

Annamalai University

Magazine

Mar 1953

T4, 1, 211A, 113 2

N 53

126564

ANNAMALAI UNIVERSITY MAGAZINE

Editor :

S. KRISHNAMURTHI, B.Sc. (Agri.), M.Sc. (Calif.), Ph.D. (Mich. St.),
Professor of Agriculture.

Board of Editors :

Prof. R. V. SESHAIYA, M.A., Professor of Zoology.

Dr. V. BALIAH, M.Sc., Ph.D. (Stanf.), Professor of Chemistry.

Prof. G. S. RAMASWAMY, B.E., M.S. (C.I.T.), C.E. (C.I.T.),
Professor of Civil Engineering.

Prof. G. SUBRAMANIA PILLAI, M.A., B.L., Professor of Tamil Research.

Sri M. ELUMALAI, V. Hons., English.

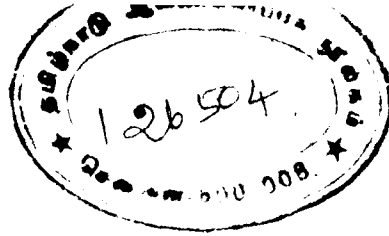
Sri S. VENKATASUBBAN, V. Hons., Tamil.

Sri V. AMIRTHALINGAM, V. Hons., Physics.

Sri B. VASANTHA RAO, E.

PUBLISHED BY THE ANNAMALAI UNIVERSITY
ANNAMALAINAGAR

March, 1953

The following contributions by students are acknowledged.

The Cover Design of the Magazine — by *Rajaram*,
Tamil Research Department.

Photographs :

1. His Excellency the Governor of Madras, Shri Sri Prakasa inspecting the Guard of Honour. — *T. Shanmugam.*
2. Vice Chancellor and Deputy with N. C. C. Officers.
— *T. Shanmugam.*
3. Sastri Hall. — *T. Shanmugam.*
4. Sports Snaps. — *T. Shanmugam.*
5. Guest House. — *T. T. Kesavan.*
6. Music College. — *T. T. Kesavan.*
7. Engineering College. — *S. T. Narayanan, E₁, Chem.*
8. Ramaswami Temple, Kumbakonam. — *S. Venkatasubban.*
9. Temple of Mahabalipuram. — *D. K. Swami.*
10. Madurai Meenakshi Temple. — *B. N. Viswanathan, IV Hons., Phys.*
11. Buddha Vihara, Colombo. — *K. R. Somasundaram.*

Chancellor
His Excellency Shri SRI PRAKASA
Governor of Madras.

CONTENTS

	<i>Page</i>
Editorial	v
<i>English Articles</i>	
1. Dr. Sir C. P. Ramaswami Aiyar - A Memoir — S. Krishnamurthi.	x
2. The Ideals and Future of the Annamalai University — Dr. Sir C. P. Ramaswami Aiyar.	xvii
3. The Tower Sings — (A Poem) — K. Srinivasan.	1
4. The Importance of Poise in Life — Kumari Navaratnarajah.	2
5. The Revival of Poetic Drama — M. Elumalai.	4
6. Students and Politics — B. Vasantha Rao.	7
7. Indian and Western Music — B. K. Seshachar.	9
8. After the Storm — A. V. Sathya Kaman.	11
9. The Organisation of Agriculture in the Kautaliyan Government — P. F. Davis.	15
10. A Botanical Tour — N. R. Venkataraman.	19
11. The Concept of Economic Planning — D. Natarajan.	21
12. Lata — A Short Story — J. P. Char.	24
13. Flowers of the Mineral Kingdom — K. R. Harihar & V. Amirthalingam.	26
14. Mineral Resources of Our Country — V. S. Vaidhyanathan.	29
15. Jet Propulsion — C. Selvaraj.	34
16. The Electronic Eye — N. Seshadri.	36
17. A Specimen — S. Venkatasubban.	39
18. Scouting — R. Natarajan.	41
<i>Tamil Articles</i>	
19. குந்தவைப் பிராட்டியார் — மு. இராசமாணிக்கம்.	43
20. மலர்த்தோட்டம் — மு. அருணாசலம்.	50
21. சாவின் முத்தம் — தி. சிவநேசன்.	54
22. தமிழ்ப்பேருள்ளம் — கே. ஆர். எஸ். இராஜாராம்.	57
23. தேமொழி — வி. மு. பழனி.	61
24. முல்லை — அ. கலியபெருமாள்.	67
25. புறநானூறும் பெண்டிரும் — L. சிதம்பரம்.	68
26. மலர்க்காடு — வ. அழகேசன்.	74

Reports

	<i>Page</i>
Activities in Engineering and Technology	81
Annamalai Indep. Coy., N. C. C.	84
Sports & Games Activities.	86
Annamalai University Rover Crew.	87
General Council of Associations & Societies.	89
Associations & Societies.	91

Illustrations

1. H. E. Shri Sri Prakasa, Governor of Madras, and Chancellor.	ii
2. Raja Sir M. A. Muthiah Chettiar, Pro-Chancellor.	i
3. Dr. Sir C. P. Ramaswami Aiyar, Vice-Chancellor.	7
4. Dr. R. K. Shanmukham Chettiar.	8
5. Sri A. Ramanatha Pillai, Deputy to Vice-Chancellor.	12
6. Agriculture in Annamalai University.	15
7. President's visit to University.	24
8. Reception to the new Vice-Chancellor.	32
9. The General Council of Associations & Societies.	41
10. Snaps of the University.	48
11. Editorial Board.	57
12. Tournaments at Annamalai Nagar.	61
13. Arts and Science Hostel Representative Council.	73
14. Engineering Exhibition.	81
15. Mock Parliament.	89
16. Engineering & Technology Hostel Rep. Council.	97
17. Snaps of South Indian Temples.	100

Pro Chancellor
Raja Sir M. A. MUTHIAH CHETTIAR, K.C., B.A., M.L.A.

the benefit of a clearer general understanding of what this unique unitary residential University, the only one of its kind in South India, stands for and what its aspirations and hopes are. An attempt has been also made of a brief memoir of Dr. Sir C. P. Ramaswami Aiyar elsewhere in the magazine, with the hope that particularly the students of the University may have a glimpse of the great personality who is to-day guiding the destinies of this University. The prompt manner in which Dr. Sir C. P. Ramaswami Aiyar plunged into his work as Vice Chancellor from the moment he took over charge and the dynamic energy with which he is already pushing through his projects for the good of the University are matters of common knowledge to every one in the University; and during the short period after his assumption of office, he has already endeared himself to the students, the teachers and the staff, by his democratic approach to them and his extreme courtesy. There is no doubt that every one concerned with the University, will pull his weight with this illustrious scholar and administrator, who among his multifarious activities has still given a good deal of his time for the study of several Universities of other more advanced countries and was himself responsible for establishing the sister University of Travancore and was its Vice Chancellor for many years.

A plea for this co-operation with the new Vice Chancellor and an agreement with his view points that this University should foster Tamil culture and learning are contained in a message from our previous Vice Chancellor Dr. R. K. Shanmukham Chetty, which is reproduced below. We are particularly glad to have received this message, in view of the fact that the students and staff of the University did not have the opportunity of personally bidding him farewell.

When I accepted the high office of Vice Chancellorship of the Annamalai University, it was my hope that I would be enabled to serve the University for at least a few years. Unfortunately, on account of indifferent health, I had to resign my office much sooner than I expected. I wish to make it clear that my resignation was due entirely to my ill-health and the advice of my doctors. I must apologise to the staff and students of the University for my inability to take leave of them personally before I handed over charge to my successor.

I take this opportunity of conveying my grateful thanks to the students and the staff for their kindness to me during the short term of my office. In my successor, the University has secured the service of a distinguished scholar and statesman. I sincerely hope that every one in the University would offer my successor the same co-operation that they offered to me while I was with them.

It has been one of my cherished desires that Annamalai University should become a real centre of Tamil learning and scholarship. The renaissance in Tamil could be fostered only by an institution like Annamalai University. I look forward to the day when by virtue of the fostering care of the University in the study and growth of Tamil language and literature, Tamil would become the state language of the Tamil country. The University has a great destiny to fulfil in this field.

I send my cordial good wishes and greetings to every one associated with the Annamalai University.

112

The message above reveals the abiding interest of Dr. Shanmukham Chetty in the Annamalai University. His period of office as Vice-Chancellor, though short, was studded with a number of progressive measures of enduring benefit. The most important among them were the series of steps which he took to improve the conditions of teachers of this University. One of his very first acts on assumption of office was to stabilise the position of more than sixty teachers who had served the University in varying periods on a temporary basis. He was also mainly responsible for the exemption of children of teachers of the University from payment of tuition fees. This gesture to the University teachers, he subsequently extended also to other employees of the University. He also took the initiative in extending the age of retirement of teachers from 55 to 60. Among his activities of expansion of the University may be mentioned the creation of a separate department of Tamil Research, and introduction of new courses in agriculture and a new scheme of agricultural extension to educate the farmers around the University. He expanded also the building programme of the University to provide better hostel facilities and class room space to the students.

In all these achievements for the University, a large share undoubtedly belongs to the Deputy to the Vice Chancellor Sri A. Ramanatha Pillai, who in addition ably filled up the post of acting Vice Chancellor from September 6 to November 1, 1952, an unusually busy period of the year and who showed a deep grasp of academic matters exemplified by the manner of his handling one of the most important meetings of the Academic Council, when important new courses had to be steered through. May we also state that he formed a stable link and a firm bridge for transition from one regime to another.

That such accomplished men and illustrious scholars and statesmen have been successively at the helm of affairs of the Annamalai University, we owe in no small measure to the sagacity and wisdom of the late Founder and Philanthropist Raja Sir Annamalai Chettiar and our present Pro Chancellor, Raja Sir Muthiah Chettiar, who continues to maintain the high ideals of his father. The latest example of the munificence of Raja Sir Muthiah Chettiar is his contribution to building up Raja Muthiah Hall and Library near the Students Hostel, to provide the much needed facilities for an Examination Hall, theatrical performances and an expanding Library. The foundation stone for these buildings was laid by no less a person than the President of the Republic of India, Dr. Rajendra Prasad, on Twentyfirst February, 1953, whose visit to Annamalainagar marked a glorious day for the University.

The culmination of a year full of literary and cultural activities of the students guided by the General Council of Associations and Societies was indeed the presentation of an Address of Welcome to the President of the Union of India by the General Council on Twentyfirst February. This reward of welcoming the beloved President of the people was well deserved by the General Council for the able and active manner in which interesting debates, distinguished lectures and mock parliaments were conducted; and it is no mean tribute, when it came from the scholar, statesman and parliamentarian, Dr. Sir Ramaswami Aiyar, who acted as an observer at the Mock Parliament of the House of the People, and who made observations to the effect that he wished that the actual proceedings of any house of parliament could be so orderly, and the speeches and questions of members so well thought out, and the sense of humour so high.

In this connection, we would invite the attention of the readers to the reports on the activities of the General Council as well as the different Associations and Societies published elsewhere in the issue, which indicate the tremendous amount of extra curricular activities of the students during the year, worthy of a residential University and not quite so possible in a non-residential University. The English festival, the Tamil festival, the Engineering Exhibition, the Mathematics Exhibition, the revival of the Society of Fine Arts, unveiling of portraits of such great men as

Dr. S. Radhakrishnan, a feast of learned speeches on various topics from Dr. Sir Ramaswamy Aiyar the orator, lectures from distinguished men including Babu Rajendra Prasad, His Excellency Shri Sri Prakasa, Raja Sir Muthiah Chettiar, the former Mayors of Madras, Sri S. Ramaswami Naidu and Janab Abdul Hameed Khan, Dr. P. Subbaroyan, Dr. B. Natarajan, Economic Adviser to the Government of Madras and from foreign lecturers such as Mrs. Horton from U. S. A., Mr. Bach from England, Dr. Versluys from UNESCO - all these formed the highlights of the activities and the University may well be proud of what it has achieved in this direction.

The Editorial Board wish to acknowledge their debt of gratitude to the students and members of the staff, too numerous to mention, for the ready co-operation they unhesitatingly gave in various stages leading to the publication of the magazine. The Editor is specially thankful to Sri A. Ramanatha Pillai, Deputy to Vice Chancellor who gave generously his time for guidance and help requested of him from the very beginning. Mention has to be made of the assistance rendered by Sri G. Subramania Pillai, Professor of Tamil Research who corrected most of the proofs in Tamil and Sri Minakshisundaram, Lecturer in Tamil for correcting rest of the proofs of Tamil articles.

The Magazine should be considered a students' magazine in the sense that it is a source of information of value to University Students and at the same time a platform and training ground for developing the students' literary talents and cultural tastes under the guidance of the teachers. It is hoped that in the coming years, the financial facilities for the magazine will increase, and the efforts of students with the encouragement of teachers will be stimulated towards even higher standard of contributions to the magazine, so as to make it still worthier of a great University.

Dr. SIR C. P. RAMASWAMI AIYAR, K.C.S.I., K.C.I.E., LL.D.

A MEMOIR

BY

S. KRISHNAMURTHI, PROFESSOR OF AGRICULTURE.

Early Days

Dr. Sir. C. P. Ramaswami Aiyar was born on Thirteenth November, 1879 in a family noted for high education and culture. His father Sri C. R. Pattabirama Aiyar was a Vakil in the High Court of Madras, and subsequently rose to be Judge of Madras City Court.

Studying under special private tutorship in early childhood, he studied through National School, Mylapore and Wesleyan High School; and for University education, he joined in 1895 the Madras Presidency College, which has produced many men of eminence. Leadership was already in the making, when Dr. Sir C. P. Ramaswami Aiyar was pursuing his academic career. The athletic and robust personality which is even to-day preserved in his 74th year and continues to be the envy of men far younger to him, was already evident during his college days as a Presidencian. He passed his B. A. degree examination with a first rank in English in the presidency. Having completed his B. A. in English and Sanskrit in his 19th year, he rounded off with another degree in Mathematics and Physics and won his medal in Mathematics. He subsequently joined the Law College and got his degree of Bachelor of Law in 1902. During his college days and later, he was greatly influenced by those stalwarts of English literature, viz., Wordsworth, Keats, Shelley, Browning, Dickens, Meredith, Thackeray and Robert Louis Stevenson. He studied French deeply which was later to be of life-long interest to him particularly the French of such litterateurs as Balzac, Anatole France and his group. His linguistic accomplishments included also a serious study of German and Sanskrit. Already in his college days, he was making extempore speeches in English and winning applause.

At the Bar

With all these laurels in the academic field, he joined the Madras Bar in 1903 and with his natural talents and application to his work, he soon became an outstanding trial lawyer and made a name on the original side of the Madras High Court.

In the Home Rule League

It was as a practising lawyer that he came into contact with Dr. Annie Besant, the world famous orator and theosophist. Dr. Besant who was at the time fighting for Home Rule in India was not the one to leave such talents as those of Dr. Ramaswami Aiyar

Dr. Sir C. P. RAMASWAMI AIYAR, K.C.S.I., K.C.I.E., LL.D.
Vice-Chancellor who assumed office on January 26, 1953.

merely to the legal profession, and she won him to her cause. He became a valiant fighter by the side of Dr. Besant in the Home Rule League and was the Secretary and later Vice-President of the League between 1915-1918.

In the Madras Corporation

The rising star entered the Madras Corporation in 1911 and continued to be its member till 1919. Here, he took deep interest in the improvement of drainage system in the city and contributed in no small measure towards making Madras a city more beautiful.

In the Madras University

In 1912, he was elected Fellow of the Madras University and continued there till 1922, working on important academic bodies of the University and as member of its syndicate.

A Trustee of Pachayappa's College

In 1914, he became the trustee of Pachayappa's College trusts, which are still among the oldest and the best of its kind for furthering the cause of education in India and continued to work for the trusts till 1919. Even in 1912, he had actively associated himself with V. Krishnaswami Iyer, Sundaram Iyer and V. V. Srinivasa Iyengar in reconstituting the trusts on proper lines and when he subsequently became the trustee, he not only made a munificent donation but spent his energies and built up the Pachayappa's hostel.

In the Indian National Congress

In 1917-18, he was the All-India Secretary of the Indian National Congress, whose member he was for as many as 14 years from 1906 to 1920.

The Years of the Great War I

The years of the Great War 1914-1918 found him in the front of national activities. He was Madras Delegate to the Delhi War Conference which was also attended by Mahatma Gandhi. He gave valuable evidence before the Southborough Commission which was considering self-government in the Provinces of India in a large measure; before the Meston Committee on finances which was trying to adjust financial relationship between the Centre and the Provinces; and before Montagu, then Secretary of State for India and Chelmsford, Viceroy of India, who were both working on the now famous Montagu-Chelmsford reforms leading to the Government of India Act 1919, which introduced dyarchy and limited autonomy to the provinces. Dr. Sir C. P. Ramaswami Aiyar was in London to give evidence, before he joined the Parliamentary Committee on Indian reforms. He was also the member of the committee to frame rules under Reforms Act 1919. He thus contributed in no small measure to the advance of India towards self-government.

In the Madras Legislative Council and as Member of the Madras Government

With an intimate and thorough knowledge of the intricacies of the Reforms Act 1919, he entered the Madras Legislative Council in 1920 under the reformed constitution and represented the Madras University. Soon after, he was appointed the Advocate-General for Madras.

1923 was a year full of honours for him. He was the first Indian to be enrolled as an Advocate, till then reserved only for the Europeans. He became the Law Member of the Madras Government. He was honoured by the British Government by conferring on him the title of C. I. E.

The years of 1923-1928 formed a period which brought to the forefront his innate abilities of statesmanship and administration as a member of the Madras Government, and showed his constant desire to better the lot of the people, whenever it was in his power to do so. In 1924, he became the Vice-President, Madras Executive Council (cabinet) and the leader of the Legislative Council. In 1924-25, he initiated the Mettur Irrigation Project and in 1926-27, the Pykara and Lower Bhavani Schemes, which stand as the "most eloquent monuments" of his foresight and his capacity to act. He thus pioneered to control the waters of the rivers for the good of man more than a quarter of a century ago, and his successful achievements in this were the precursors to the colossal national efforts in this line in independent India of to-day. What now is taken as a matter of course in free India, was in the years 1924-25 a Herculean task against an alien lethargy for national advancement on the one hand and against deadly attacks, on the other, of critics who doubted the wisdom of ventures unheard of before. As it has been stated "every year that passes on unfolds the soundness of his scheme and pours out the benefits thereof." In the industrially backward state of Madras, he was the first to regulate the flow of water and electricity where none existed before and to give stimulus to industries which were so badly needed. It was no wonder that the British characteristically saw where genius lay and showed their appreciation of his accomplishments by knighting him K. C. I. E. in 1925.

To the League of Nations

In 1926-27, he was one of the Indian representatives of the Assembly of the League of Nations at Geneva and while there, served as Rapporteur to the League in the Committee on Public Health and was mainly responsible for the League of Nations to establish the Epidemiological Research Institute at Singapore.

Committees and Conferences on Government Reforms

In 1928, he delivered the Sri. Krishna Rajendra University lectures on "Federation" and made a deep impression of his scholarship and breadth of knowledge and a great contribution to the literature on the subject of Federation.

He represented Cochin State before the Butler Enquiry Committee which examined the relations between the paramount power and the Indian States with reference to the existing treaties, sanads etc., and the financial and economic relations between the States and British India.

In 1930, he became a member of the sub-committee to draft constitution for uniting British India and the Indian States in a Federation.

In 1931, he went to England as a delegate to the Round Table Conference held with a view to solve India's constitutional problems which had become by then very acute, and he was a member of the Federal Structure Committee of the Round Table Conference.

In the same year he became the Law Member of the Government of India. In the subsequent year 1932, he acted as Commerce Member of the Government of India, and in that year he was active on many fronts, as member of Consultation Committee of the Round Table Conference and also became the Legal and Constitutional Adviser to the Government of Travancore. In the midst of his great administrative activities, he still found time for his cultural activities, and delivered the Convocation address of the Delhi University, and Tagore Law Lectures at the Calcutta University.

In 1933, when the British Government issued its *Proposals for Indian Constitutional Reforms* in the form of "White Paper", the Chamber of Princes requested him to be the Chairman of their Committee for considering the White Paper, and then he became a member of the Joint Select Committee of Parliament under the Chairmanship of Marquis of Linlithgow, whose report was a precursor to the Government of India Bill of 1935. In the same year, he went as a delegate to the World Economic Conference.

In 1934, he drafted a new constitution for Kashmir, and he became also the Chairman of the Shipping Committee.

In 1935, he was Chairman of the Government of India Committee on Secretariat Procedure.

Dewan of Travancore

In 1936, he became Dewan of Travancore which state was fortunate to have him till 1947, except for a very brief period in 1942 when he went to the Government of India as a cabinet minister. In the very year of his taking over charge as Dewan, he implemented the Temple Entry Proclamation announcing the historic social reform which threw open the state-owned temples of Travancore to all people touchable, or untouchable, helping to put a big nail into the coffin of untouchability at a time when

action was required more than words but words were more often the rule. He thus added a page of glory to the history of Travancore, by achieving what was considered impossible during centuries of ceaseless attempts. In due recognition of the importance of this meritorious step, His Highness the Maharaja of Travancore conferred on him the title of "Sachivothama."

In 1938—39, he brought into being the University of Travancore with an accent on industrial and technological studies aimed at giving a fillip to industrialisation of a backward state; and he held the office of the Honorary Vice Chancellor of that University till 1947. Few Universities in India could boast of such an organising hand at the helm of its affairs at the very birth and subsequently till it is shaped towards sound traditions on firm grounds.

It may be safely said that in no period previously had Travancore State seen such tremendous activities in education, industrialisation, art, cultural renaissance and religious revival, as in the period of Dewanship of Dr. Sir C. P. Ramaswami Aiyar. Moreover the patterns of developments which he laid then for Travancore, it must be emphasised, are exactly the patterns which only now we see in the country at large, such as the patterns of Hydro-electric projects, Fertiliser factories, cottage industries, rural welfare, better communications, establishment of Academy for Music and Fine Arts etc. He established the Pallivasal Hydro-electric Scheme which set the pace for industrialisation of Travancore. He established the Fertilisers and Chemicals, Travancore Ltd., in 1943 and realising the need for artificial fertilisers for stepping up agricultural production in the country, started manufacturing Ammonium Sulphate and other fertilisers and it was the only one of its kind in India for production of Ammonium Sulphate till only last year the Sindri factory was started. On other industrial fronts, he established aluminium industries, pottery works, rayon factory and several others including many cottage industries. The Travancore State became also dotted with various village uplift centres. He laid a dustless road from Trivandrum to Cape Comorin, and organised the State transport.

Amidst all these development projects meant to raise the standard of living of the Trivancoreans and to put Travancore on the industrial map of India, he gave also a stimulus to the cultural side of life and made Trivandrum a centre of art and culture. He re-organised the School of Arts, established a fine museum, and being interested in numismatics, collected a group of gold coins of historical significance, rarely seen elsewhere.

Having been always interested in the Scout movement, he was also the Chief Commissioner, Travancore Boys Scout's Association.

While in Travancore, he was elected a Fellow of the Royal Society of Arts, London, in 1937; was conferred the degree of Doctor of Laws by the Travancore University in 1939 and was honoured by the Government with the title of K. C. S. I. in 1941. He delivered the Convocation Address of the Osmania University, Hyderabad in 1942. In the same year, he became the Chairman, Indian Rubber Productions Board, and in 1944, the Chairman, the Travancore Steam Navigations Company. In 1944, he became also the member of the Government of India Postwar Reconstruction Committee and member of the Central Board of Education.

In 1946, he represented the Indian States before the British Parliament Delegation and Cabinet Mission and was also on the Negotiation Committee on behalf of the States under the Cabinet Scheme. In the same year, His Highness the Maharaja of Travancore invested him with the rank and title of Lieutenant General of Travancore State Forces. He relinquished Dewanship of Travancore in 1947.

Foreign Cultural Tours

From 1948 to 1952 have been years of world wide travel for Dr. Sir C. P. Ramaswami Aiyar. In 1948, he covered U.S.A. on a lecturing tour and then travelled to South America, Australia, New Zealand, China and Japan. Wherever he went, he was a cultural ambassador of this country and raised high the banner of India in a manner which can be equalled by few in India, because of his scholarship, statesmanship, oratory and above all a deep understanding of the spiritual and cultural heritage of India. In 1949, he went to Honolulu as a delegate to the East & West Philosophy Conference. In 1950, he was invited by the British Council to visit the Universities of England and Scotland and he was at the same time delegate to the International P.E.N. Congress at Edinburgh. In 1951, he went again to U. S. A. and was Visiting Professor in the Academy of Asian Studies in San Francisco, founded for furthering better understanding of the culture and history of the Asian people. He lectured there on Recent Indian History and Economics. He lectured in addition on Vedanta and Saiva Siddhanta, in several American Universities including Universities of Stanford, California, University of Southern California at Los Angeles, Oregon, and Phoenix. He also lectured on Hindu Law in the Universities of Yale and Columbia. While in U. S. A., he was elected in absentia as the Governor of the Madras Rotary District and participated in the International Rotary meeting held in U. S. A.

In these years of 1948 to 1952, while largely touring abroad, he was still busy in many ways and contributed to various periodicals on political, philosophical, financial and literary topics. In 1948, he published also a selection of his speeches and writings in two volumes and a volume of essays, broadcasts and other addresses entitled "Pen Portrait", and in 1949 a second volume of essays on religion and cultural topics, and in 1950, a third volume with the title "Mysticism and other Essays".

During his brief respite from tours abroad, in 1949, he participated in the India-America Conference in Delhi and contributed to a mutual understanding of the two countries.

On the Press Commission

He returned from abroad in May 1952 and in September, the Government of India appointed him as member of the Press Commission, one of the most important Commissions ever established to regulate matters of the Press.

Vice Chancellor, Annamalai University

On the resignation of Dr. R. K. Shanmukham Chetty due to his indifferent health, Dr. Sir C. P. Ramaswami Aiyar, on account of persuasions of the Chief Minister of Madras, the Pro-Chancellor, well-wishers and friends of the University, accepted the office of the Honorary Vice Chancellor of the Annamalai University, on January 26, 1953. In less than two months of his assumption of this office, he has already taken concrete steps to expand the University to include a Faculty of Fine Arts, a Department of Geology and a diploma course in social work etc.,

We hope that this brief memoir serves in some measure to bring forth the meaning of what the Pro-Chancellor, Raja Sir M. A. Muthiah Chettiar said, viz., "Nobody is more lucky than the Annamalai University to have such an eminent son of India to preside over its destinies".

He was on the syndicate and academic bodies of one University; he established another University and was its Vice Chancellor for nine years; he had delivered University lectures on special topics not only in the Indian Universities but also in the English and American Universities; he has served as Professor in modern American Universities, and Universities have honoured him by conferring degrees on him. This alone would entitle him to be Vice Chancellor of any modern University in the world. But one cannot forget that rarely is it possible for one man to be many good things at the same time, a scholar, statesman, administrator, parliamentarian, philosopher, economist, internationalist, legislator, author, lecturer and world traveller, but all this Dr. Sir C. P. Ramaswami Aiyar has been. How fortunate then is the Annamalai University in having him as the Vice-Chancellor!

It is hoped that this brief sketch of the activities has brought to focus at least the essentials of a rich and varied life and will serve as a source of inspiration, particularly to the youth of our Universities to attempt to rise to the stature of such great personalities as Dr. Sir C. P. Ramaswami Aiyar, as free India needs the leadership of such men right now and for generations to come.

THE IDEALS AND FUTURE

OF THE

ANNAMALAI UNIVERSITY *

By

DR. SIR C. P. RAMASWAMI AIYAR, K.C.S.I., K.C.I.E., LL.D.,
Vice-Chancellor, Annamalai University.

IT is my duty now and my privilege on the assumption of office as the Vice Chancellor of this University to address a few words with reference to this University, its potentialities and the common tasks which you and I under God's Providence, are bound to fulfil.

But, before discharging that duty, it gives me the utmost pleasure to recall some memories of the great founder of this University, Raja Sir Annamalai Chettiar. I was one of the few, whom he consulted before initiating the far sighted scheme, which has been now translated not only into brick and mortar, but into personal dedication by the men and women, who now inhabit this institution and function as University. I indicated to him that the best thing he could do in the face of the industrial stagnation of the country, which was then a sad characteristic, would be to start a technological institute. But when he told me that his aim was in addition to such an object, to create a rallying point and focus of Tamilians' energies and research capacities, I gave him my whole-hearted support and help to the extent possible for me, functioning as I did then, as a member of the Government of Madras. My help was given to him unreservedly and ungrudgingly.

But many Universities have been started in this country and they are working in their several ways to bring about the fruition of their hopes and aspirations. But to have started a University with the prime object of making it residential was another great contribution that Raja Sir Annamalai Chettiar made to the educational progress of the country. It means and signifies the resuscitation of the *Gurukula* idea and the renovation of the basic *raison-d'être* of old Tamil and Sanskrit

* Address delivered on January 26, 1953, at the Annamalai University at the reception given by the Pro-Chancellor, Raja Sir M. A. Muthiah Chettiar, to the new Vice Chancellor Sir C. P. Ramaswami Aiyar.

Universities which, founded even prior to the Buddhist period, made India a land of pilgrimage to people dwelling in far off countries. I do not know how many of you are aware that Korea, now a battle field, was in the olden times a centre of enlightenment in the Far Eastern sphere. Korea gave to China and Japan its art and music, and it was the progenitor of the printing press. Travellers came here in those days from China, Japan and Korea and have depicted for us in memorable phrases the actualities of the Universities of old. It was a traveller, who visited an Indian University and spoke the following words: "I went round the University and saw the students, some sitting under trees, some standing in groups, others in buildings and vihars, people who were atheists and theists, Buddhists and Hindus, people belonging to different persuasions, arguing, controverting, agreeing and disagreeing, but ultimately harmonising their view points." I am paraphrasing a sentence from the Harsha Charita. That was the spirit of tolerance and that was the lesson of give and take, which the Universities of old in this country gave to the world at large. Such a tolerance could only be achieved where the teacher and the taught lived together, worked together, dreamt together and aspired together. Such an ideal animated the Founder of this University.

It is not solely because of the persuasion of Sri Rajagopalachari, our Chief Minister and Raja Sir Muthia Chettiar, the Pro-Chancellor—persuasive they are—that I have joined this University. One or two other factors influenced me. I had been working in many directions. I have striven to do some work in the field of industrialisation of this country and of improving the irrigation and electricity facilities of our land. Last year, on the invitation of American Universities, I went on a visit to some Universities in the West and engaged in the task of teaching for the first time in my life. I was a visiting Professor discoursing on recent Indian History and Economics in one American university; and in other places, I lectured on Saivasiddhanta and Vedanta. It was when I was teaching men and women who were new to Indian ideas and thoughts and who were absolutely unversed in the ways of the East, that I found that to be a professor was not merely to educate others, but to educate oneself; because, you have to switch your ideas from vagueness to clarity, and you have to bring down your ideas from the empyrean to the earth. You have to be persuasive, convincing and must at all costs be understood. And, it struck me ever since that time that to guide a University in order to fulfil its potentialities was perhaps one of the noblest tasks that can be entrusted to a man. And, feeling thus, it was not solely persuasion from my good friends, but my own consciousness of the great opportunity offered to me, that made me accept this assignment.

Great as are the many amenities and facilities offered to the students in this University on account of the generosity of those who have contributed to the foundation and augmentation of this institution, a University is something more than buildings or

series of buildings. A University is a *studium generale*, a meeting place of certain older and younger men with a common object to teach and to be taught. स्वाध्याय and प्रवचन are the words used by the Taittiriya Upanishad. Research which is specially incumbent on a University means not merely active contribution to the sum-total of knowledge, but mainly the spirit of enquiry, the spirit of investigation and the spirit of constant painstaking search after truth; that is the spirit of a University. न विद्यते विनाज्ञानं विचारेणान्यसाधनैः 'Not otherwise is wisdom derived save by investigation and research' said Sri Sankara. Sincerely did the Lord Buddha declare in his final message: 'Do not accept the Buddha's teachings because Buddha taught them. Do not accept my words because I spoke them. If you can experience them and if you can live my words, that will be the best way of your following me'. It was in this spirit that a University should be conducted.

This University on account of its residential character and on account of its many amenities, has got a great future. I consider that the aim of a University in Tamilnad to-day is firstly to bring about a spirit of research into the history, archaeology and the literature of Tamilnad; secondly, to bring about the same spirit of research in respect of that sister language, Sanskrit, between which and Tamil there are intimate connections. The two languages should be studied and cherished in unison, so as to contribute to the full literary and cultural life of this country. You are situated in the centre, the rallying ground of the fine arts of South India. You have given to the world an idea, a thought, a dream, the image of Lord Nataraja in his Cosmic Dance, which is now a primary inspiration to art lovers all over the world. Now surely in this University it ought to be possible, if not now, at sometime not far away, to bring about a reorientation and reorganisation of studies, so as to inaugurate a faculty of fine arts, devoted not solely to music, but to architecture, sculpture and painting.

However great your achievement in the academic field may be; however successful you may be in your courses and examinations, a University lives only to the extent to which it enshrines and embodies certain ideas. When I started the Travancore University, I came to the conclusion that no University will ever prosper and justify its existence only because of great buildings or even its sports fields or swimming pools, but that a University will count only because and by reason of its great men and women. It seems to me, therefore, that the University should always see that there are some people here who are beacon lights so far as their intellectual and moral attainments and teachings are concerned.

If we have these ideas in mind, and if we remember that this University is a University primarily catering to the Tamilnad and therefore the past, present and future

of the Tamil Civilisation is a matter of earnest care and enquiry, and if you also remember that this country, its art, its religion and scriptures are founded to a great extent upon Sanskrit, there is no question of elevating one or the other. To be impartial, these two aspects should be kept side by side.

Having spoken of the Tamil culture and heritage and its civilisation and also of the complementary and supplementary Sanskrit civilisation, I want to utter a word of advice and warning. I dread the day when any University in India shuts itself off from those avenues of knowledge, of wisdom and of emotion and artistic appreciation, which are afforded by a universal language like English. We may or may not wholly approve of what was done by the British here, but there is no doubt that you cannot possibly be alive to what is taking place in the world outside, unless you keep up your knowledge of English. Whatever may be our industrious efforts to make an Indian language popular, national or international, it is manifest that pending the fruition of those efforts, pending the success of those attempts, we should maintain the highest academic, artistic and scientific standards, so that we can not only be abreast of the happenings of the world, but can also be able to contribute to the literature, science and art of the world as a whole. Let there be no short sighted attempts to segregate ourselves from any avenues and sources of knowledge, which are ours by heritage or by adoption.

How shall we define a University? It is and should be a school of knowledge of all kinds consisting of teachers and learners drawn from all strata and coming from every part of the country. It should essentially be a place for the communication and circulation of thought by means of personal intercourse.

— C. P. RAMASWAMI Aiyar,
in "Phases of Religion and Culture".

The Tower Sings

*Amidst the gliding brooks with waters fruitful,
Amidst the dustless roads with avenues artful,
Amidst the evergreen bushes with blossoms pleasing,
Stands in splendour our Temple of Learning.*

*Amidst the lofty buildings with wisdom enshrined,
Amidst the cultured people skilled and trained,
Amidst the promising youths striving for duty,
"WITH COURAGE AND FAITH" serves our 'Varsity.*

*Pleased with her frock yellow and green,
Proud of her folk gentle and keen,
Our majestic clock tower sings in glee,
Casting our Glory far towards the sea.*

K. Srinivasan

THE IMPORTANCE OF POISE IN LIFE

BY

KUMARI K. NAVARATNARAJAH, II U. C.

IT is the aspiration of all of us to live an honourable life. But how many of us realize this cherished dream? To the achievement of this ambition, we must remember that the lack of poise is always a handicap. Poise not only enables us to adjudge our own selves but also reveals to us the knowledge of our capabilities and how they can be developed to their maximum capacity.

The essential prerequisites for achieving poise are will-power, reason, a clear understanding of one's self, and pride free from vanity.

Will-power is the pivot of all our resolutions, and a man without will-power is comparable to a straw blown about in every direction by the wind. This faculty gives us the necessary temper of mind to maintain a resolution and ultimately to guide us to the goal of success. But its absence leaves us at the mercy of our impulses and emotions, which when uncontrolled can lead to disaster. Only too late in the day do many well-meaning men realize this. Many a man has been reduced to misery and ruin owing to the lack of grit to control his emotions.

Along with will-power goes reasoning power, which too is an essential element in the composition of poise. It is reasoning power which shows us the choice of what is right and what is wrong and it is will-power which keeps us unwaveringly on the chosen path. The power of reasoning is the hall-mark of all superior minds. The want of clear reasoning together with lack of will has been responsible for the failure of many a man. A few instances may be quoted here. We all know of many kings who lacked poise and had no will-power. Louis XVI of France lost his throne and even his life on account of his fickleness and vacillation. Hence we see how far the power of will and reason affect us in the attainment of poise.

A true estimation of one's real worth, the knowledge of which many of us lack, is another important component of poise. This is clear in the translation of the Arab proverb "This man has no money but in his pocket everything turns gold." It must, however, be carefully noted that the estimation of one's self when confined to self-adoration, always transforms poise into egotism. Many undertake tasks which are

beyond the scope of their abilities, and the inevitable result is failure. This applies to those who over-estimate their abilities. Only a very few of us are gifted with the power of sound judgement. We are prone to look disparagingly upon the good qualities of others and under-estimate the abilities when they really deserve encouragement and praise. A man may be your greatest enemy but, if he is superior to you, his superiority must be acknowledged, however unpalatable such an admission may be. Sound judgment must not be based on indications but on facts. To pass sound judgment is impossible, if one is actuated by malice and jealousy. There are, on the other hand, some who are handicapped by their excessive modesty. It is a great gift to be able to examine one's weaknesses and failings with the utmost frankness, for then only is it possible to reform oneself.

The lack of poise is also due to vanity which is another failing in man. A vain man always suffers from a fear of not being able to shine in the lime-light. Such a person always envies those who occupy places in the forefront, but seldom does he exert himself to attain the same position by merit. Vain exaggeration of our real worth often results in the failure of our enterprises and exposes us to ridicule. Such people, who make vain display of their knowledge, of which they have an exaggerated opinion, allow themselves to be drawn into discussion with people who are better conversant with the subject than they, thus bringing upon themselves contempt and ridicule.

A man with a sound judgment and consciousness of his own worth will never let slip an opportunity and will always meet with success. But such people who have gained pre-eminence on sheer merit often become the target of the attacks of envy and jealousy, but it is well to remember what the proverb says—"Envy and jealousy are nothing more than homage rendered to superiority".

Pride is necessarily a component of poise, but this pride must be entirely free from vanity, for it is only then that it is a virtue. Pride with vanity is the prelude to one's downfall.

A man with a clear conception of these virtues can hold his own in any place and in whatever company he may be. Life will not be a struggle for him. Obstacles will be few and far between, and success will always crown his efforts.

Groucho Marx says he once had a nurse who was so conceited that when she took his pulse she subtracted ten points for her personality.

THE REVIVAL OF POETIC DRAMA

BY

M. ELUMALAI, V HONS. (English)

UNTIL the late nineteen-twenties, it was generally believed by almost all the critics of drama—and even to-day, there are many who believe it—that drama and poetry could not go together. This conviction was strengthened by the fact that ever since the death of Shakespeare, for more than three hundred years, poetry and drama had been steadily drifting apart, developing in different ways. Even Shakespeare, in his later plays, especially in “King Lear” and “The Tempest”, had employed a different kind of rhythm, diction and idiom of speech and brought poetry very close to the prose of the antechamber and even to the jargon of the street. After Shakespeare, the great Milton moulded a new, stately, dignified and, at the same time, somewhat artificial style for blank verse. He placed a barrier between the English language and the English people. The links between English poetry and English vernacular speech were not as close as they had been. So the dramatist, whose main business is to catch the public ear and satisfy the popular artistic need, tended to write in prose which his audience could best understand. After Shakespeare and his nearest contemporaries, popular dramatists like Congreve, Sheridan, Goldsmith, Oscar Wilde, and G. B. Shaw have all written their plays only in prose. No doubt, Milton, Byron, Shelley, Tennyson, and Swinburne wrote their plays in poetry, but even the best of them—Milton’s “Samson Agonistes” and Shelley’s “Cenci”—remained as treasures fit for closets and not for the stage. They are flowers of Apollo’s garden; they are not for the rough English play-goers.

Ever since this divorce, both poetry and drama have suffered much. Poetry became the sole property of academies and literary pedants; drama on the other hand tended to become dismally prosaic. Many people, who had a fine taste for poetry and drama, regretted this degeneracy and wanted to attempt a reunion of these two muses.

After the first world war, various attempts had been made to bring about a close harmony between Poetry and Drama. But no effort was successful until 1935 when T. S. Eliot gave his first poetic drama, *Murder in the Cathedral*, to the English stage. The same author produced another play, *The Family Reunion*, in 1939. Both these plays produced a great effect on the English stage as well as on the taste of English play-goers. Their success was immense and their influence in the field of drama had been far-reaching. The success of the *Murder in the Cathedral* was phenomenal. It was first produced in the Chapter House of Canterbury; and its popularity and success could be

best understood from the fact that, from November 1935 until March 1938, the same company played over 800 performances both in Great Britain and in U. S. A.

Following the example set by T. S. Eliot, two other dramatists about this time produced some effective plays in verse. They were W. H. Auden and Christopher Isherwood. They blended into their themes political satire and political idealism, and enriched them further by presenting in vivid colours, the existing conflict between politics and religion. The themes with frequent flashes of brilliant imagination and caustic wit, appealed greatly to the bulk of the audience, who learnt soon to appreciate the real beauty and strength of poetic drama.

Close on the heels of this period came the Second World War, and despite the problems created by the War and the drastic changes which followed it, poetic drama made much leeway. During the years of the War, many plays were written in poetry. The first play was *The Old Man of the Mountains*, by Norman Nicholson, a young poet who had been writing till then of the beautiful landscapes of Cumberland. The “Old Man” retells the Biblical story of Elijah and Ahab in a modern Cumbrian setting. It contains many beautiful elements, such as the scene of the resurrection of a widow’s son, which are capable of moving every human heart. It is here that the dramatist reveals himself as a great artist who can create wonders out of very simple and ordinary things. Having many prose dialogues embedded in beautiful poetry, *The Old Man of the Mountains* resembles very closely a genuine folk-drama. With the astonishing power of an alchemist, Mr. Nicholson has transformed popular speech into poetry.

If Mr. Nicholson had succeeded in writing poetic drama in popular speech with a modern setting, Ronald Duncan went one step further. His *This Way to the Tomb* is written in the form of a Masque and anti-Masque, and formal speech and incidental music are blended together in it. This new method of treating a poetic drama in the form of a masque, while the poetry is forged out of ordinary popular speech, requires great skill on the part of the audience for proper appreciation.

All these plays, however successful on the stage, have one deficiency, if not a defect, in them. They are all based on fundamentally religious themes. The political satire and political ideologies are highly subordinated to the religious tone which predominates the plays. Even the one or two exceptions to this general drift are not secular enough. They do not answer the insistent and fundamental question as to whether the poetic drama can successfully treat more secular and domestic themes. In this respect, Mrs. Anne Ridler may be said to have gone some way towards making an encouraging and affirmative reply. Her *The Shadow Factory* deals with a theme which is sufficiently secular and modern, the employees of a modern factory and its

omnipotent manager appearing as the principal figures in it. Still it does not solve the main problem convincingly. The main interest in the plot of this play is the spiritual evolution found in the character of the factory Manager. But the evolution which is gradually brought about by the psychological process makes a sudden and unexpected shift to religious fervour and ends in a note of religious piety showing that only Grace can rescue a man crushing under the unbearable weight of science. Thus the theme of "*The shadow Factory*" recoils back into religious temper.

The Gordian-knot was at length cut and the critical audience was convinced that poetic drama could be written on secular themes when the two plays, *A Phoenix too Frequent*, by Christopher Fry, and *The Assassin*, by Peter Yates, made their appearance. The first of the two describes how a Roman lady, lying down to die beside her husband's tomb, is wooed and won by a corporal who is guarding a gibbet outside where six corpses are hanging. When the sentry is engaged in his love making with the lady, one of the six corpses is stolen and in order to escape the punishment for his neglect, the corporal with the full consent of his newly earned sweetheart substitutes the stolen corpse by hanging the dead man in the tomb. The curtain falls on this pair of wonderful lovers drinking his health in a bowl of wine. *The Assassin* tells the story of the fanatic John Wilkes Booth, the murderer of Abraham Lincoln; it describes the events taking place from the night of the murder in Washington to the assassin's dramatic suicide on the banks of the Potomac.

Thus starting with well-known religious subjects like the murder of Thomas Becket, Poetic drama has developed in its scope and finally triumphed in its treatment of purely secular themes like the assassination of Abraham Lincoln. It is now clear that no theme is alien to poetic drama and that if the dramatist is a genuine artist, he cannot only replace the degenerate prosaic drama by his new creation, but also make it interesting to the average play-goer. Dramatic poets have always judged the true pulse of their audience and succeeded in catering to their entire satisfaction. Now they have further realised that the modern audience expects from them not only a different style from olden plays but also variety in subject matter.

Before marriage, I had six theories of bringing up children. Now I have six children and no theories.

—LORD ROCHESTER.

STUDENTS AND POLITICS

BY

B. VASANTHA RAO

POLITICS in its widest sense covers the field of political science, political economy, political philosophy and political organisation. Political science is a true science; it bases its deductions on strict evidence—mostly observational—and travels the holy path of logic. It deals with natural or boisterous birth of governments, their comparatively static or vicissitudinous growths and their gloomy decay or death. It expostulates on the relative merits of monarchies, democracies, oligarchies or tyrannies and, as a result, is able to prescribe with scientific accuracy the system of control suited for a given nation during a particular time. Political economy is the theory of production and distribution of wealth. It deals with the causes and nature of intermittent famines, their prevention and cure and the management of economic relations with foreign countries. Political philosophy with political science knits the vast mass of observational data, excerpted from ancient times to modern day, into beautiful and feasible systems.

These subjects are eminently suited for the pursuit of every keen and analytical mind, especially of students. They edify the soul and exalt the mind from lower levels to the plane where proud kings rule and die, nations are built and destroyed, and wars are waged and won. No student can remain unaffected by the march of fickle fortune through countless centuries. An imaginative mind ought to find in those great lives and ideals a perennial source of vitality, variety, strength and beauty. This study can never be bereft of joy.

Every student of this age of liberty should have a thorough knowledge of the political geography of his and neighbouring countries and of the economic structure on which they strive and thrive. On the other hand, taking active part in politics and entering into the inner intricacies of the parties are not advisable during an age when the mind is not set, the heart is too readily susceptible to emotions, and bitter memory does not extend over more than few months. Youth introduces a certain devilry in the actions, the hot blood flowing in the veins being yet untamed by experience. Wisdom secured by age and experience is certainly better equipped to deal with practical politics than theoretical knowledge, however extensive it might be.

The study of the politics of a country gives the student a deep insight into the psychological factors which mould the characters of men and nations. Our land of

plenty where nature is bounteous and neighbours peaceful, is the land of the Buddha. But mountainous, backward and undeveloped countries like Afghanistan are populated mostly by warlike people. This historical cum geographical study of a country's politics could be cultivated with profit by all students.

It is just five years since Mother India cast off her iron fetters. The storm which burst over us at birth has passed but the clouds still remain. At this critical juncture, every student should preach and practise unity, tolerance and love. Every villager, illiterate and easily susceptible to perverted propaganda should be enthused with a thirst for liberty and honour, a craving for peace, and an unquenchable desire for progress and prosperity. This I would like the students to do. I agree that it does not lie within the calibre of nine tenths of the students to face or address an audience. But that must not deter them from entering into friendly and intelligent arguments with their friends and neighbours. The tricky problems involved in the relationship between Government and liberty, state control and private enterprise, equality and quality etc., can be successfully thrashed out in open and warm discussions.

What about the girl students? A modern Eve of India has more important problems to busy herself with than those of Politics. A minute's thought, unhampered by the mechanical application of the formula of equality, ought to convince even the revolutionary that politics is not for an Indian girl for a few years to come. The future of India lies in her hands, in the hands of the children she is to rear up with tender love. Hence she should have a matter of fact knowledge of the method by which her country is governed, but it would be foolish on her part to plunge into the game of politics. Men students too can be classed on the basis of the courses of their study. The pitch of interest for politics in an Engineering or Medical student need not be so high as in a student of History or Economics.

We want our students to be sound engineers, doctors, chemists, physicists and lawyers. They are the hope of tomorrow. During their intensive and rigorous training, politics must only be a cultivable interest and the soul of their work should be study and rapid accumulation of knowledge.

I would much rather that posterity should enquire why no statues were erected to me than why they were,

—CATO.

Dr. R. K. SHANMUKHAM CHETTIAR
Vice-Chancellor from November 23, 1951 to January 26, 1953.

INDIAN AND WESTERN MUSIC

(A COMPARATIVE STUDY)

By

B. K. SESHACHAR B.Sc., (II Year B. Music)

THE first thing that strikes any casual observer of Indian music is its religious and subjective character. Music in India was considered to be a means of attaining eternal bliss. Hence we find in all our ragas a touch of melancholy which symbolises the yearning of individual soul (Jeevatman) to unite with the Universal soul (Paramatman). On the other hand, Western music is strikingly secular and objective. Our music is an expression of religious experience. Music of the west is an expression of experience of everyday sense. In the words of Rabindranath Tagore, the former "hints at the wonders of God's Creation," the latter "at the inner beauty of Divine in man."

The dominant factor in Indian music is melody which can be defined as the regular succession of concordant notes. And western music employs harmony which is a progression of chords (intercepted by dischords as a sort of relief), chords being groups of three or more concordant notes. If Indian music is one dimensional, Western music is two dimensional. That does not mean that the latter is more advanced than the former.

Raga is the basis of melody and it has no substitute in Western music. It can be called a melody-type. Fox Strangways defines it "as an arbitrary series of notes characterised, as far as possible as individuals, by proximity to or remoteness from the note which marks the general level of the melody, by a special order in which they are usually taken, by the frequency or the reverse with which they occur by grace or absence of it, and by relation to a tonic usually reinforced by a drone". In mathematical terms it is a melodic design round the foci called Amsa & Nyasa Swaras. A raga, if properly elaborated to bring out its hidden beauties, gives the same aesthetic satisfaction as a Western Symphony.

For one who is brought up in the tradition of Indian music, music of the West sounds strange and out of tune. Similarly one who is used to the Western harmony may find something wanting in our music. This is due not only to the difference in the systems of music practised but also to the difference in the 'Scale' used. Indian music employs the scale of Just intonation or pure intonation. The intervals of the notes of this scale are acoustically correct. Western music makes use of tempered scales. For instance in the equally tempered scale, the Octave is divided into 12 equal intervals or semitones and any two adjacent notes in this scale bear the ratio 1 : 1.05946. The purity of the intervals is sacrificed. The frequencies of the notes of Shankara

Bharana (scale of C Major) are given below to show the difference between the scale of Just intonation and equal temperament.

Notes	S C	R D	G E	M F	P G	D A	N B	S C
Scale of Just intonation.	240	270	300	320	360	405	450	480
Scale of Equal temperament	240	269.4	302.4	320.4	359.4	403.4	453.4	480

Both the systems of music make use of 12 notes in an octave. But all the 12 notes do not appear in any one raga, the salient notes of which are fixed by long association and tradition. But in Western music, notes are chosen by the momentary impulse of the harmony, and the notes themselves are not so important as the group of them. On the other hand, in our music, notes stand out and reveal their individuality.

Apart from the 12 notes, Indian music employs a number of microtones which add charm and reveal delicate shades of emotions hidden in the ragas. The system of harmony hinders western music from using not only these micro-tones but also graces (gamakas) frequently. Only a few graces like Shake, Mordente, Slur, Crescendo, Staccato etc. are employed. But in our music, want of second dimension is compensated by making use of a number of Gamakas like Tiripa, Sphurita, Kampita, Lina, Andolita, Tripuccha, Ahata, Pratyāhāta and several others, without which Indian music loses much of its beauty and haunting quality.

The Indian conception of Layam (rhythm) is entirely different from that of the West. Our Layam comes from poetry. Their rhythm has originated from dance. If our time-measures are varieties of duration, those of the West are varieties of accent. The number of different time-measures, the innumerable complicated permutations and combinations in them, the almost incredulous accuracy in execution,—all these and more are things which amaze a westerner and an uninitiated layman.

Even with regard to the emphasis on different aspects of music, we can find much contrast. In Indian music, the emphasis is more on execution and accuracy, but in the west, it is on tone and timbre. In the latter, the composer is the most esteemed person and next to him comes the conductor and the players in the orchestra are given a very insignificant place. But in the former, the musician is as important as the composer. Indian musician is an artist who creates music on the spot. The sort of extemporisation found here cannot be practised in the west due to the very nature of Harmony.

When we come to compare such entirely different systems of music, it will not be possible to weigh one against the other and say which system is more advanced. Each is a progressive system which has its own inherent strength and weakness.

AFTER THE STORM

A SHORT STORY

BY

A. V. SATHYA KAMAN, E4 Civil

HE was alone in the flat, busy packing her belongings. Anger and agitation were writ on her face. There was a noise behind. She turned round and saw him enter the room. It was her husband. She shot a vicious glance at him and resumed the work of packing her clothes and her child's. She wanted to appear cool but her hands were trembling visibly with excitement. He understood what was coming. All his prayers that she may never come to know of the incident which he regretted from the depth of his heart had after all been of no avail. Knowing the sort of gossiping neighbours, he was not however much surprised.

He approached her, and putting a hand over her shoulders, and bending close to her face, whispered, 'Kamala.' But she shook aside his hand and went on with her work completely ignoring him. He was at a loss what to do. Then he began speaking softly: "I could not come to the station to receive you due to some unexpected work. So I have hurried up as soon as I was free". There was no response. He continued: "You know all these months how miserable I was, especially without our dear child." He paused and looked at the small girl about eight sleeping on the cot. Still he found her dumb. He made bold to ask "why are you packing your things? Where do you intend going? You have arrived just to-day."

For the first time, she opened her mouth: "If you want to know, I am leaving you to-night itself with my child. I do not want to hear anything from you. I know the whole story." He was expecting some such thing to happen all along. But he was not quite ready for this bolt from the blue. With a visible effort, he controlled his emotion and began talking slowly and deliberately: "It is no use. I will make a clean breast of the whole thing. I will admit I was wrong and have behaved most abominably. But you must forgive me. It was a momentary weakness of human nature. My dear, I assure you every thing is over. I will never see that woman again. I promise you, I had my lesson and I will never forget it. Oh dear, will you excuse me! I know you will. You must." He was pleading pitiably with shame writ on his face. She appeared to be entirely unmoved by his pleadings. Her face was set stern and her expression was as hard as stone. She waited for him to finish and then said in a menacing calm tone, "I have decided to leave you and that is all about it. Oh, how could you have had the heart to have anything to do with that woman when I was dangling between heaven and earth at the sanatorium all these months? The loneliness,

you would say. Bah, all of you men are beasts, beasts." She had worked herself upto a fine frenzy and her face was twisted with agony.

But he had regained his composure by this time, and said "Kamala, I admit I have wronged you and I am sincerely sorry for it. I implore you to forgive me. Think over it and think of the child too, whose good future depends upon both of us, just not only you." She retorted "I am indeed grateful for the concern you show for my child. I have thought over these things throughout the day, not once but many times, and I am ready to bear the consequences of my act. I am going to resume my job as the local school teacher, which I left when I married you. I will work heart and soul for the child's sake. I hope atleast she will have a worthy husband when she grows up" "Oh, stop it," he cried, "I dont think any purpose will be served by arguing with an obstinate woman like you. You are free to leave. But I hope you will regret your decision very soon." He left the room immediately.

It was a week later. Kamala was dressing herself to leave for the school, from her new house. She was musing over the past few days' incidents. Life seemed to be dull and devoid of any interests. The routine of working for a living which she had resumed after a long time was quite monotonous. She did not even mind the absence of the comforts which she was accustomed to, but the loneliness which she felt all along during her months of illness was nothing when compared to what she was experiencing in that short time. And her daughter had become a big nuisance too. She could not explain to her why they were living without the father whom the child loved so much!. The child could not see why mother was so unreasonable and would not even allow her to visit daddy who was after all living very near to their present house! Kamala was sorry for the girl, but she could not help it. But at times, she doubted the wisdom of her action, but the very thought of his deed was enough to drive her mad.

Kamala woke up from her tormenting recollections by a knock at the door. She saw her school headmaster's wife enter the room. And for the next half an hour she was listening to the unhappy tale of the woman. She had been turned out of the house by her narrow minded and jealous husband for having gone to a picture with her cousin, without his permission. Kamala tried her best to console the unhappy woman. She promised to speak to her husband after school hours. The talk left her in a most distasteful mood regarding men. "Oh, what creatures are these men!" She thought: "They do everything they like without the least consideration for their wives but they expect cent percent devotion from their partners!"

At the school she could not even teach well that day. All along, the thoughts of her coming interview with the brute of a man were troubling her. She knew what

Sri A. RAMANATHA PILLAI
Acting Vice-Chancellor from September 6, to November 1, 1952
and Deputy to Vice-Chancellor.

a delicate thing it was to interfere in the personal affairs of another. But yet, in that case the woman had been wronged and she wanted to do her best to help her. Her interview with the head-master, Sri Vedanayagam was indeed embarrassing. She pointed to him the picture of his dutiful wife, her service and devotion all through long years and pointed out the folly of inflicting so big a punishment for so small a mistake. She used all her gifts of persuasion and tried to move him by her arguments. But yet she could see that she had been unsuccessful with that brute of a man who sat before her without the slightest expression on his face. A sardonic smile flickered over his face when she finished. He said in a mocking tone: "Mrs. Sekhar, the magnitude of all these things depends upon the light in which you consider it. I on my part consider it serious, though you may think otherwise, just as I do, regarding the judgement which you have exercised in your own personal case. I am not prepared to consider any advice from persons who have not acted magnanimously in dealing with their own problems. Living in a glass house yourself, you are throwing stones at others!"

A quiver ran through her. He had touched the sore point. Oh! how dare that common vulgar man comment on a personal incident in her life, and that too against her, when she had been the aggrieved party. She bitterly resented the idea which had prompted her to talk to him. She rushed out of the room in cold fury. She returned home with a severe headache and with wounded feelings at having been snubbed by that mean and common place fellow. But her conscience chid her. She had no business to correct others when she had not set her own house in order. She was not prepared to excuse her husband while she advised others to forgive and forget!

She suddenly noticed that her daughter was not in the house at such a late hour in the evening. She ought to have returned from the school long back. She ran up to the school buildings, only to learn from the watchman that the child had left the premises hours back. She felt ill at ease at her own helplessness in not finding the child. Vague uneasy fears began to take shape in her mind. She enquired at a few houses of her friends only to be met with disappointment. She suddenly felt weary and knew that she had no longer the strength and courage to carry out the search, alone. The thought of seeking the help of her husband struck her. She felt she had no other go. She was sure that he would be able to find her daughter or rather, their daughter. For the sake of her child, flinging aside her self respect, she decided to go to the place where he lived. With a throbbing heart, she arrived at his home; but she stood rooted to the spot at the sight which caught her eye as soon as she entered. Her child was engaged in a hide and seek game with her father. All her fears vanished and anger took their place. She rushed in and they caught sight of her. 'Mother,' cried the girl and ran towards her. Perceiving Kamala's expression, he could guess that something was amiss. "You naughty imp, at what all places have I

searched for you. You almost killed me with anxiety," she cried. "What, didn't she inform you?" he said: "She told me that you have given her permission to visit me. And she has been doing it every day, though of course, she has overstayed to day." "You silly wench," he shouted to his daughter, "do you realise what agony your mother must have suffered by your foolish act? Apologise to her at once." He added to the effect of his words by giving her a smack. But the child blissfully ignored it. "Father," she cried, "why doesn't mother let me see you? So naturally I have to tell lies." She pointed an accusing finger at her mother and refused to leave her daddy any more. Both of them were much embarrassed. He broke the silence that followed by suggesting that he would escort her upto her house. Kamala suddenly came to a quick decision. "No, there is no need for it," she said. "What do you mean?" he cried. "I have decided to stay, if you will let me," came the reply.

It was a few days after their reunion. After dinner that day, she mentioned to him casually about the headmaster. She was vehement in her denunciation of him. She dwelt upon his brutish behaviour towards his wife and her interview with him. "Don't you think he is absolutely cruel?" She concluded. "I am not so sure dear" came the drawling voice of her husband, "Sri Vedanayagam is a good old friend of mine and he was indeed very obliging and helpful, when I confessed a little problem of mine to him some days back". "What do you mean?" She cried, and when the significance of his words slowly dawned on her, an astonished look came over her, and suddenly she found herself laughing along with him.

A script writer has a unique filing system. Rent bills are put away in a copy of Black House, life insurance policies in All this and Heaven too auto licenses in Covered Wagon, mining shares in Great Expectations, doctors' bills in The Way of All Flesh and electricity bills in Light that Failed.

—BENNET CERF.

AGRICULTURE IN THE ANNAMALAI UNIVERSITY

Acting Vice-Chancellor Sri Ramaswami Pillai giving a lesson in dignity of labour

University Students in Agriculture reap what they sow!

The Organisation of Agriculture in the Kautaliyan Government

By

P. F. DAVIS B.A., (HONS.)

Research Scholar in Sanskrit, Annamalai University.

THE most important industry of the people of India, was in the ancient days, as it still is, agriculture. And, naturally, in a variety of ways, it received encouragement at the hands of the State, even during the olden days. The following account of the organisation of agriculture relates to the period of the reign of Chandragupta (321 to 296 B. C.), and is largely derived from Book II, chapters I, II & XIV and Book III, chapters IX and X, of Arthashastra of Kautilya who was the distinguished Chancellor of Chandragupta. The Government granted cultivable lands and advanced loans of money, and encouraged agricultural and rural progress in the State, in all its different branches, about which particulars are given below.

Agricultural villages :—The villages consisted of not less than a hundred families and not more than five hundred families of agricultural people, and boundaries extended as far as a *Krōśa* (2,250 yds.) or two. The villages were so organised that a group of them were capable of protecting each other. Proportionate to the size of the villages, fortresses were constructed and were manned by boundary guards whose duty was to guard the entrance into the kingdom.

Free distribution of lands :—Spiritual guides, priests, and those learned in the Vedas, and those who performed sacrifices were granted *Brahmadeya* lands yielding sufficient produce and they were exempted from taxes and fines¹. Superintendents, accountants, those who reared cattle, veterinary surgeons, and physicians were also endowed with lands which they had no right to alienate by sale or mortgage.

Land for the tiller :—Cultivable lands were given for life to tax payers only. If a person cultivated an inalienable land of another person who did not cultivate it, such a person should restore the same after five years' enjoyment to the owner, who should pay him an amount of compensation equivalent to the cost of improvement he had made to the lands. Sometimes lands were confiscated from those who did not cultivate them and given to others, such as village labourers or traders who could cultivate. Thus the government saw to it that agricultural lands were always under proper cultivation and production so that the people might not suffer and the Government might not lose their taxes.

Cultivation of virgin lands :— Virgin lands were encouraged to be brought under cultivation by giving half share of the produce to those who took to their

¹, The Mauryan Polity. P. 153.

cultivation. Often such cultivators of virgin lands were permitted to pay to the king as much as they could without entailing hardship upon themselves.

Rate of Procurement of Paddy by Government:—One-fifth of the produce was paid as water rate by those who lifted water by manual labour, and one-third of the produce by those who used water lifts, and one-third or one-fourth of the produce by those who used water from rivers, lakes and tanks.

Encouragement of Agriculture:—If cultivators paid their taxes promptly, they were supplied with grains, cattle and money on favourable terms. One of the passages in Kautalya's Artha Sastra states that the cultivators might be supplied with cattle, grains and money by the Government and the dues might be returned at their convenience. The king used to bestow on cultivators only such favour and remission as would tend to encourage production, and thus swell the treasury, and he would avoid such as would merely deplete the treasury, for a king with depleted treasury would eat into the very vitality of the villages and their people.

Protection of agriculture:—The king personally gave orders for the construction of reservoirs to be filled with water from perennial sources. Persons who obstructed the flow of water intended for cultivation were punished with the first amercement which means a fine varying from 48 to 96 panas.¹ Whoever evaded working in co-operative construction for the benefit of agriculture, were made to send their servants and oxen to carry on his work. He had a share in the expenditure but not in the profit. If a cultivator made encroachment upon his neighbour's field during the time of sowing seeds or grazed his cattle in the neighbour's field, he was fined 12 panas. The Government protected agricultural labourers from the oppression of heavy fines, free labour and taxes, and protected the agriculturists' cattle against thieves, wild animals, poisonous creatures and cattle diseases.

Superintendent of Agriculture:—The whole Department of Agriculture was under the direct supervision of the Director or Superintendent of Agriculture called *Sitādhyakṣa*. Possessed of the knowledge of the science of Agriculture (*Kṛṣṭhānṭhram*)², dealing with the plantation of bushes and trees, or assisted by those who were well trained in such sciences, the superintendent of Agriculture had also to collect in time, the seeds of all kinds of grains, flowers, fruits, vegetables and fibre plants such as cotton, and bulbous roots. With regard to the labourers necessary for agriculture, the Superintendent of Agriculture had the power to employ slaves and prisoners in addition to other labourers, to plough and sow the seeds on Crown lands. Ploughs, bullocks and other necessary things were freely given to them so that the work of the above labourers might not

1. Pana was the unit of currency in the ancient days.

2. A book entitled 'Kṛṣṭhānṭhram' was written by Vṛiddhapaṇasara even before Kautalya's time.

suffer. The Superintendent was to see that there was no delay in obtaining for them the assistance of blacksmiths, carpenters, well borers, rope-makers and similar persons. Punishment of a fine equal to the loss was inflicted on the skilled labour for any loss incurred due to their negligence or lack of co-operation.

Knowledge of Rainfall and Weather conditions:—The Superintendent of Agriculture was expected to know the rate of rainfall in each part of the country. Kautalya mentions a number of places with their rates of rain-fall; e. g. in the country of *Jangala* (desert regions), the quantity of rain that falls is recorded as 16 drōṇas (a kind of measure); half as much more in more humid zones fit for agriculture; 13½ drōṇas in the region of *Aśmakas* (in the region of *Mahārāstra*); 23 drōṇas in *Avanti*; and an immense quantity in western countries (the region of *Koṅkaṇa*), the borders of *Himalayas* and the countries where water sources were important for agriculture. The rainfall was considered to be very even when one-third of the requisite quantity of rain fell during the commencement and in the closing months of the rainy season (i. e. the months of *śrāvaṇa* and *kāṛthika*) and two-thirds in the middle.

In Ancient India, though there were no observatories and weather broadcasts of the modern type, a sort of forecast of weather and rainfall was made by observing the position, motion and pregnancy of Jupiter, the rising and setting and motion of Venus and the aspect of the sun. Our ancient Indian meteorologists inferred from the aspect of the sun the degree of success in the sprouting of seeds, forecast from the position of Jupiter the success or failure in formation of grains, and inferred rainfall from the movements of Venus. According to ancient astronomers, when three clouds are discerned in the sky, there will be continuous rain for seven days; if eighty, then the rain pours minute drops; and if sixty, then rain appears with sunshine; when rain, free from wind and unmingled with sun-shine, falls so as to render three turns of ploughing possible, then the reaping of a good harvest is certain. Thus forecasting the rain and seeing whether the rainfall was more or less, the Superintendent of Agriculture was to sow the seeds which required either more or less water.

Choice of seeds and seasons:—Different seeds were to be sown in different seasons. At the commencement of the rainy season, the following seeds were sown:—*Śali* (a kind of rice), *vrihi* (rice), *kodrava* (*Paspalum scrobiculatum*), *tila* (*Sesamum*), *Priyangu* and *varaka* (*Phaseolus trilobus*); in the middle of the season, *mudga* (*Phaseolus mungo*) and *māsha* (*Phaseolus radiatus*). The seeds to be sown last were *kuṣumbha* (safflower), *muśūra*, *kuluttha* (*Dolichos Uniflorus*), *Yava* (barley), *godhūma* (wheat), *kalāya* (leguminous seeds), *ataśi* (linseed) and *sarshapa* (mustard). It was also recommended that these seeds might be sown according to the changes of the season. Always while sowing the seeds, a handful of seeds soaked in water with a piece of gold in it was to be sown first and the following Mantra recited:—"Salutation to God Prajāpati, Kaśyapa. May agriculture always flourish and may the Goddess reside in seeds and wealth."

Wet Crops and Dry Crops :—The Superintendent of agriculture had to grow wet crops (*kedāra*), winter crops (*haimana*) or summer crops (*grāishmika*) according to the supply of workmen and water. Kautilya is of opinion that rice crops and the like should be given priority in growing, and vegetables next. He considered sugar-cane crop as being difficult to grow, and subject to various evils (diseases) and requiring much care and expenditure to harvest.

Quality of Lands and Manure :—Lands that were beaten by foam on the banks of rivers were considered suitable for growing pumpkin, gourd and the like; lands that were frequently overflowed by water for long, pepper, grapes and sugar-cane; the vicinity of wells for vegetables and roots; low grounds for green crops; and marginal furrows between any two rows of crops were considered suitable for the plantation of fragrant plants, medicinal herbs, cascus roots and the like. It was recommended that basins at the roots of trees were to be burnt and manured with the bones and dung of cows in proper stages of growth—a clear indication of the use of bone-powder as an efficient manure in Ancient India even in 321 B.C. When seeds sprouted and grew, they were to be manured with a fresh haul of minute fishes and irrigated with the milk of *Snuhi* (*Euphorbia Antiquorum*).

Preservation of Seeds :—The seeds of grains were recommended to be exposed to mist and heat for seven nights. The seeds of pulses such as *Mudga* (*Phaseolus mungo*) and *Māsha* (*Phaseolus radiatus*) were to be treated similarly for three nights; The cuttings of sugar-cane and the like were recommended to be plastered at the cut end with a mixture of honey, clarified butter and the fat of hogs and cow-dung, bulbous roots were to be treated with honey and clarified butter, and cotton seeds with cow-dung.

How to reap the harvest and gather the grain :—It was recommended that grains and seeds of crops must be collected as often as they were ready for harvest. Kautilya says that no wise man shall leave anything in the fields, not even chaff. Crops when reaped must be heaped up in high piles or in the form of turrets. The piles of crops should not be kept very close to each other and their tops should not be very small or very low. The threshing floors of different fields must be situated close to each other so that people could help each other in times of danger. Workmen in the fields must be always in possession of water but no fire.

Conclusion :—Thus, the Ancient Kautilyan Government in India made it a point to promote the welfare and happiness of their subjects who were mainly agriculturists, by readily extending a helping hand to them at all times and particularly in times of need. Since Agriculture was one of the most primary concerns of the life of the people, the policy of the Government towards the agriculturists was really just and worth admiration for the simple reason that the motive behind it was the advancement of the happiness of hard working cultivators, without endangering the financial equilibrium of the state.

A BOTANICAL TOUR

By

N. R. VENKATARAMAN, B. Sc.,
Final Year Post Graduate in Botany.

It was on the 12th of January 1953, that a party of Final Honours Students left Annamalaiagar for Krusadai and Rameswaram islands on a botanical excursion under the leadership of Shri N. S. Subba Rao, B. Sc., (Hons.), M. Sc., lecturer in Botany. Krusadai Island is about four miles off by sea from Pamban in the Gulf of Mannar. It is rich in flora and fauna and has been a place of pilgrimage to all natural science students throughout India. The Government of Madras have instituted a Marine Biological Research Station in Krusadai, to investigate into the plants and animals of the ocean. The rocky shores of Pamban and Krusadai abound in Seaweeds which are not only of interest to the botanist but also useful to mankind.

The importance of seaweeds is yet to be realised in India, though vast strides have been made elsewhere to harness these sea plants to satisfy human needs. The size of the seaweeds varies from few inches to sixty feet and sometimes attains 150 feet, though not in our shores. In World War I, when supplies of potash to America from Germany were cut off, seaweeds saved the day; so rich are they in this important mineral. Agar-Agar the nutrient media, which the biologists use for preparing cultures of tiny organisms, is a seaweed-product. The lady may use seaweed on her hair in the form of a lotion, and the gentleman on the fabrics which are made water proof and fire resistant by some of these seaweeds, and probably this morning, you had it on your face in shaving cream or talcum. Seaweeds make excellent manure and good fodder. The Japanese, the Chinese and the Eskimos cherish it as their principle vegetable, since they are rich in Vitamin A, B, and C and in Iodine. Of late, a wonder drug Chlorellin, like the Penicillin is being processed out of a tiny one-celled plant known as Chlorella.

On the shores of the Krusadai island, actually bathed by salt water, there is a peculiar type of plants which are known as "salt water-marsh plants." Though water is abundant in the region where these plants grow, the concentration of salt is so high that plants cannot absorb the water. Hence, these plants have thick and fleshy leaves to store plenty of water to withstand dryness. As the soil in which these plants grow is clayey, they have special type of roots known as the "breathing roots," which project out of the soil. These roots are perforated and through them the oxygen required by the plant is obtained. The main constituents of the salt-marsh plants are *Avicennia officinalis* (கண்டன்) and *Rhizophora mucronata* (சுரப் புண்டை).

Right from Pamban upto Dhanushkodi, on either side of the railway line lie the 6 mile long 'sand dunes'. Though of least economic value to others, these sand masses provide a mine of information to the botanist. On them grow the uncared for and intended vegetation which keeps the sand in a firm position. The plants which grow on them are thus specially known as sand-binders. Some of these plants develop roots which ramify in the soil to great depths in search of water. The leaves of these plants are fleshy and store plenty of water to withstand the excessive heat of the sun. The plant *Ipomea biloba* (குதிரைக்குளம்பு), trails on the surface of the sand to considerable distances and its rich green leaves form a carpet over these sand masses which from a distance gave the appearance of small hillocks. The commonest plant *Spinifex squarrosus* (ராவணன் மீசை), called 'Ravana's whiskers' by virtue of its spiny leaves, also grows on these sands. It is very tough and hardy enough to withstand the hot sun. Here and there, giving some hope of shelter are the bushes of *Pandanus* (தாழை). In short, the plants which grow on these sand masses are faced with two problems, namely scarcity of water and excessive heat; and they have excellently adapted themselves to the severe drawbacks which they have to face.

PRINTER'S SLIPS

Wild wife league will meet tonight.

* * *

Officer convicted of accepting bride.

* * *

He told the police that one of the men menaced him with a wench while the other covered him with a revolver.

* * *

Lost—Gentleman's small nurse, Rs. 28 cash and a ring.

* * *

Widows made to order.

* * *

England is suffering from a plague of aunts. In many houses, these have visited the second floor.

THE CONCEPT OF ECONOMIC PLANNING

BY

D. NATARAJAN, IV B. A. (Hons.) Economics

PLANNING is the purposive adaptation of resources to social ends. It is essentially a way of organising and utilising resources to maximum advantage in terms of defined social ends. The objective of economic and social planning is to canalise the idealism and the constructive urges of the community into new lines of activity. The two main constituents of the concept of planning are (a) a system of ends to be pursued and (b) knowledge as to available resources and their optimum allocation. The systematic pursuit of definite ends over a period of time, creates conditions for increasing or utilizing the available resources.

• Planning is at the same time a pre-requisite and an essential element of rational conduct. It stands for anticipating the future course of events, for conceiving alternative courses of action and making up one's mind as to which course is likely to be most fruitful or advantageous one. Thus, planning invariably implies a valuation and a choice. In the industrially advanced countries, planning is mostly for the elimination of short-comings of the system of private enterprise through changes which would secure a more equal distribution of the benefits of economic development. In countries relatively underdeveloped, the problem is two-fold: (a) to promote rapid economic development and (b) to see that the benefits of the development accrue to all classes of community.

Economic planning may be said to take place at the following three levels.

- (1) Planning by individual consumers.
- (2) Planning by business firms.
- (3) Planning by public authorities.

Planning of individual consumers and business firms includes (a) the individual's choice of action and place of residence; (b) the individual's allocation of his income between different consumer goods including present and future goods (savings) and (c) the choice of the individual to invest in different lines of enterprise. Thus planning by individual will in effect mean only the "decision-making" power of every individual in matters of his concern. Therefore it has attracted the greatest attention of theoretical economists and the major part of modern value and price theory—the theory of margin—has the analysis of plans as its back-ground. Planning by public authorities includes the whole mental calculation of anticipating future course of events and of finally selecting one alternative as the most advantageous method.

The one major difference between private and public planning is that the former is directed towards maximum individual utility and maximisation of profit, while that of the latter is guided primarily by service motive. The standards of consideration and choice are largely social in character. Though the economic plans of individuals

and public authorities are interrelated and supplement each other, it is important to realise that they compete with one another in achieving their aim on the same reservoir of scarce productive resources. Therefore, it is necessary in the interest of economy, that the planning activities of individuals and public authorities should be properly co-ordinated. Different types of co-ordination of plans will bring to light another important criterion of differentiation between different types of planning.

Let us then start with the question—What is the difference between planning under Capitalism and planning under Socialism where the means of production are owned collectively? The most noticeable difference between the two lies in the degree in which the functions of choice or decision-making in the field of production and investment are actually exercised by public authorities or by private producers. Firstly, Socialist planning implies a transfer of decision-making authority from individual producers to public authorities. As a result, the role of government planning in Socialism is not only greater but also more comprehensive and inclusive than in Capitalism. Secondly, planning both under Capitalism and Socialism will depend at any given time upon the objectives pursued, the ends chosen, which in turn are an outcome of a choice based on approval of the present and future courses of action. In short, whether national economic planning is directed towards the preparation of adequate means of defence or the industrialisation of the country or the maintenance of full employment or the provision of a maximum of consumers' goods will depend upon outside circumstances which have nothing to do with the nature of planning as such. It is misleading to identify economic planning with any of its possible objectives. Thirdly, regarding the method used in bringing about the necessary co-ordination of individual plans into a consistent pattern which is the central problem of economic planning and indeed of economic science, so far economists have studied primarily the methods of market competition for securing a more or less unified and integrated pattern.

The problem of differentiating different kinds of public policies (plans) begins only when we start considering public planning in relation to economic instability and full employment.

In this connection, a distinction may be made according to economic criteria as to whether Government planning is direct or indirect, quantitative or general. For example, its own characteristic the introduction of import tariffs or the establishment of an import quota system will have effect on the economic system as a whole. The introduction of import tariffs will raise the price of imports and thus may tend to reduce the volume of imports; but the actual determination of quantities to be imported will be left to the process of market competition. With the establishment of an import quota system, the choice of determining the quantity of imports falls on the Government or the planning authority. The setting up of a quota system need necessarily be supplemented by an appropriate method of allocating the fixed or determined amounts

of imported goods. Thus the operation of market mechanism is suspended in (a) the determination of quantities to be imported and (b) the volume of imports of different individual importers. This kind of direct quantitative nature of planning is usually a wartime measure. Government construction of public works, restriction of acreage in agriculture, minimum wages, parity price system etc. as important measures of peace time planning are also direct and quantitative. The 'new-economics' of Lord Keynes and his successors will, however, as anti-depression measures, prove to be more in the direct and non-quantitative nature of planning. Most schemes designed to maintain full employment by means of compensatory fiscal policies are general and non-quantitative in character as are most of the orthodox monetary and fiscal policies (such as changes in discount rates, and reserve requirements, progressive taxation, etc.). These and similar anti-depression measures (policies) do not suspend the market mechanism but on the contrary are designed to operate through it.

The need for co-ordination of the planning of individuals and Government arises in a socialist economy also. Theoretically, three fundamentally different methods of co-ordination of plans could be made out. They are: (1) Drawing one simple plan through the central authority to determine the organisation of production, the place of work and remuneration of each labourer, availability of consumption goods for every individual etc. giving no room for planning by individuals; (2) allowing the individual to have the selection of his occupation, residence and consumption goods and paying for the same in cash so that the total money income paid out is equal to the total value of consumers' goods and services produced; and (3) permitting private savings either in the form of saving deposits or investment in government securities at interest so that the sum of expected private savings and savings made by the State itself should be equal to the planned increase of capital (i. e.) the value of consumption goods offered for sale should correspond to the non-saved part of the income of consumers. Analysis of the above three kinds of planning in socialist economy will lead us to the following two broad conclusions. Firstly, co-ordination of different plans, which is the central problem of socialist planning as of all planning, entails some kind of estimation of the contents of individual plans on the part of the central planning authority unlike in private enterprise where market competition is supposed to bring about the co-ordination of plans automatically. Secondly, adjustment of prices at levels which balances supply and demand of individual commodities in the short run is the central problem of socialist planning in as much as the neo-classical economic theory considers market competition as a method of coordination of plans as its central problem. Thus it is evident that socialist planning leaves no room for the kind of planning which is one of the most important sources of trouble in private enterprise; i. e. the determination of the volume and the nature of investment by private investors. Both these decisions are transferred to and are to be exercised by the central planning authority.

President Babu Rajendra Prasad visit to Annamalai 'Varsity
on February 21, 1953.

LATA

A SHORT STORY

By
J. P. CHAR E 3

KRISHNA RAO, seated on an easy chair in the verandah, had set himself in some deep thought. Now and then he was looking out as if to receive somebody; and he was muttering something to himself. Obviously he was feeling uneasy. He seemed to be finding fault with time which passes slow just when we want it to go fast.

The whiteness of his hair and his almost toothless state proclaimed that he must be somewhere about sixty.

—"Ding Dong" the clock struck twelve—Krishna Rao could not sit quiet any more. Suddenly he rose to his feet and sent a glance at the gate for one second and began to walk to and fro between the two walls of the verandah in a restless way.

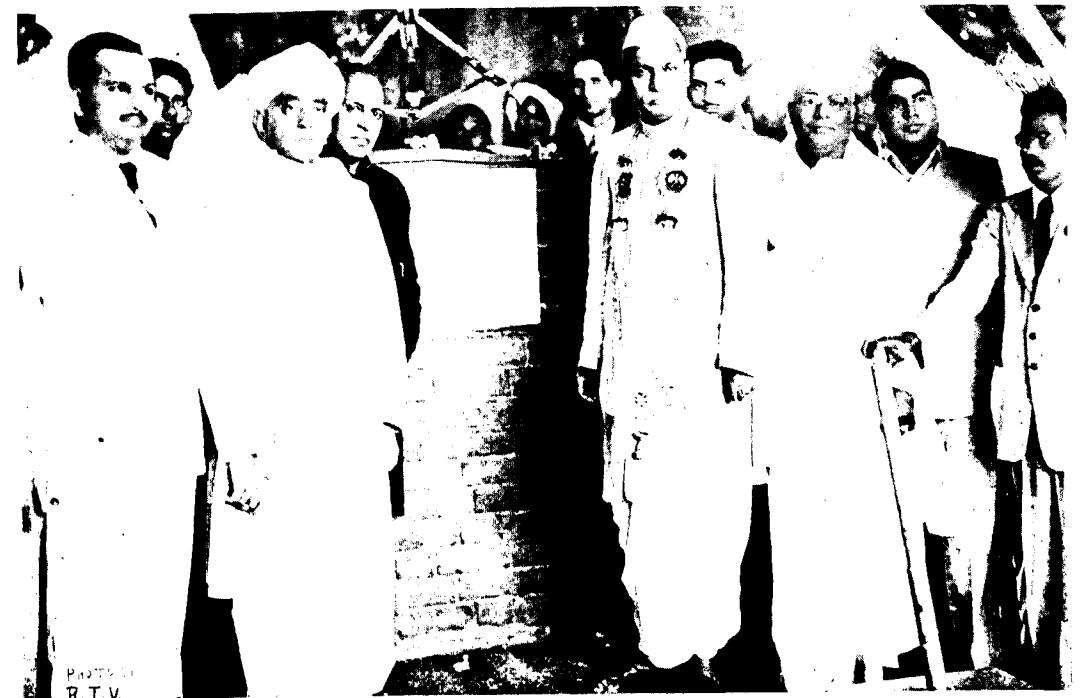
"Ching"—he heard the gate open. Altogether his eagerness got converted into haste and made him run to the gate. He could not see that tall slim figure with the spectacles clung down on the nose; he could not see his overhanging turban, nor could he notice his long loose trousers. But he could only hear his voice 'Post Sir' and receive the letter he handed over.

He opened the letter with double the eagerness and enthusiasm with which he received it. Once he began going thro' the letter, sadness and fury began to play on his face instead of zeal and joy. At one stage he could not proceed any more with it and tore the letter to pieces.

He did not know what to do. When his *eight* year old child Sheela approached him, he simply scolded her for no fault of hers, instead of showering parental affection on her, he tried to sleep but passion did not permit him. All the day he was restless. He could not sleep and sleeplessness added to his restlessness, and made him lose his temper. He began to scold everybody.

His wife knowing him fully well understood that it was not the proper time for her to approach him and so kept quiet. After coffee, he went out for some fresh air and relief.

When her eldest son came home from office, she told him in detail the strange behaviour of his father. He by chance found a half-written letter on the table. It was addressed to his younger brother Ramu who had recently gone to Madras for

Rashtrapathi lays the foundation stone of Raja Muthiah Chettiar Hall

Babu Rajendra Prasad receives Address of Welcome from student Secretary

collegiate studies. The letter read "you do not deserve to be my son. Did I send you to Madras to go after girls and write to me an essay on them."

Right then, his Sister 'Sheela' who had gone out for playing came in and told her brother that she saw father tear off some letter and throw the bits outside the window in the morning.

Some of the pieces had been displaced by wind. The few that remained he got and set them together. It read thus.

"Reached this Really city wonderful. Thought home-sickness new atmosphere friends pleasing enough and happy.

"One of best friends "Lata" attracted me first sight We have a nice pond college and our evenings there. By the by I introduce to you as the daughter. English lecturer.

"First few she feared me. But consequent meetings like me. Now stay day without once. She me "Anna". Whenever I see her get reminded of home. She our Sheela in all respects might younger Sheela by one or two etc. etc.

He could now understand the cause of it all.

Sad at heart, Krishna Rao came home late. Even then he did not speak to anybody. While at supper, his son explained clearly how he had misunderstood Ramu who was only befriending a seven year old child and requested him to have more confidence. Then only could a simple smile peep from that serious face of Krishna Rao. Krishna Rao had initially feared that he might miss the dowry if his son were to marry some girl by love. But thank heavens! It did not happen so.

When Ramu came home for vacation, he heard every thing and laughed at his father's lost confidence. So, for Ramu, Lata is now a sign of "Lost confidence".

FLOWERS OF THE MINERAL KINGDOM

By

K. R. HARIHAR & V. AMIRTHALINGAM
(Final Honours PHYSICS)

TRANSMUTATION has been an interesting subject of science. It has stirred the imagination of both the scientist and the jeweller but in different ways. The attention of the layman is attracted by the subject. But if the scientist is attracted, he does not rest until he has found out a way to discover its secrets. He is looking forward to the day when diamond can be produced from coal as it is now possible to obtain petroleum from coal. The new states of diamond and other gems in the present scientific world are an important one. The extremes of their uses range from the jewellery to the sensitive gamma radiations counter which is of great use in the field of detecting radio activity. They attract attention immediately by their colour and brilliancy. It is also possible to have different colours exhibited by these gems by suitable scientific methods. Since they are costly, artificial ones which look like them in external appearance are produced. Even jewellers are not able to distinguish between real and synthetic, on seeing them. Science offers us easy methods to distinguish between them. Gems possess a number of remarkable physical properties which have to be closely studied.

Colour, lustre, and transparency are the features that attract our attention to gem stones. Gems exhibit a variety of colours. But it has been found that in the majority of cases, they are colourless in a perfectly pure state. In manufactured gems, some metallic oxides are present which give them the colour. The theory of the present day is that the crystal contains colloidal particles and on changing the size of the particles, we get various colours. By the use of colour filters also, we see that gems cannot be identified by their colour. When viewed through filters, they exhibit different colours since the absorption spectra are not the same.

Specific gravity is one of the properties by which these gems may be differentiated, even though two are of identical appearance. For example amber and copal (a natural resin similar to amber) float in salt solution whereas bakelite sinks to the bottom.

Hardness affords the means by which the difference between these stones may be seen. The universally recognised 'Mohs scale of hardness' helps us to fix their hardness. The scale shows us that gem stones like Topaz, Diamond etc. top the list in hardness. Sometimes hardness varies with the direction in crystals, being different on different faces and different even on the same face. So we have to know some thing about their crystalline structure.

With the few exceptions as opal, and amber, nearly all gems possess a crystalline structure. In the majority of cases, each gem consists of a single individual crystal. There are the following crystal systems in the cases of gem stones. (1) cubic (2) tetragonal, (3) hexagonal, (4) orthorhombic, (5) monoclinic, (6) triclinic. Cleavage is an important property of the crystals which is made use of in diamond cutting. Cleavages are planes of weakness in a mineral, along which it can easily break, when attempted to break, yielding smooth surfaces. The cleavage of a mineral is said to be good when this property is well exhibited. Diamond has a good cleavage. It has a good cleavage parallel to the faces of the octahedron.

The optical properties of the crystals are important. We shall consider them with reference to the gems. Each gem stone has its own critical angle and hence its own refractive index. The second property is that of 'optical activity.' The imitations and cubic crystals have no action on polarised light. The dispersion produced in the case of a well cut diamond shows us how the real stone has its own unique property of showing different colours.

A fascinating property of some gems is 'Asterism.' When the surface of native corundum is viewed through a magnifying glass, a parallel series of fine fibres are seen and there is a display of star-like appearance. This depends upon the fibrous inclusions in the stone. This can be artificially produced by drawing fine parallel lines in an appropriate patterns at the back of a transparent gem having a cabochon or domeshaped cut.

Another interesting property is heat conduction. Quartz is a good conductor and feels colder to touch whereas glass imitations are warmer.

Some diamonds are phosphorescent. Some are tribo luminiscent. Some are fluorescent on exposure to ultra violet, cathode or x-rays; glass imitations fail in this respect and are opaque.

The electrical properties of these stones are of great significance. They are the frictional, pyro and piezo electric properties. Friction or rubbing with fur produces one sign of electrification. Minerals which possess polar axes develop electrification on a change in temperature. *Tourmaline* is an excellent example and if it is heated, positive and negative charges are produced at opposite ends.

Quartz is a typical example for the piezo electric minerals. These crystals of quartz when subjected to high alternating voltages, vibrate at a very high frequency. The accuracy is great in these cases. They are of great use in producing radio frequencies and ultrasonics.

The geological occurrence of these minerals is not limited by political boundaries but depends upon rocks exposed at the surface. They are found to be in rocks of all periods deep down the earth's crust.

The manufacture of synthetic gems are carried out by means of the popular methods of Moissan and Noble and Crookes. In Moissan's method, saturated molten iron in an electric furnace at a temperature of 4000°C with carbon is produced by ignition of sugar and then the mass suddenly cooled. Crystals of diamond are given out owing to the high pressure developed on sudden contraction. The bulk is washed well so that the crystals come out as colourless, transparent, and microscopic ones.

Noble's method consists of a powerful explosive exploded in an iron container where a high pressure and high temperature are produced for a small time. Explosion is extended to a long period till all the carbon gets liquified and then it is solidified later.

Unfortunately the above have been proved to be only imitations by scientists.

Verneuil's process of preparing rubies is also a popular one. The apparatus is an inverted hydrogen iron pipe. Inside the inner oxygen tube is a sieve containing finely powdered alumina slowly fed by an electro magnetic arrangement. The fine particles passing through a flame are fused and fall on a fire clay support and as it is gradually lowered, pear shaped mass is produced by accretion.

The latest use to which the king of gems has been put to is in detection of gamma radiation. It has been found that a diamond placed in a strong electric field initiates sharp electric pulses when gamma radiation is absorbed and so the number of pulses will be giving an intensity of the radiation.

To use a diamond as a pulse counter, it is fixed between two electrodes of brass maintained at a high potential of about 1000 volts. When there is a gamma radiation source near by, electric pulses are produced which may be detected after amplification by means of valves. By applying them to an oscilloscope, earphone, or loud speaker, it is possible to count them. But the diamonds used should be flawless. Diamond counters may replace the popular "Geiger-Muller counters" if the laboratories have to prepare their own counters due to the limited availability of Geiger counters.

It is quite probable that gems may be useful in several fields of physics. India's leading scientist Dr. Raman is conducting researches on gems. The day may come when the world will be benefited by the contribution of India towards the discovery of the secrets of the several gems

MINERAL RESOURCES OF OUR COUNTRY

By

V. S. VAIDHYANATHAN *V Hons. (Chemistry).*

INDIA is sufficiently rich in her mineral resources. The mineral wealth is hidden treasure of a nation which gives her an international status. Since the dawn of history, India's gold, iron, ivory and diamonds have been famous. Some historians believe that the "Land of Ophir" of Solomon's time, from whence came apes, ivory, peacock, gold and gems was South India. An outstanding specimen of early industry on India is the wrought iron pillar at Kutub Minar, south of Delhi which is 28 feet 8 inches tall over a foot in diameter and weighs six tons, made in about A. D. 415.

Until the Brazilian diamonds were discovered in 1727, India was the only producer of this precious stone. All the famous diamonds of history like Kohinoor came from Golconda, the wealth of which was a proverbial expression in the early days of European Mercantile adventure in India. Diamond mining is still carried out on the state of Panna in Central India where the value of output varies between half a lakh and a lakh of rupees annually,

Geologically and topographically, India is divided into three strikingly contrasted regions; the Himalayan mountains sweeping round the north; the peninsula in the South; the great alluvial plains of Indus, Ganges, and Brahmaputra dividing the Himalayan area from the peninsula. In Himalayas we have small but rich oil fields of Altock and Digboi on Assam. Many parts of Himalayas have not yet been extensively surveyed geologically. Large ore bodies of chromite are worked in Baluchistan but other ores like Antimony ores of Lahul, Arsenic ores of Citrol, and the sapphires and aquamarines of Kashmir are remotely situated. The value of India's mineral production in 1938 was £ 25,477,116 or Rs. 34,13,93,365. India stands as ninth among coal producing nations, second among manganese producing countries, next only to Russia. In mica, India may be said to dominate the world's market as about 75% of world's production of mica comes from Hazaribagh in Bihar and Nellore in Madras state. India has an almost exclusive production of two minerals Ilmenite and Monazite, the actual value of their output being £ 115,406 and £ 17,440 in the year 1938.

The ores available can be classified into four groups, viz 1. Those minerals which are plentifully available and can find an export market, 2. those minerals which occur in just sufficient amount to meet our country's requirements, 3. Minerals which are insufficient and hence have got to be imported from outside, and in products

which are important industrially having their origin in natural form but produced industrially. With reference to our country, the minerals which are available in plenty are Bauxite, Beryl Iron, Mica, Manganese. In the second category namely, minerals occurring in the sufficient amount are Limestone, Slate, Aluminium Ores and Sodium salts. Minerals which are insufficient and hence have got to be imported from outside are Petroleum, Lead, Sulphur, Zinc, Tin, Platinum, Mercury, Nickel and Silver. Artificially made mineral products are Abrasives, Refractories like Corundum, Garnet, Silicon Carbide etc.

Bauxite, the ore of Aluminium, is found abundantly in Madhya Pradesh, near Katni in Jabulpore district and also in Bilaspur and Mandla districts of Bihar, and in some parts of Kashmir. Bauxite is also available in Salem district of our state. But owing to some practical difficulties, Aluminium Industry has not been well-developed in our country. The Aluminium company near Alwaye, gets her ores from Gujarat and Madhya Pradesh. In addition to its use for the production of metal, Bauxite is used as a filtering material in Petroleum Industry and as a lining material for furnaces. In chemical industry, it is used for the production of alums. Aluminium ore available in Salem district is not of much use owing to its high iron content.

Beryl, the ore of Berillium, is chiefly found in Ajmir and Marwar states. This is a cheap ore and contains about 12-14% of Berillium oxide from which the metal is extracted. Berillium is a light metal and is mainly used for the preparation of light alloys and for X-ray devices. This finds a good export market. Some precious variety of Beryl like emerald and aquamarine are mined in Shigori Valley in Kashmir and are used as gemstones.

Iron occurs abundantly in Bihar, Madhya Pradesh, Mysore, and in Salem District. India's resources of high grade iron ore are perhaps the greatest in the World with the possible exception of Brazil. As haemetite, magnetite and as pyrites, it occurs in Singhbhum District of Bihar and in Chota Nagpur. Owing to the proximity of coal mines in Raniganj, this iron is processed in Jamshedpur by the Tata Iron and Steel Works. Some Vanadium ores also occur in these parts, but these are not worked out in India but are exported. There are at least six-hundred million tons of Iron in Bastar State and in Babadnun hills in Mysore, which are worked out by the Badravathi Iron and Steel Works at Badravathi. This factory has a capacity of producing eighty to hundred tons of Steel per day. Owing to the limitations of fuel supply, Salem minerals have not yet been worked out.

Mica is found plentifully in Hazaribagh and Nellore districts and also in some parts of Rajasthan. Our mica resources contribute about 75% of World's supply. This is a complex Silicate of Potassium, Aluminium and Magnesium and is used in Electrical Industry, motor parts and insulators.

Manganese occurs as pyrolusite (MnO_2) in Nagpur, Mysore, Madras, and Bhandare District. Most of these minerals are exported and are used mainly for the production of potassium permanganate. Pyrolusite, devoid of any impurities, is straightaway used as a colouring material in Ceramic Industry.

Under the minerals available just to the sufficient amount, Clay ranks first. Clay is abundant in India and is the hydrated Silicate of Aluminium with different kinds of impurities. The main use of clay is in the manufacture of bricks and Portland Cement. A white variety of clay is used for pottery manufacture in Ceramic Industries. In South India, we have Ceramic Industries in Alwaye, Badravathi and Bombay. Fine powdered China clay is used as a filler in paper, textiles and in rubber industries. Finer variety of China clay known as "Kaolin" finds medicinal use for intestinal complaints. It occurs mainly in Singhbhum District, Jabulpore and also near Delhi. Fuller's Earth is a special variety of clay which is nonplastic in character used for absorbing colouring materials from oils. This is obtained from Bikaner, Jodhpur, and Jaipur.

Slates and Asbestos are obtained in Kangra Valley, in Bihar, and in Cuddapah District. Asbestos is the hydrated Magnesium Silicate and Calcium Magnesium Silicate and is used for fire proof sheets. Felspar is obtained in Mysore and Rajasthan while Soapstone is found in Madras and Rajasthan States. Limestones are abundant throughout the country and are mainly used for the manufacture of Cement, building materials etc. In South India we have Cement Industries in Badravathi, Dalmianagar in Trichy District, and Madhukarai near Coimbatore.

Gypsum which is the hydrated Calcium Sulphate is an important ingredient of Portland cement and plays a prominent role in the setting of cement. It is obtained in Madras, Rajasthan, and Kashmir. Quite a large amount of Gypsum occurs in West Pakistan. Partially dehydrated Gypsum known as Plaster of Paris is used in surgery and as a flux. Recently established Sindhri Fertiliser Factory makes use of gypsum as the starting material for the manufacture of Sulphuric acid, Ammonium Sulphate etc. Gypsum is plentifully available in Trichy district, Jodhpur, Bikaner and Kashmir. However the West Punjab deposits are the richest sources.

Petroleum is obtained in and Aizawl Assam, but the sources are very meagre. Oilwells are situated near Dibrugarh and Digboi in Assam. Coal is obtainable in large but still insufficient quantities in Bihar and West Bengal, the main centres being Jharia and Raniganj. Recently Lignite deposits have been discovered in South Arcot District but has not been extracted on a large scale. India ranks as the ninth nation in the list of coal producing countries of the World.

Gold is obtained near Kolar in Mysore and is worked out there by the Gravity Separation and cyanide process. Mining operations are taken down to some nine thousand feet, and the mines cover an area of over 20 square miles. Mining in Kolar started in 1880 and Messrs John Taylor and Sons, Ltd., manage all the five companies there. The gold field there has been one of the most steadily profitable in the history of gold mining, largely owing to good management, for the ore is not of specially high grade. The company produces about 200 ounces of Gold per day. Other gold mining concerns have worked in Dharwar district (Bombay), Ananthapur district, Wynad of Nilgiris and in Hyderabad State. Ananthapur deposits extends over 9.7 square miles. Deposits of copper ore are found in Bihar, Assam and Bengal states. But the abundance of ore is not such as to be worked out on a large scale. Lead occurs as Galena in scattered deposits in Bihar. Grey and Snow-white deposits of Barytes are available in Cuddapah, Aimir, and Jappulpore. The ores are used as pigments, and as a filtering material in the manufacture of rubber tyres. If proper attention is paid towards purification, these can replace the costly foreign pigments in the growing paint industry.

Graphite deposits are very poor and are situated in Madhya Pradesh, Travancore and Ajmir and are used for the manufacture of crucibles, pencils and lubricants. Strontium ores are available in Tiruchirapalli District, Gudur and Cuddapah Districts and are mainly used as Strontium hydroxide. Chromite is available in South India at Hassan district in Mysore. Magnesite extraction in India is mainly from the Chalk Hills in Salem District where the quantity is practically inexhaustible.

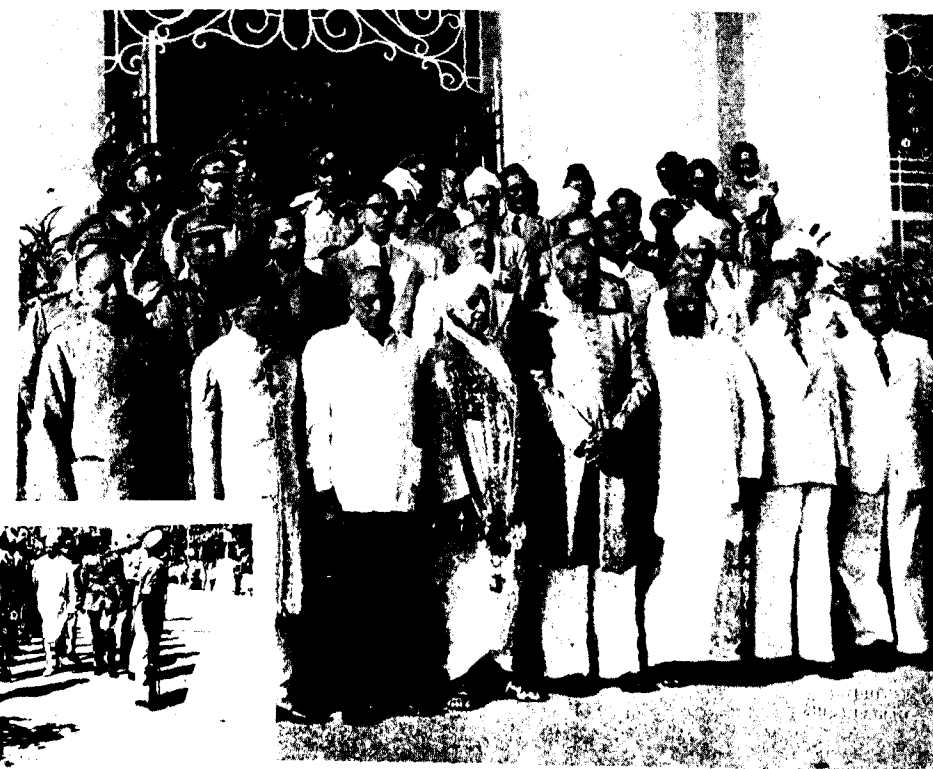
Most of the Sulphur deposits are in Baluchistan and hence belong to Pakistan. The Sulphur for our requirement is mainly obtained from gypsum. The Alwaye Fertilisers and Chemicals gets Sulphur imported from America. Zinc deposits are abundant in Burma and also in some parts of Madras state and at Zawar in Rajaputana. Wolfram, the ore of Tungsten occurs in only one place in India namely Degana in Jodhpur State and is worked out there since 1939.

Sodium Chloride (common salt) is produced in large quantities near seashore places like Vedaranyam and Tuticorin. Also this occurs as Rock Salt in Rajasthan. This is used as the chief starting material by the Mettur Chemical Industries for the manufacture of soaps, hydrochloric acid, caustic soda etc. Also by the Leblanc and Solvay process, Soda ash is manufactured. Salt-petre and Potassium deposits are found largely in West Pakistan, but are scarcely found elsewhere. They are used in Ammunition and Fertiliser industries.

India has an almost exclusive production of two minerals, Ilmenite and Monazite, the actual value of output in 1938 being £ 115,406 and £ 17,440. The rare minerals Ilmenite, Monazite and Zircon are obtained together along the west coast near Cape

RECEPTION

TO THE
New
Vice-Chancellor

Above: Governor
of the University
inspecting
a Guard of
Honour

Right: The New
Vice-Chancellor
inspecting
a Guard of
Honour

Right: Vice Chancellor and Deputy
with N. C. C. Officers.

Comorin extending over 100 miles. The deposits sometime go even twenty feet deep and they are recovered by washing and magnetic separation. The industry started in 1911 on monazite alone for the extraction of Thoria, used for the manufacture of gas mantles. But in 1925 it practically died out, owing to the replacement by electric bulbs. In 1938, the recovery of Ilmenite attained a maximum of 252,220 tons and of Zircon 1,450 tons.

Ilmenite is the sources of Titania, a valuable white pigment, a filler, used for alloying steel and also for smoke screens. Zircon yields Zirconia, a high grade refractory used for lining furnaces. Zircon is also used in Ceramic Industries, radio tubes, Ammunition primers and electric welding. Now, monazite is only a byproduct in such large scale production of Ilmenite. Also Rare Earth minerals like Ceria etc. are obtained which are used as spark producing elements in cigar lighters, tips of tracer bullets, in ultraviolet lamp and as a catalyst in Fischer-Tropsch synthetic Benzine (Petrol) process. Thoria as we all know is exported for use in Atomic Energy plants. Recently a factory on these minerals has been established near Alwaye.

As has been said earlier, Mica, Manganese Chromite, Bauxite, Limestone Kyanite and Gold are available in our Madras State. The Planning Commission has planned to improve the present industrial condition first by announcing their mineral policy, secondly by extending the geological survey and thirdly by establishing the Bureau of Mines and the National Laboratories, for considering the proper utilization of minerals. The installation of four more cement factories in our state has been planned by the Planning Commission but none of their installation has been commenced as yet. The Five-year plan includes the installation of a Testing and Analytical Research Laboratory, Oil Technology Institute at Anantapur and a Hydrogenation factory at an estimated cost of 2.48 lakhs.

JET PROPULSION

BY

C. SELVARAJ, (*E₃ Mechanical*)

JET propulsion, which has lifted the aircraft into a higher field of activity, is one of man's greatest achievements. It has enabled him to travel faster than sound. This method dispenses with air screws which form an essential part of the conventional aircraft.

The principle of Jet propulsion is that when a fast moving Jet of gas issues out of a nozzle from the rear of the aircraft, the reaction of the Jet gives a forward motion to the aircraft. This is distinct from the motion resulting from the airscrews in the ordinary type of aircraft.

Two distinct methods of Jet propulsion are in use; turbo-jet and ram jet. The turbo Jet system employs an air compressor and a gas turbine to produce the Jet. A standard aero engine or gas turbine drives a compressor. Within the compressor, air which is drawn in through an opening near the nose of the aircraft, is compressed. From the compressor, the air passes through annular combustion chamber, which contains a ring of fuel nozzles. The fuel, injected through the nozzles, is burned at constant pressure. As soon as the combustion is completed, there is a remarkable rise in the temperature and volume of the burnt charge. The hot gases pass through the turbine blades. Then the gases are exhausted astern in the form of a high velocity propulsion Jet, through a nozzle.

The ram jet does not use any machinery. For compression of the charge, this plant entirely depends on the ram effect of the stream of entering air. Air is admitted through apertures in a grid, and these passages are controlled by shutter valves, which automatically open to admit air and close to take the forward thrust. Fuel nozzles inject the petrol at high pressure, and enable the charge to be thoroughly mixed. Then the compressed charge is ignited by hot ignition bars. After complete combustion, the pressure inside the chamber shoots up. This imparts a tremendous velocity to the gases moving through a tubular tunnel towards the rear end of the fuselage, where it emerges into the atmosphere in the form of a power Jet. The reaction, caused by the Jet, acts on the plane, thereby giving it good speed. The German V₁ flying bomb was operated by a ram jet plant. The efficiency of Jet propulsion increases with speed. But at slower flying speeds, the airscrew is more efficient than the Jet.

Creditable research and appreciable enthusiasm of the aeronautical engineers have contributed much to the development of Jet propulsion. The gas turbine which is now installed in Jet planes marks an important new development in aircraft prime movers. The advantage of gas turbine over ordinary engines is that it runs smoother and hence vibration is reduced to a considerable extent. The new type of aircraft engines are generally preferred, because they allow themselves to be housed within the wings, so that excrescences which retard the speed of the aircraft are removed from the outer surfaces. Also, as the lifting power of the aerofoil blading falls off rapidly at speeds closer to the velocity of sound, the screw propeller loses a larger portion of its tractive force. But this does not happen in the case of Jet propulsion.

Along with the engine, the wing design also has been greatly improved. It is found that lifting power depends on wing surface; but the size and shape of wing also influences the speed attained. The conventional straight wing is adequate for subsonic speeds. But to travel at speeds approaching the speed of sound, this type of wings won't help. The wings have to be swept back in order to reduce the drag on them. This innovation has resulted in the construction of the delta-shaped wing. It provides a greater space for filling in and consequently a greater number of passengers can be accommodated. Passengers will not be subjected to the "packed in a box" feeling.

This excogitation has revolutionised the aircraft industry. It has simplified the aircraft design and is of unit construction. It is easy to build from the engineering point of view. The delta in its triangular wing embodies engines, cockpits, etc. It is of rigid construction and does not carry even a single ounce of waste material. The conventional wings house nothing but the fuel and that too inconveniently. Thus in an ordinary plane, the waste load or dead load is too much and this has been keeping the commoner away from an air travel. The delta has removed about half of this dead load. Development of Jet propulsion has resulted in the construction of world's fastest and lightest aircraft.

THE ELECTRONIC EYE

BY

N. SESHADRI B.S.-E.

A few million photons smashing against a photo sensitive surface at the speed of 186000 miles a second, are responsible for the working of the engineer's electronic eye. Today we have electron tubes that see and hear. We will confine ourselves to the 'Seeing Electrons' responsible for the action of 'Electronic eye.' The human eye is only a poor competitor to this, for the electronic eye in seeing is far more sensitive and infinitely faster than the former.

The artificial eye is nothing but a photo tube, which depends for its operation on the principle that certain metals, particularly those of the alkali group, have the property of emitting electrons when a ray of light strikes them. The metals include sodium, potassium and cesium. The important point in favour of these tubes is the colour selectivity they may inherit from the proper choice of the material used for the cathode surface and for any colour, the currents produced will be directly proportional to the intensity of light falling on them. Usually the wave lengths of visible light range from 4000 Angstroms to 7800 Angstroms, and they determine the colour. But the frequency of the light has also an effect, since for each of the photo sensitive materials, there is a minimum frequency which must be reached, to knock out any electron regardless of how strong the light may be or how long it irradiates. For example, the slowly vibrating red light will not have any effect on cesium but green light will produce maximum effect. For potassium, the threshold is higher and with some other materials no visible light has an effect, and such materials are operated on light beams that we cannot perceive, such as ultra violet. Before proceeding further, it is of interest to note the explanation given by Einstein for this photo electric effect. In the year 1900, Max Planck proposed the 'quantum theory' viz., that light and related forms of radiation consist of 'quanta' or little bunches of energy. In 1905, Einstein showed that this would also explain the photo electric effect. He proposed an equation which states the way in which the energy is transferred from the light quantum, also called a 'photon' to the electron.

The type of photo tube used in most photo electric relays is merely a two element tube, having a cathode and an anode, both of them being placed inside a glass bulb, which is evacuated completely or filled with some gas such as Argon in order to increase the sensitivity of the tube. The cathode of the tube is a semicylindrical metal sheet whose inside surface is coated with oxides of light sensitive metal, such as specially

prepared cesium on a silver oxide base, and the anode is merely a rectangular shaped wire, which can be kept at a positive potential with respect to the cathode. The tube itself is shielded from light, except for a single aperture of glass (or perhaps quartz if one wanted to detect ultra violet rays). When light passes through the aperture and falls on the cathode surface, a stream of electrons is emitted from it and it is attracted by the anode, resulting in a flow of a very small current (say of the order of a few micro amperes) which can be amplified by vacuum tube amplifiers and can be used to operate the necessary relays. But in this type of photo cells, the current produced is so small that it cannot be directly made use of without thermionic amplifiers. Another type of cells as used in photographic exposure meters, actually generates an appreciable voltage when light falls on it. In one of its forms, there is a sheet of copper, covered with a thin layer of copper oxide. Above this is a layer of silver, so thin as to be semi transparent. When light shines on such a sandwich, there is a flow of electrons from copper oxide to copper and if a sensitive meter is connected to the copper and the silver plate, a current will be indicated. Such a type of cell is also called a photo voltaic cell. In addition to this, there are also selenium cells, which make use of the peculiar property, of the material namely, the change in electrical conductivity of the material when irradiated by light. Thus the tubes can be used whenever the function of converting light impulses to electrical impulses is needed.

Having seen something about the construction and the principle of operation of a photo tube, it is easy to realize that its commercial and other applications will be very interesting. In short 'the electronic eye' has become indispensable to industry. In sheet mills, this 'eye' controls both the movement of the sheets and the heavy shears that cut them off to desired lengths. In rod mills, the photo guards bring down the heavy blades to clip the rod off in standard lengths and in wire mills, they watch the diameter of the product and abruptly stop operation, when the drawing die becomes worn out beyond a tolerance limit. In the textile industry, textile looms are equipped with the photo tube control for stopping the machine when a thread breaks. In the automobile industry, the electric eye carefully cuts off the freshly formed clay tubes used in the making of spark plug insulators, controls the spray painting of small parts, counts the finished parts coming out of a machine, such as mudguards and finally protect the operators of heavy punch presses. At the end of many factory assembly lines, the articles that exceed certain standard limitation either in size or in colour are denied passage by the photoguard. By virtue of its sensitivity to minute changes in colour the electronic eye is used in Cigar industry to grade cigars according to their shades. Its influence in other fields are also numerous. The present day talkie films owe a good deal to the photo tube, for, the wonderful job of converting the photographic record of the sound of the actors on films into electric currents of intensities in sympathy with the original sound, is accomplished by it. In the field of sports,

the winning horse is determined by this 'eye' which instantly clicks a battery of cameras when the first horse crosses the line. In the event of fog, the 'eye' is adapted to act as an iceberg detector for ships and mountain detector for planes. The electronic eye has found place in the photographer's kit in the form of an exposure meter, which enables him to take good pictures under any kind of lighting. To help the sight and judgment of the Illumination Engineer, the electronic photometer has come in a pocket form. The electronic eye is also used as scanning tube for picking up various scenes for transmission by Television. The watchful electronic eye also stands guard over the commutator of large electrical machinery, to ring an alarm when much sparking occurs at the commutator, or to shut down machinery as soon as a hot flashover begins to cause havoc. This is useful especially in unattended electrical substations. The Electronic eye is sure to find a place in the science exhibitions in the form of the famous burglar alarm, making use of invisible light as Infra-red light.

So rapidly has the electronic eye established its application to many fields that it is very necessary to keep ourselves well informed about its proper uses.

A SPECIMEN

By

S. VENKATASUBBAN, V Hons.

TAMIL literature is famous for its love-songs which exhibit the Tamilian mode of courtship, wedding and married life in a very refined manner, and they remain even to day excellent specimens of Tamil literature. They abound in implied, hidden or condensed comparisons and innuendoes. Dignified love as distinguished from 'kaikilai' or one sided love, and 'perunthinai' or undesirable or forced love, is studied under the aspects of union (*kurinchi*), separation (*Palai*), wifely patience in separation (*Mullai*), wifely pining in separation (*Neithal*), and wifely sulkiness on husband's return (*Marutham*). The following is the substance of an enchanting love song, the "Kurinchi orukkan" in Tamil, which depicts the refinements of courtship.

A mountain chief meets by sheer accident a virgin of rare beauty and falls in love with her. Love at first sight is always deep and lasting. The maiden also completely loses herself in the charming personality of the chieftain but cannot speak out of her heart on account of her bashfulness. In this state of affairs, the lady-love invents a trick to find expression to her inner feelings, and she describes the results of the trick to her maid, in the following terms :—

"My dear maid, with eyes treated with collyrium, and like a blue flower in a tank, reflect on what I am going to tell you presently. A certain hero, with no equal, comes on the pretext of hunting wild animals such as elephant and lion. But on reaching here, he utters no words but simply stares at me. And at the same time, he makes me realise by his gestures, the pangs of love he is suffering from. Then he simply goes back to his place. On seeing his pitiable condition, I who have no relationship whatsoever with him, spend sleepless nights and get worried on his account. He doesn't dare tell me what he really wants nor does it look nice on my part to make bold to sympathise with his dilemma. As this routine repeats daily, I often feel that he will die of the deep mental anguish. Besides this, the mental anxiety in me also causes my arms to get enervated. As things were going on like this, I made bold one day to perpetrate a shameless deed which I would not have done in ordinary times. What was it that I did? Listen, I will tell you. One day when I was enjoying myself in the swing, that was constructed near the millet field to enable us to chase away the parrots that hover over there, he chanced to come there and I asked him to push the swing a little. He smilingly complied with my request and pushed the swing, when I deliberately fell on his chest

making him believe that the fall was due to my hand having slipped. He thought it true and hurried towards me and embraced me. My trick succeeded. I was lying as in a swoon, for otherwise he would have asked me to leave. That is what happened."

— KURINCHIKKALI STANZA 1.

கயமலர் உண்கனாய் காணாய் ஒருவன்
வயமான் அடித்தேர்வான் போலத் தொடைமாண்ட
கண்ணியன் வில்லன் வருமென்னை நோக்குபு
முன்னத்திற் காட்டுத லல்லது தானுற்ற
நோயுரைக் கல்லான் பெயருமற் பன்னாலும்
பாயல் பெறேளன் படர்கூர் தவன்வயிற்
சேயன்மன் யானுந் துயருழப்பே னாயிடைக்
கண்ணின்று கூறுத லாற்றான் அவனாயின்
பெண்ணன் றுரைத்தல் நமக்காயின் இன்ன தா உங்
காணான் கழிதலு முண்டென் றெருநாளென்
தேனெடுழ் புற்ற துயரால் துணிதந்தோர்
நாணின்மை செய்தேன் நறுநதால் ஏனல்
இனக்கிளி யாங்கடிந் தோம்பும் புனத்தயல்
ஊசலார்ந் தாட ஒருநான்று வந்தானை
ஐய சிறிதென்னை யூக்கி யெனக்கூறத்
தையால் நன்றென் றவனாக்கக் கைநெகிழ்
பொய்யாக ளிற்றந்தேன் அவன்மார்பின் வாயாச்செத்
தொய்யென ஆங்கே எடுத்தனன் கொண்டான்மேல்
மெய்யறியா தேன்போற் கிடந்தேன்மன் ஆயிடை
மெய்யறிந் தேற்றெழுவே னாயின்மற் றெய்யென
ஒண்குழாய் செல்கெனக் கூறி விடும்பண்பின்
அங்கண் உடையன் அவன்.

This is only a specimen and the Agapporul literature abounds in songs of this kind. This Agapporul Literature has become an immortal heritage to Tamil literature and the Tamil world as a whole.

God, State and Country and to help others at all times and to obey the Scout Law"—
A Scout has to obey ten scout laws namely to be

Trusty, loyal, and helpful
Brotherly, courteous, kind,
Obedient, smiling, thrifty
Pure in body and mind.

The Promise, the Law, the Motto of Service, 'the daily good turn' the Universal, Brotherhood, the principle of "others first and self second", are the main characteristics which should distinguish a True Scout.

The spirit of "The daily good turn" is expressed in the following lines:

"Who works for glory misses off the goal,
Who works for money coins his very soul;
Work for work's sake; in the end it may be
These others shall be added unto thee."

The Scout has his own prayer which runs thus;—

O! Almighty Father! We Pray for Thy blessing on those whom Thou hast joined together as Scouts in the Scout Brotherhood. Grant that they may go work and play, think and pray together. That they may be more perfectly fitted to serve Thee and their Younger Brothers in the work to which Thou hast called them. Help them to look wide, fill them with high ideals, inspire them with love and goodwill to all mankind that they may rightly lead, their brother scouts in the paths of chivalry and honour.

MAY ALMIGHTY GOD SAVE US. AMEN.

It is hard

To apologise
To admit one's error.
To think and then act.
To forgive and then Forget.
To be unselfish.
To keep on trying.
To profit by mistakes.
To take a deserved blame.
But it always pays and it is Good Scouting.

குந்தவைப் பிரட்டியார்

[மு. இராசமாணிக்கம் II—D]

[வரலாறு தழுவிய கற்பனை].

கதிரவன் தன் வெப்பமிகுந்த வெண்கதிர்களைத் தண்மை மிகும் பொற்கதிர்களாக மாற்றிக்கொண்டு மேலைக்கடலில் அடிவானத்தைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்தான். அங்குமிங்கும் பரவிக்கிடந்த வெண்மேகங்கள் நீலவானத்திலே நகர்ந்துகொண்டிருந்த காட்சி — வெண்துகிலுடுத்திய பொன்னிறப் பூங்கோதைகள் பூப்பந்தாடுவதைப்போலிருந்தது, அந்த வெண்மேகங்களில் சிலபகுதிக்கு மட்டும் பொன்னிறம்! சிலவற்றிற்கு வெண்ணிறம்! ஒன்றோடொன்று மோதும் காட்சி! விரியும் காட்சி! கதிரவன், தன் காதலிகளான மேகங்களிடையே நடைபெறும் விளையாட்டைக் கண்டு ரசித்து இன்புற்றுக்கொண்டே தன் கடமையை யாற்றப் பிரிந்து செல்கின்றான். காதலனோடு களிப்பாகத்திரிந்த மேகங்கள், காதலன் பிரிவினால் ஒளி மங்கி வருத்தமுறுகின்றன.

கிழக்கடலிலே குளித்தெழுந்து, வெப்பமுற்ற உயிர்களுக்குத் தட்பம்தரும் முறையில் குளிர் கதிர்களை வீசிக் குதூகலிக்கச்செய்ய வெண்மதி வேகமாக நடைபோட்டான். துன்பத்தைப் போக்கி இன்பத்தைத் தந்தான். துயரப்படுவோருக்கு ஆறுதல் தந்தான், கோபத்தைத் தணிவித்துக் கொஞ்சச்செய்தான். ஊடல் கொண்ட மகளிரைக் கூடல்கொள்ளச்செய்தான். பிரிந்து சென்றவரைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தான். இருள்படிந்த உள்ளத்தில் ஒளிவீசச் செய்தான். உழைத்து அலுத்தவர்களுக்கு ஓய்வு தந்து உறங்கச்செய்தான். அவனைக் காதலர்கள் வரவேற்றனர், கள்வர்கள் தூற்றினர். மழலை மொழிபேசும் இளங்குழந்தைகளுக்கு மகிழ்வுட்டுமுகத்தான், அவர்களை அருமையாகப் பெற்றெடுத்த அன்னையர்கள் அவனைக்காட்டி, அழைக்கச்சொன்னார்கள். பொற்கிண்ணத்தில் சோறுண்ணும் புதுமையுள்ளம் கொண்ட குழந்தைகள் தங்களோடு உண்ணவரும்படி பாட்டுப்பாடி அழைத்தனர். பெரும்பைப் பருவத்து மகளிர் தங்களோடு விளையாட வரும்படி வேண்டினர்.

ஆனால்.....! அந்த வெண்மதிக்கு இராசராசன் அரண்மனையில் மட்டும் வரவேற்பும் அழைப்புமில்லை! ஏன்?

இந்த வெண்மதிக்கு அங்கு வேலையில்லை. வெண்மதியை வெற்றிகொள்ளத்தக்க ஒரு பொன்மதி அங்கிருக்கின்றாள்! யார் அந்தப் பொன்மதி? அவள்தான் சோழப் பேரரசு வளர்ச்சிக்கு முதற்காரணமாக இருந்த இராசராசனின் புதல்வி குந்தவை. குந்தவை சோழப் பேரரசின் குலக்கொடி, அவள் ஆண்மகனைப்போலவே வளர்க்கப்பட்டவள். இராசராசன், தன்மகன் இராசேந்திரனை எப்படி வளர்த்தானோ அப்படியே தன்மகள் குந்தவையை வளர்த்து வந்தான். மகளிர்க்கு வேண்டிய, ஆடல் பாடல் முதலிய கலைகளில் மட்டுமல்ல, ஆண்களுக்கு வேண்டிய யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், வில்வித்தை, கத்திச் சண்டை, போர்முறை முதலியவைகளிலும் குந்தவை தேர்வுற்றிருந்தாள். இராசராசன் பாண்டியரைப் பணியவைத்த காலத்திலும், சேரரின் செருக்கடக்கிய காலத்திலும், சழநாட்டை இடுப் பொடியச் செய்த காலத்திலும், மேலைச்சாளுக்கியரை மேற்கே துரத்திவிட்டு அந்நாட்டுக்

கன்னியர்களைக் கவர்ந்து வந்தகாலத்திலும், அவனுக்குப் பேருதவியாக அவனுடைய மகன் இராசேந்திரன் எப்படிச் கூடஇருந்தானோ அதுபோலவே அவனுடைய குமாரி குந்தவையும் கூடஇருந்து பணிபுரிந்திருக்கிறாள்.

தஞ்சை அரண்மனையில் இந்தப் பொன்மதி குந்தவை ஒளிவிசியும் இராசராசனின் முகத்தில் பொலிவில்லை. தஞ்சை அரண்மனையில் விஞ்சையர்கள் விழாக் கொண்டாடினர். ஆனால் வீரன் இராசராசன் வதனத்தில் விறுவிறுப்பில்லை. மங்காத புகழையும் மதிப்பற்ற பொன்னையும் வாரிவந்து குவித்தான் — அவன் மகன் மாவிரன் இராசேந்திரன். அந்த மாவிரனைக் கண்டு மாவிலமே மலைமலையாகப் புகழ்மாலையைக் குவித்தது. ஆனால் தந்தை தலைசாய்த்து நின்றான்! தனயனைப் போற்ற மனமில்லையா? இராசேந்திரனுக்கும் இது ஒரு புதிராக இருந்தது. அவனுடைய சோகத்துக்குக் காரணம் யாருக்கும் புரியவேயில்லை. அமைச்சர்களும் அருகில் சென்று காரணமறிய அஞ்சினர். நிலவானத்தில் நீந்திச் செல்கின்ற முழுமதி வானோக்கி உயர்ந்திருந்த இராசராசேச்சுர எழில் சிற்பத்தின் உச்சிக்கொண்டையில் வைரப் பதக்கம்போல் காட்சியளித்தான். இராசராசேச்சுரம் இராசராசன் பெற்ற வெற்றி களுக்கு வீரப் பதக்கம் போன்று காட்சியளித்தது. தனது கலையறிவையும் சிற்ப அறிவையும் சேர்த்துவைத்து சோழப் பேரரசின் கருவூலமாக ஆக்கிவைத்தான். தனது கீர்த்தியை என்றும் நிலைநாட்டுவதற்குக் குன்றுபோல் உயர்ந்து நிற்கும் அக்கோபுரத்தைச் சாளரத்தின் வழியே கண்ட இராசராசன் இரண்டுசொட்டுக் கண்ணிரையும் விட்டான். சோழப் பேரரசின் கருவூலமான அந்தக் கல்கூடத்தைக் கண்ட அதை வார்த்தெடுத்த வண்ணச் சிற்பி கண்ணிர் விட்டான்! மன்னாதி மன்னர்களையும் மாவிரர்களையும் மண்டியிடச் செய்து, அவர்களின் மணிமுடியிலுள்ள பொன்னைக் கொண்டு மாவெரும் கல்கூடத்தைக் கட்டுவித்த காவலனின் புதல்விக்குக் கணவன் கிடைக்கவில்லை என்றால், எதிர்காலம் இராசராசனைப்பற்றி என்ன நினைக்கும்! இதை நினைக்கும்போதுதான் இராசராசனுக்கு மரணவேதனையாக இருந்தது.

விரயாலயனால் அடிகோலப்பட்ட பிற்கால சோழ நாட்டை விரிவுறச் செய்து அதைப் பேரரசாக்கிய பெருமை இந்த இராசராசனைத்தான் சாரும். பேரரசன் புதல்விக்குக் கணவன் கிடைக்கவில்லை என்றால் அது பெருமைக்குரிய ரெய்றியா? வெற்றியாலும் விரத் தாலும் கிடைத்த புகழை இந்த விவகாரமல்லவா விழ்த்தப்போகின்றது? இராசராசனின் மகள் கன்னியாகவே இருந்து காலத்தைக் கழிக்கவேண்டியதுதானா? மாப்பிள்ளை கிடைக்க வில்லை என்றால் மாவிலமே தவறாக நினைக்குமே! மகளுக்கு மாப்பிள்ளை கிடைக்கவில்லை! ஆமாம்! உண்மைதான். குந்தவைக்கு வயது இருபத்தாறு முடிந்துவிட்டது. ஆனால் இன்னும் அவளுக்குத் திருமணமாகவில்லை. மன்னன் மனங்கலங்கி நின்றான். மற்றவர் இதையறிய முடியவில்லை.

கலங்கிநின்ற காவலன்முன் கன்னி குந்தவை ஓடிவந்து நின்றாள். நோக்கு நுழை கல்லா நுண்பூங்கலிங்கம் அவளது பொன்போன்ற மேனிக்குப் புதுமெருகு திட்டியது. சினத் துப் பட்டிலே பேலத்துச்சேனியர் தம் திறமை முழுவதையும் காட்டியிருந்தனர். அந்த ஆடை அவளை அணிசெய்தது. கொங்குநாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்றபோது இராச ராசன் கொண்டுவந்தானே பொன்! அந்தப்பொன் இந்தக் கோமளவல்லியைக் கொடித் திராட்சையாக்கியது. இடறிய மணிமுடிகளிலிருந்து சிதறிய மாணிக்கங்கள் இந்தச்சேல்விழி யாளின் சங்குபோன்ற கழுத்திலே சரமாகத்தொங்கிற்று. அவள் காதுகளிலே தொங்கிய

கடுக்கன் கண்ணைப்பறித்தன. மான்போல்துள்ளிக் குதித்து ஓடிவந்த மங்கை தந்தையின் தனி நிலையைக்கண்டு தயங்கித் தயங்கி அருகில் வந்தாள். தன் அருகில்வந்து கொஞ்சம் பாவனையில் நிற்கும் குந்தவையைப் பார்த்தானோ பார்க்கவில்லையோ இராசராசன், அவன் தன் நிலையிலிருந்து சிறிதும் மாறுபடவில்லை.

“ஏனப்பா ஏக்கம் கொண்டுள்ளீர்கள்? என்ன வந்தது? எந்த மன்னன் நமக்கெதி ராகப் படை திரட்டுகிறான்? தரணியிலே தளிக்கவிகை கொண்டுள்ள தாங்கள் தளர்ந்த நிலை கொண்டதேன்? வலிமைமிக்க படை! அதிலே வாட்போர் செய்யும் எண்ணற்ற வீரர், யானை, தேர், குதிரை எல்லாம் நமக்குண்டு. அதைத்திறமையாக நடத்தச்சிங்க ஏறு என் அண்ணன்! கூடஇருந்து ஊக்குவிக்க உங்கள் அருமை மகள் குந்தவை! மலைபோல் குவிந்துள்ள செல்வம்! வான்முட்டும் கோபுரங்கள்! அதிலே வண்ண எழில் ஓவியங்கள்! வகைவகையாய்ச் சிற்பங்கள்! புகழ்பரடப் புலவர்கள்! சிந்துபாடச்சேயிழையர்! தேமரப் பூஞ்சோலை! அதிலே தெவிட்டாத முக்கனிகள்!

அலைகடலிலே கப்பல்! அதைச்செலுத்தத் திறமைமிக்க மாலுமிகள். எட்டுத்திக்கும் வெற்றிக்கொடி! புலிக்கொடிக்கீடு புவியிலே கிடையாது என்று கொட்டும் வெற்றிமுரசு மூவுலகும் கேட்கும்போது ஏக்கத்துக்கு என்னப்பா காரணம்? கூறுங்கள்!” என்று கொஞ்சம் பாவனையில் குந்தவை கெஞ்சிக்கேட்டாள், தன் தந்தை இராசராசனை.

கொஞ்சிப்பேசும் தன் மகள் குந்தவையின் மொழிகளைக்கேட்டதும் இராசராசன் திடுக்கிட்டான். தனது திருமணத்தைப்பற்றியே சிறிதுகூடப் பேசாதிருக்கின்றாளே! இவளுக்கு இளமையுணர்ச்சியே கிடையாதா! எப்பொழுது பார்த்தாலும் போரையும் புகழையும் பற்றியே பேசுகின்றாள் என்று நினைத்தான்.

“குந்தவை! ஒரு பெண்ணை வளர்க்கக்கூடிய முறையில் உன்னை நான் வளர்க்கவில்லை. நீயும் ஒரு ஆண்மகன் என்று கருதியே வளர்த்துவிட்டேன். அதன் விளைவுதான் எனக்கு இப்பொழுது வேதனை!”

“நான் வீரமகளாக இருப்பது உங்களுக்கு வேதனையா?”

“ஆமாம்! அதனால்தான் நீ ஆண்களை அலட்சியமாகக் கருதுகின்றாய்! குந்தவை! உனக்கு வயது என்ன ஆகின்றது தெரியுமா? இருபத்தாறு முடிந்துவிட்டது. ஆனால் நீ இன்னும் உன்னைச் சிறுபிள்ளை என்றே கருதிக்கொண்டிருக்கின்றாய்! நீ திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டாமா! திரையோசித்துப்பார்! மாவிலங்களைக் கட்டியாண்ட மாவிரன் இராச ராசன் தன் மகள் குந்தவைக்கு ஏற்றகணவனைத்தேடி, அவளுக்குத் திருமணம் செய்து வைக் காமல், அவளைக் கன்னியாகவே விட்டுச் சென்றுவிட்டான் என்று எதிர்கால வரலாற்றிலே எழுதப்படுவேனாயின் அதைவிட இழுக்கு எனக்கு வேறு என்ன இருக்கிறது!”

“ஏனப்பா! கோழையைக் கணவனாக நான் ஏற்பதா?”

“யாரை நீ கோழை என்று கருதுகின்றாய்; நம்மோடு போருக்கு வருபவனையா? குந்தவை! கோழை கையிலே வாளேந்தமாட்டான். அவன் அதைக்கண்டு அருகிலேயே வர மாட்டான். சோழப்பேரரசை எதிர்த்துப் போரிடும் மனவலிமை பெற்றவன் கோழையா? கூறு! வீரத்துக்கு உன்னுடைய விளக்கமென்ன? வெங்கிநாட்டு வேந்தன் விமலாதித்தனை

விடச்சிறந்த வீரனை விண்ணுலகிலும் காணமுடியாது. அவனைத்தான் உனக்கேற்ற கணவனாக நான் ஏற்பாடுசெய்தேன். ஆனால் நீ ஒரே பிடிவாதமாக மறுத்துவிட்டாய்.”

“அப்பா! விமலாதித்தனைத் திருமணம் செய்துகொள்வதில் எனக்கொன்றும் ஆட்சேபமில்லை. ஆனால்.....!”

“ஆனால்.....என்ன !

“போரிலே தோற்று தஞ்சை அரண்மனையில் கைதியாக இருக்கும் வெங்கிநாட்டு அரசகுமாரன் விமலாதித்தன் சோழப்பேரரசரின் மாப்பிள்ளையானான்! குந்தவை அவனை மணந்துகொண்டாள் என்று கூறப்படுமானால் அது சோழப்பேரரசுக்கே இழிவல்லவா? அப்பா! நான் ஏதோ தவறாகக் கூறுவதாகத் தாங்கள் கருதக்கூடாது! விமலாதித்தன் நமது கைதி! நாடேயறியும் நான் சொல்லவேண்டியதில்லை. அவனை நான் மணப்பதா?!”

“குந்தவை! நீ சிறுபிள்ளைத்தனமாகப் பேசுகின்றாய்! விமலாதித்தனை நாம் சிறைப்பிடித்துவிட்டோம் என்பதால் அவனது வீரம் மாகப்பட்டுவிட்டது என்று கூற முடியுமா! அவனது வீரத்தில் மாக இருந்திருக்குமானால் அவனை நாம் சிறைப்பிடித்தபோதே அவன் நமக்குத் தலைவனாக்கியிருக்கவேண்டும்! ஆனால்...! கொடுக்கப்படும் தண்டனை எதுவாக இருப்பினும் ஏற்றுக்கொள்ளும் மனவலிமை பெற்றிருந்தான். தலைவணங்கா விமலாதித்தன் சோழநாட்டின் சிறையிலே வாழ்நாள் முழுவதும் கிடந்து வதைபட வேண்டியதுதான் என்று நீதான் அவனுக்குத் தண்டனை கொடுத்தாய். உன் அண்ணன் மறுத்ததையும் நீ கேட்கவில்லை. ஞாபகமிருக்கின்றதா? பத்தாண்டுகள் கழிந்துபோய்விட்டன. என்னுடைய அவன் தன் கொள்கைகளை விட்டுக்கொடுக்கவில்லை. இதுவே அவனுடைய உயர்ந்த வீரப் பண்பாட்டைக் காட்டவில்லையா? குந்தவை! எனக்கோ வயது முதிர்ந்துவிட்டது. உன் னைப் பற்றிய சிந்தனை என்னை சிக்குநீர் கொண்டுவிடும்போலிருக்கிறது! எனக்கு மயக்கமாயிருக்கிறது. நான் படுக்கைக்குப்போகிறேன்!” என்று கூறிவிட்டு இராசராசன் அவ்விடமிருந்து அகன்றான்.

தந்தையின் துயரத்தைக்கண்ட குந்தவை மறுபடியும் அவரிடம் சென்று இதுபற்றிப் பேசவே பாயப்பட்டாள். என்னதான் கலைகளையெல்லாம் கற்றிருந்தாலும், அரசகுமாரியாக இருந்தாலும் பெண்ணாகப் பிறந்தவள் ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டுத்தான் ஆகவேண்டும். பெண் ஒருத்தி கன்னியாகவே இருந்தால் உலகத்தினர் என்ன நினைப்பார்கள்? சிறுபிள்ளையா, சொல்லுவதற்கு. இருபத்தாறு வயது முடிவுற்ற மங்கைக்கு இதுதெரியாதா? தனது தந்தையின் கீர்த்தியையும், தனயனின் வீரத்தையும் காட்டி உலகத்தினரை உதாசினம் செய்வது அரசகுமாரிக்கு அழகல்ல.

இராசராசனின் சொற்கள் குந்தவையின் சிந்தனையில் தீவிரமாக வேலைசெய்யத் தொடங்கின. அவளுக்கு என்னசெய்வதென்றே புரியவில்லை. மலர்ந்த மலர்போல் மகிழ்ச்சி பொங்க ஓடிவந்த குந்தவை வாடிய மலர்போல் வதனத்தில் சோகத்தின் ரேகைகள் படர சாளரத்தின் வழியே தஞ்சைக் கோபுரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். தந்தையின் சொல்லுத் தட்டாமலிருந்திருந்தால் குந்தவைக்குத் திருமணம் நடைபெற்றுப் பத்தாண்டுகள் முடிவுற்றிருக்கும்! சிறையிலே கிடந்து வதைபடும் கைதியாரென்று ஒருமுறைக் கண்ணால் பார்த்திருந்தால் கண்டிப்பாய்க் குந்தவை அவனைத் திருமணம் செய்துகொள்ள மறுத்திருக்க மாட்டாள். அவன்தான் பார்க்கவே விரும்பவில்லையே!

உப்பரிகையிலே உலவிக்கொண்டிருந்த இராசேந்திரன் வாட்டமுற்றிருக்கும் தங்கையைக் கண்டு வருத்தமேலிட்டு அருகில் வந்தான்.

“குந்தவை! என்ன நேர்ந்துவிட்டது? ஏன் வாட்டம்?” என்று கேட்டான்.

“பழைய சங்கதியை அப்பா ஞாபகப் படுத்திக்கொண்டார். இதன் காரணமாக அவர் மிகவும் வருத்தமுற்றுத் தளர்ந்த நிலையிலுள்ளார். அவரை என்னால் தேற்ற முடிய வில்லை.”

“உண்மைதான்! நீ என்னமோ இதுபற்றி அலட்சியமாக இருக்கின்றாய்! அவருக் கல்லவா தெரியும் உன்னைவளர்த்த அருமை!

“அண்ணா! அதற்கென்று.....புறமுதுகிட்டோடிய அரசகுமாரனை நான் மணந்து கொள்வதா? வீரம் என்றால் வீதியில் விற்கும் பொருளா என்று கேட்கும் அமரபுயங்களை நான் மணந்துகொள்வதா?”

“அவன் கிடக்கிறான்.....! வெங்கிநாட்டு இளவரசன் விமலாதித்தனுக்கு வீரத்தில் என்ன குறை?”

“விமலாதித்தன்தான் நம் சிறைக்கைதியாயிற்றே, அண்ணா!

“உண்மைதான்! ஆனால் நடைபெற்ற போரில் தோல்வியுற்றது அவனல்ல. நான் தான்”

“என்ன அண்ணா” வேடிக்கையாகப் பேசுகின்றீர்கள்!”

குந்தவை! வேடிக்கையல்ல. உண்மையைத்தான் கூறுகிறேன். பல்லாயிரக்கணக்கான நமது படையைச் சிலநூறு வீரர்களை வைத்துக்கொண்டே தாக்கிச் சலியா வீரத்துடன் போரிட்டானே! விமலாதித்தன்! எத்தனை வீரர்களை என் கண் முன்னிலையிலே சிதைத்தான் தெரியுமா? பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்களைக்கொண்ட நமது அணிவகுப்பைவிட நூற்றுக் கணக்கான வீரர்களைக்கொண்ட அவனது படை அணிவகுப்பு மிகவும் சிறந்ததாக இருந்தது. அவன் போரிடுவதற்குப் படையைத் தயார்செய்து வைத்திருக்கவில்லை. நாம் திடீரென்று படையெடுத்தோம். என்றாலும் வீரத்தோடு நமது படையை சமாளித்து நின்றான். வேறு அரசனாக இருந்தால் நாட்டைவிட்டே ஓடிப்போயிருப்பான்!

மற்றொன்று! கூறுவதற்கு எனக்கே வெட்கமாக இருக்கிறது! இருவரும் ஒன்றாகவே போரிட்டோம் என்றாலும் உன்னிடம் கூறாமல் இதுநாள் வரை மறைத்துவிட்டேன். தங்கையே! போரிலே விமலாதித்தன் எனக்கு உயிர்ப்பிச்சையளித்தான். அவன்தான் என் உயிரைக் காப்பாற்றினான்? கேட்க உனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கும். ஆனால் உண்மை நமது படை அணிவகுப்பைவிட்டுச் சில வீரர்களுடன் விமலாதித்தன் படையில் சிறிது தூரம் ஊடுருவிச் சென்றுவிட்டேன். என்னோடு வந்த நமது வீரர்கள் கொஞ்சம் பின்தங்கி விட்டனர். எதிரியின் வீரன் ஒருவன் எனது இடப்பக்கத்திலிருந்து என்னை வெட்டிச்சாய்க்க முயன்றான். அவ்வமயம் அருகிலிருந்த விமலாதித்தன், அவன் தன் படைவீரன் என்றும் பாராமல் அவனை வெட்டிச்சாய்த்து என்னை மீட்டுவந்து நமது படையில் நிறுத்திவிட்டுப்போனான். பிறகுதான் நாம் அவனது படையை முறியடித்துச் சிறைப்பிடித்தோம். போரிலே அவன் செய்த அறச் செயலுக்குக் கைமாறு செய்யாமல் கைதியாக்கினேன் அவனை!” என்று கூறி கண்ணீர் விட்டான்.

மலைபோல் திரண்டுவந்த எதிரியின் படையைக் கண்டும் மனங்கலங்காத மாவீரன் இராசேந்திரன் கண்ணீர்விட்டான் இந்தக் காரிகையால் நேர்ந்த விபரீதத்தினால்.

"அண்ணா! நீங்கள் அவனை விடுதலை செய்திருந்தால் நான் வேண்டாமென்று கூறியிருக்கமாட்டேன்."

"குந்தவை! விமலாதித்தன், தன் வாழ்நாள் முழுவதும் சோழ நாட்டின் சிறையிலே கிடந்து வதைபட்டு மடியத்தான் வேண்டுமென்று நீ ஒரே பிடிவாதம் பிடித்தாய் என்பதை மறந்துவிட்டாயா? ஒரு மன்னனை மாய்த்த பழி உன்னைத்தான் சாரும்!"

"அண்ணா! அந்தப் பழியினின்றும் மீள வழிகிடையாதா?"

"ஒரே வழி! அவனை நீ திருமணம் செய்துகொள்வதுதான்!"

"இப்பொழுது அவன் எங்கே இருக்கிறான்?"

"நமது அரண்மனையிலுள்ள சிறையில்!"

"அண்ணா! அவனுக்கு வயது என்ன ஆகிறது?"

"அவன் முப்பதாவதாண்டைக் கடந்து கொண்டிருக்கிறான்! பத்தாண்டுகளாகச் சிறையிலே கிடந்து வதைப்படுகிறான். பார்ப்பதற்கு மனிதனாகக் காணப்படமாட்டான்! அவன்தான் விமலாதித்தன் என்று நீ ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டாய். அவன் தன் நாட்டை நினைந்து நினைந்து எலும்பும் தோலுமாக உருகிப்போய்விட்டான்."

"அண்ணா! அவன் எப்படியிருந்தாலும் சரி! அவனையே நான் திருமணம் செய்து கொள்கிறேன்," என்று கூறிவிட்டுத் தந்தை இராசராசனிடம் ஓடினான்.

தன் தங்கைக்கு அறிவுவந்ததுகண்டு இராசேந்திரன் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் கண்ணீர் விட்டான்.

தன் பெண்மையை உணர்ந்த குந்தவை விமலாதித்தனைப் பற்றி இப்பொழுது இராசராசனிடம் பேசுவதற்கு மிகவும் வெட்கப்பட்டாள். தனக்குக் கணவனாகப்போகும் அவனை இப்பொழுது 'அவன்' என்று கூறுவதற்கு அவளது நாக்கு எழவில்லை.

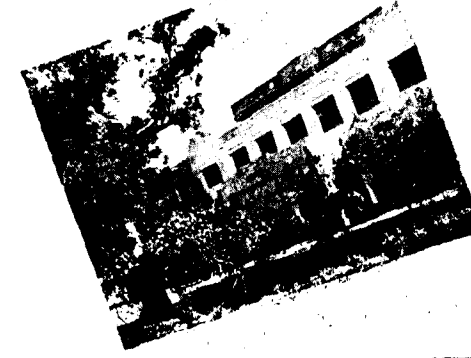
"அப்பா! அவரையே நான் திருமணம் செய்துகொள்கிறேன்."

குந்தவையின் இச்சொற்களைக் கேட்ட இராசராசன் உடனே படுக்கையிலிருந்து எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். அவனுடைய மயக்கம் மறைந்துபோய்விட்டது.

"உன் சம்மதத்தைத் தெரிவிக்க இத்தனை ஆண்டுகளா? நீ ஏற்றுக்கொண்டாய்! ஆனால் அவன் உன்னை மணக்கச் சம்மதிக்கவேண்டுமே!"

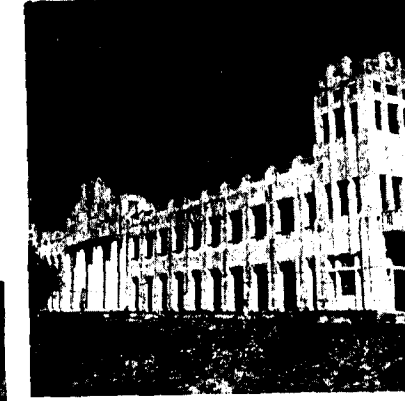
"ஏன் சம்மதிக்கமாட்டார்?"

"குந்தவை! நீ மிகச் சுலபமாகக் கூறுகின்றாய்! ஆனால் அவனுக்கு நாம் இழைத்த அநீதிக்கு - உன்னை ஏற்றுக்கொள்வான் என்று என்னால் நினைக்கமுடியவில்லை. தன் நாடு, உற்றார் உறவினர் எல்லாம்விட்டு நமது சிறையில் பத்தாண்டுகளாக வதைபடுகிறவன் நம்மைப் பழிவாங்கவல்லவா நினைப்பான்? அவனிடம் என் முயற்சியெல்லாம் வீணாகி விட்டன. நீதான் அவனுக்குத் தண்டனை கொடுத்தாய். எனவே நீதான் அவனைச் சமாதானப் படுத்தவேண்டும். சோழப் பேரரசன் என்று கூறிக்கொண்டு அவன்முன் செல்லவே எனக்கு

SNAPS OF

THE UNIVERSITY

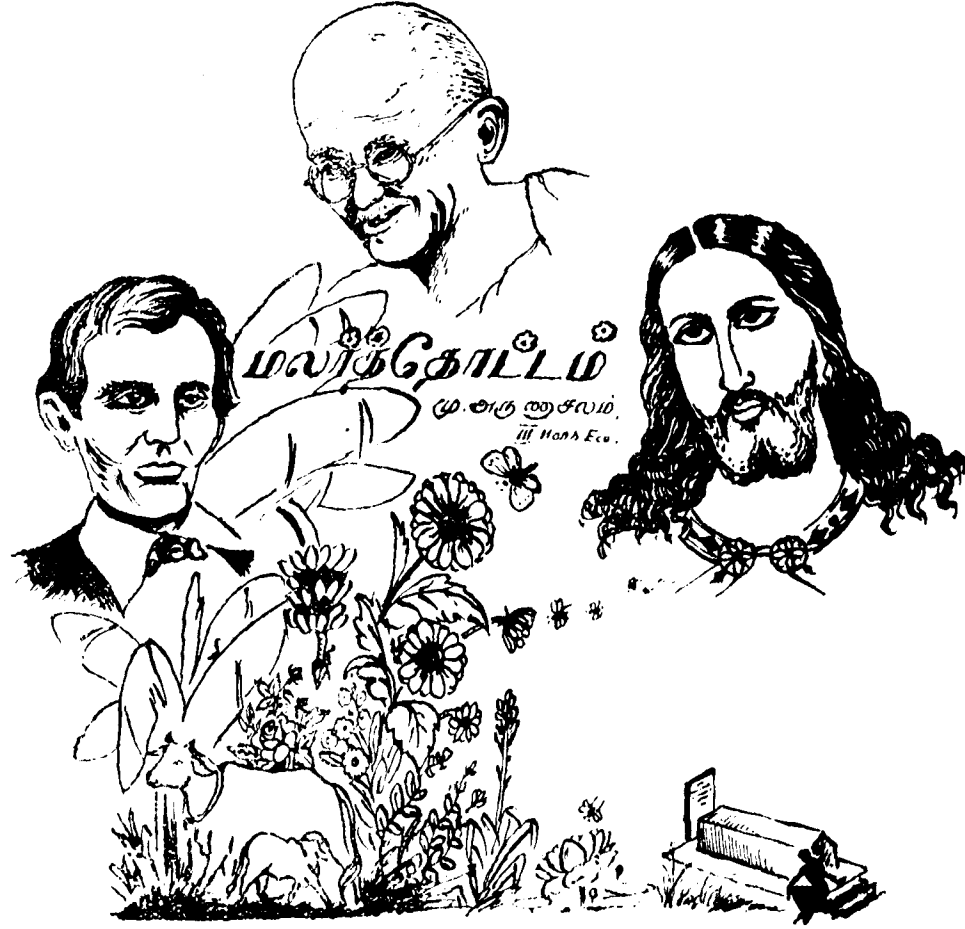

வெட்கமாக இருக்கிறது. சோழ நாடு இத்தகைய பழியை என்றும் ஏற்றதில்லை. எல்லாம் உன்னால் வந்தவினை..." என்று கூறிவிட்டு இராசராசன் எழுந்து அப்பால் சென்றுவிட்டான்.

கோபம் கொண்டுள்ள விமலாதித்தனைக் குணப்படுத்த முடியும் என்று குந்தவை நம்பினாள். வாடிய அவனது வதனத்தில் மகிழ்ச்சியை வரவழைக்க முடியும் என்று உறுதி கொண்டாள். தளரா நம்பிக்கையோடு அவனிடம் சென்றாள். அவனைப்பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. அவனது நிலைகண்டு வருந்திய குந்தவை தன்னையறியாமலே கண்ணீர் வடித்தாள். அவனிடம் பேசுவதற்கு அவளுக்கு நாவெழவில்லை. தனக்குக் கணவனாகப் போகிறவர் இவ்வளவு துன்பப்படுவதா? கல்மனம் படைத்த கயவர்கள்கூட இக்கோர நிலைக்கு மனமிசைய மாட்டார்கள். சோழப் பேரரசுக்குக் களங்கம் விளைவித்துவிட்டேன். என்ன செய்தால்தான் இதற்குப் பரிகாரம் கிடைக்கப்போகிறது. அறத்தினின்றும் தவறி விட்டேன். கலைகளைக் கற்றிருந்து என்ன பயன், கடைபிடிக்கமுடியாத நான்! என்று நினைந்து 'கோ' வென்று கதறத் தொடங்கிவிட்டான். அவளுடைய அழகையொலி தஞ்சை அரண்மனையின் சோக ஒலியாக எதிரொலித்தது. உண்மையறியாத அரண்மனை வாசிகள் — மற்றவர், இது அரண்மனையில் நடக்கும் கலை நிகழ்ச்சிகளில் ஒருவித ஒத்திகை என்று கருதிக் கொண்டிருந்தனர். 'கோ' வென்று கதறிய குந்தவையின் அழகையொலி அன்றிரவு எவ்வளவு நேரம் அந்த அரண்மனையில் எதிரொலித்துக்கொண்டிருந்ததோ தெரியவில்லை. அவள் எப்பொழுது அழகையை நிறுத்தினாள் என்றும் யாருக்கும் தெரியாது.

ஆனால் அடுத்தநாள் காலையில் இராசராசன் மாடி உப்பரிகையில் உலவிக்கொண்டிருக்கும்போது அரண்மனைத்தோட்டத்தில் கண்ட காட்சி அவனையே தூக்கிவாரிப் போட்டு விட்டது. விமலாதித்தனும் குந்தவையும் காதல் ஒத்திகை நடத்திக்கொண்டிருந்தனர். மகிழ்ச்சியால் பூரித்துப்போன இராசராசனின் கண்களிலிருந்து ஆனந்தக்கண்ணீர் அருவியாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. குந்தவையின் திறமையைப் பாராட்டிக் கூறுவதற்கு அவளுடைய அண்ணனான இராசேந்திரனுக்குக்கூடப் புலமையில்லை.

சோழநாட்டின் கைதியாகவே இருந்து காலமுழுவதையும் கழிக்கவேண்டுமென்று கருதப்பட்ட விமலாதித்தன் அந்தச் சோழப் பேரரசனான இராசராசனுக்கு மாப்பிள்ளையாகி விடுவான் என்று யாருக்குத்தான் தெரியும்?

அண்மையில் அடித்த பெரும் புயலின்கண் சிக்கி வீழ்ந்து, பொருளிழந்து வாடும் மக்கட்கெல்லாம் ஓரளவு நிவாரணம் அளிக்கப்பட்டு வருவதாக அன்றாடச் செய்தித்தாட்களில் படிக்கின்றோம். ஆனால் என் வாழ்க்கையிலேற்பட்ட மனப்புயலுக்கு மருந்து.....?

அரையாண்டு விடுமுறைக்கு விடு சென்றிருந்தபோது, எங்களது மலர்த் தோட்டத் தின் நடுவேயிருந்த அந்தக் கல்லறை (சமாதி) யின் அருகே உட்கார்ந்து எதை எதனையோ நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன்.

இதுவரை இந்தப் பங்களாவின் உரிமையாளரான செல்வச்சீமானின் செல்வப் புதல்வன் என்று எண்ணியிருந்தேன். நேற்றுத்தான் உணரமுடிந்தது—உண்மையினை! நான் அவரது வளர்ப்புக் குழந்தையாம்! எனது தந்தையின் கல்லறைதானாம் இது! இருபதாண்டுகளுக்கு முன்னர், இந்த மண்மேட்டினை மலர்த்தோட்டமாக்கி, உரிமையாளரை அழைத்து வந்துக் காட்டி மகிழும்போது எதிர்பாராதேற்பட்ட புயற்காற்றில் ஒரு தென்னம் மட்டை தலையில் விழுந்து எனது தந்தையாரின் உயிரினையே உறிந்துவிட்டதாம்! உதென்ன கொடுமை!

ஐயோ கடவுளே! நன்றி மறத்தல், இந்த உலகுக்கே இயற்கையாகிவிட்டதே!

‘அன்புள்ளம் பெருகுதல் வேண்டும்; அறவழி நடத்தல் வேண்டும்’ என்று கூறிய இயேசுவினைச் சிலுவையிலிறைந்து கைகொட்டிச் சிரித்தது—இந்த உலகம்!

நாட்டுப்பற்றினையே தனது ஜீவநாடியாகக்கொண்டு பாடுபட்ட வீரநங்கை ‘ஜோன் ஆப் ஆர்க்கிஸ்த்’ தியிலிட்டு, வதைத்துப் பொசுக்கிற்று—இந்த வையகம்!

‘அந்நியர்க்கு இங்கு ஓரடி இடமும் தருதல் தகா’தென்று கூறி, புரட்சி செய்த மாவிரன் கட்டபொம்மனைக் காட்டிக்கொடுத்து, கயத்தாற்றிலே தூக்கிலே தொங்கவிட்டு வேடிக்கைபார்த்தது—ஒரு கூட்டம்!

உண்மை, அன்பு, அகிம்சை—இவற்றினையே எடுத்தோதி, நாட்டினை நலம்படச் செய்த அண்ணல் காந்தியடிகளுக்கு இந்த நாடு செய்த கைம்மாறு—மூன்று குண்டுகள்!

வடநாடு—தென்னாடு என்னும் பேதமற்று வாழ்தல் வேண்டும்; ஒன்றுபட்ட குடும்பம்தான் ஓங்கும்’ என்று கூறி, ஒற்றுமைக்காக ஓய்வு ஒழிவில்லாது பாடுபட்ட ஆப்ரஹம் லிங்கனுக்கு ஓய்வளித்தது—வெறியனெருவனின் ஒரே குண்டு!

‘சமூகம் சீர்ப்படுதல் வேண்டும்; “கண்மூடிப்பழக்கமெல்லாம் மண்மூடிப்போதல்” வேண்டும் என்று பாடுபட்ட சாக்ரடீஸுக்கு—ஒரு கிண்ணத்தில் விஷம்!

அன்றுமுதல் இன்றுவரை, ஐப்பான்முதல் அமெரிக்காவரை, நன்றி மறந்த நிகழ்ச்சிகள்—இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ! இதுகாறும் மனிதகுலத்துக்குத்தான் இந்த நன்றி மறக்கும் தன்மை இருக்கிறது என்றிருந்தேன்! ஆனால், மலர்த்தோட்டம் வாங்கிய பலியினைக் கேட்டவுடன் அவற்றுக்கும் நன்றிமறத்தல் என்பது உண்டென்று — — — — —

மலர்த்தோட்டமே! உன்னை வாழவைத்த வள்ளல் எங்கே? உனக்கு என் தந்தை என்ன துரோகம் செய்தார்? காண்போர் மயங்கும்வண்ணம் உன்னைக் கவினுறப் படைத்தாரே—அது துரோகமா? சீர்கெட்ட நிலத்தினைச் சிங்காரத்தோட்டமாக்க, நெற்றி வியர்வை நிலத்தில்விழ, எலும்பெல்லாம் நெக்கு நெக்காக உருக உழைத்தாரே—அது துரோகமா? அன்பு, கருணை, ஈவிரக்கம், பரிவு, பச்சாத்தாபம்—இவற்றில் ஏதாவது இருந்திருந்தால் இச் செயல்தன்னைப் புரிய உன் மனம் துணியுமா?

நம் நன்மைகருதி ஓய்வில்லாது உழைத்துழைத்து உருக்குலந்து ஓடாகிவிட்டானே! இனியும் இவனை வாட்டிவதைத்தல் நீதியோ?—என்னும் பெருநோக்கால் அவருக்கு நீண்ட ஓய்வினைக் கொடுத்துவிட்டனையோ? என் செய்தனை?

நீ இன்பக்கடலின்கண் மூழ்கித் தினைத்து வினையாடுகின்றாய்! சூரியகாந்தி கொண்டையினை ஆட்டியாட்டி காய்கதிர்ச்செல்வனைப் பரிகசித்து மகிழ்வதும், மல்லிகை குலுக்குலங்கிச் சிரிப்பதும், ரோஜா தன் செல்வதரங்களைக்காட்டிப் புன்னகை புரிவதும், தடாகத்திலுள்ள வெண்டாமரை வண்டினிடம் கொஞ்சிக் கொஞ்சி மகிழ்வதும், வாழையடி வாழையாக வாழை தனது வரிசத்தை வளர்ப்பதும், அதோ! அந்த இளங்கன்று தாய்ப்பசுவினிடம் துள்ளிக் குதித்து வினையாடி மகிழ்வதும், இவற்றையெல்லாம் கண்டு வெண்ணிலா தனது அமுத

கிரணங்களை வீசி மகிழ்வதும்—அப்பப்பா! எல்லாம் இன்பமயம்! என்னைமட்டும் துன்பம் அனுபவிப்பதற்கென்றே விட்டு விட்டீர்களே! இது முறையாமோ?

இவ்வாறு, பல்வகை எண்ணங்களால் என் உள்ளத்தில் குரவளி சுருண்டு சுருண்டு அடித்துக்கொண்டேயிருந்தது!

அன்று இரவு, சற்றும் எதிர்பாராமுறையில் மலர்த்தோட்டமே என்னிடம் படை யெடுத்து வந்து வட்டமிட்டது!

“தென்ன தூதுக்குழு? எதற்காக என்னை நாடிவீர்கள்!” என்றேன்.

“இது நல்லெண்ண தூதுக்குழுவான்! கொரியாவிலிருந்து குதித்து வந்துவிட வில்லை! பயப்படாதே, மனிதா! சரி நாங்கள் யாவரும் இன்பம் அனுபவிப்பதாகவும், நீ மட்டும் துன்பம் அனுபவிப்பதாகவும் கூறினாயாமே! அது பிழைபட்ட சொல்லாயிற்றே! துன்பம் என்பது இந்த உலகில் யாவருக்குமே உண்டு. அதனை இன்பமாக மாற்றிக்கொள்வது நம் கையில்தானிருக்கிறது! எங்களது துன்பத்தினையும் எடுத்துக்கூறி உனக்கு ஆறுதல் கூறவே வந்தோம்!”

“போகட்டும்! வின் வார்த்தைக்கு நேரமில்லை! “சொல்லந்த சொல்லிற் பயனி லாச் சொல்” என்று உங்கள் வள்ளுவன்தானே கூறிப்போந்தான் “—என்றது. மலர்த் தோட்டம்!

“ஓகோ, அப்படியா? சரி, நடக்கட்டும்—உங்கள் உபதேசம்!” என்றேன்.

தூதுக்குழுவின் உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஆற்றிய சொற்பொழிவினை அப்படியே இங்கு தருதற்கு இடமில்லாமையின்பொருட்டு ஒருசிலவற்றை மட்டும் சுருக்கித்தருகிறேன்.

முதன் முதலில் ரோஜாமலர் பேசியது: “நான் கண்டாரைக் கொள்ளுகொள்ளும் அழகும், கவர்ச்சியும், மணமும், மென்மையும் வாய்ந்தவன்தான்! ஆனால்.....இதோ என் பின்புறத்தே எவ்வளவு முட்கள்! நான் பிறந்ததிலிருந்து இவற்றினிடையே துன்பப்பட்டுக் கொண்டதானிருக்கிறேன். இதுவேபோன்று வாழ்க்கைப்பாதையும் அனிச்சமும் முட்களும் நிறைந்ததுதான்! இதனை இந்த மனிதர்கள் உணர்வதே இல்லை! அதோ பார்! அந்த தெருவினில் இரு குழந்தைகள் “அம்மா! பசிக்குது” என்று கையில் பிச்சைப்பாத்நிரங் களுடன் கதறுகின்றன! அதே நேரத்தில் கோடிவிட்டுக்காரன் தங்கக்கண்ணம் தாங்கி தன் குழந்தை மறுத்தும், தின்பண்டத்தினை அதன் வாயில் திணிக்கிறான்! ஒரு பக்கம் இன்பம்: மற்றொரு பக்கம் துன்பம்! காலத்துக்கும் கருத்துக்கும் தக ஒரு நாளைக்கு இது மாறுபடத் தான் போகிறது! இதுதான் வாழ்க்கைச் சக்கரம்” என்று சோகக்குரலில் முடித்தது.

“ஏனப்பா, நீயே நினைத்துப்பார்! நான் எப்படித்துன்பமின்றி வாழ இயலும்?” என்ற பீடிகையுடன் ஆரம்பித்தது—வாழை!

“இதோ எனது செல்வமக்கள்—காய்கள்—சற்று இளமை முறுக்கேறி விட்டால் மனித சமுதாயத்துக்குப் பலியாகப் போகிறார்கள்! திருமணம், திருவிழா என்றால் எங்களது குடும்பமே பலி! இவற்றுக்கெல்லாம் இன்பமென்று பெயர்?” என்று கூறி முடித்தது!

இதற்கிடையே ‘சலசல’ வெணும் ‘சப்தம்’ கேட்டுத் திரும்பினேன். தடாகம் பேசியது: “என்னுடைய துன்பம் கொஞ்சமோ? தூய்மையான என்னை இந்த மனிதர்கள் எவ்வளவு அசுத்தப்படுத்துகிறார்கள் தெரியுமா? சில சமயங்களில் என்மீது கல்லையும் தூக்கிப் போடுகிறார்கள் அப்பொழுது சிறிது சீற்றம் வரத்தான் செய்கிறது. ஆனால், வள்ளுவனின் “பொறுத்தார்க்குப் பொன்றுதுணையும் புகழ்” என்னும் அடியினை நினைத்துக்கொண்டு வாளா இருந்துவிடுகிறேன்” என்றது!

அடுத்ததாக வண்ணத்தாமரை என்னை வம்புக்கிழுத்தது “நான் என்னமோ வண்டி னுடன் கொஞ்சிப்பேசுவதாகக் கூறினேயே! ஊ.....உனக்குத் தெரிந்தது அவ்வளவு தான்! அந்த வண்டு என்னிடமுள்ள தேனை மொண்டுகொண்டு போய்விடுகின்றதே! போதாததற்குத் தேவிக்கள் எஞ்சியுள்ள தேனைக்கொண்டு சென்று, உழைப்பின் பயனை, வேடனிடம் கொடுத்து ஏமாறுகின்றன! என் செய்வது? அவனும் அதனை விற்றுத்தனது குடும்பத்தினைக் காக்கவேண்டியுள்ளது. எல்லாம் துன்பமயம்தான்” என்று முடித்தது!

பின்னர்த் துள்ளிக்குதித்துவந்த பசுங்கன்று பகர்ந்தவை இவை: “இதோ, பாரப்பா! என் தாயின் மடியில் ஒருதுளிபால்கூட இல்லாது கறந்துவிட்டார்கள். என் தாய் எதிரேயிருந்தும் எனக்கு உதவாதபடி ஆக்கப்படுகிறாள்! வயிறு வற்றிச் சாகின்றேன்—நான்! எங்களிற் பெரும்பான்மையோர் ஆயுள் மூன்றாண்டுகளுக்குள்ளாகவே முடிந்துவிடும்! கூறப் போனால் உங்களது “சிசுமரணத் தொகையினைவிட எங்களது மரணத்தொகை தான் அதிக மிருக்கும்,” என்று கூறிவிட்டு ‘அம்மா’ என்று ஒரு களைப்பு களைத்துக்கொண்டு துள்ளித் துள்ளி ஓடியது!

திடீரென்று வானம் இருண்டது! கண்மூடிக் கண் திறப்பதற்குள்ளாக வெண்ணிலா எங்கள் முன்னர் நின்று பேசியது: “மனிதா! என்னைப் பலபடப் புகழ்ந்தனையே! நான் எப்போதும் தீரா களங்கத்தினைப் பெற்றுள்ளதை மறந்தனையோ! மேலும், காய்கதிர்ச் செல்வனைக் கண்மூடிட்டால் நான் மங்கிவிடுகிறேன்! ‘அமுதகிரணம்’ என்றனையே! அது எவ்வளவு பேர்க்கு—உடைந்த உள்ளங்களுக்கு—ஊசிகொண்டு குத்துவதுபோன்றிருக்கிறது—தெரியுமா? என்னைக் கண்டதும், தந்தையை இழந்த பாரிமகளிர் விட்ட கண்ணீரை நினைக் கும்பொழுதெல்லாம் வானத்தினைவிட்டுக் கீழே விழுந்துவிட்டது போன்ற உணர்வு எனக்கு ஏற்படுகிறது! என் செய்வது?” என்று கண்களைக் கசக்கியது!

இறுதியாகத் தூதுக்குழுவின் தலைவர் குரியகாந்தியார் பெரும் கைதட்டல்களுக் கிடையே எழுந்துப்பேசினார்: “இவ்வளவுபேர்களும் பேசியபின்னர் நான் கூறுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? என்னமோ நீங்கள் யாவரும் என்னைப்போற்றிப் புகழ்கின்றீர்கள்: என் நிலையினை யார் கண்டார்கள்? எனது நிறத்தினைக் கண்டாலே இப்போது எல்லோரும் வெறுக்கிறார்கள் மஞ்சளை முதன்முதல் போற்றியநாடு இது! ஆனால்.....சில இடங்களில் நடக்கும் திருமணங் களிற்கூட, இப்போது, மஞ்சளாக்கோ, மஞ்சக்கயிறுக்கோ மதிப்பினைக் காணோம்! மணமற்ற சிவப்புக் கனகாம்பரம், கறுப்புக்காக்கரட்டான், காகிதப்பூ—இவற்றிற்கு இருக்கும் மதிப்புக் கூட என் தங்கை சாமந்திக்கு இல்லாது போய்விட்டது! இவ்வளவு துன்பங்களுக்கும் நாங் கள் ஒருவரையும் பரிவாங்குவதில்லை: வசைபாடுவதில்லை நீ மட்டும்.....ஓகோ! நாழிகையாகிவிட்டது இன்னும் சிறிதுநேரத்தில் இரவு கழிந்துவிடும். நாம் அதற்குள்ளாக

மலர்த்தோட்டம் சென்றதல் வேண்டும்! வெண்ணிலா வானத்துக்குச் சென்றதல் வேண்டும்! நண்பரே! வருகிறோம்.....வணக்கம்!” என்றது.

“சென்று வருக! தங்கள் அறிவுரைக்கு என் நன்றி! என்றேன்.

தாங்கள் வந்த காரியத்தினைத் திருப்திகரமாக முடித்து வெற்றிகண்டன போன்று “ஜாம் ஜாமெ” என்று அவை நடந்து சென்றன!

“என்னப்பா! தூக்கத்தில் ஏதேதோ உளறுகிறாய்! இதற்காகத்தான் இவ்வளவு நாட்களாக உன்னிடம் அந்தக் கல்லறையைப்பற்றி யொன்றும் கூறுதருந்தேன்” என்றார் தந்தை—அல்ல, என்னை வளர்த்த செல்வர்!

“தந்தையே! துன்பத்தினை மாற்றவல்ல இன்பக்கனவொன்று கண்டேன்! அதன் விளைவுதான் என்று கூறிக்கொண்டே ஜன்னலின் திரையினை விலக்கினேன். அப்பொழுதுதான் மலர்ந்த மல்லிகை மலர்கள் மணம் வீசி, காற்றில் ஆடியாடிக் கொண்டிருந்தன.” இடுக்கன் வருங்கால் நகுத” என்னும் வாக்கினை எடுத்துக் கூறுவது போன்று இருந்தது — அவைகளின் தோற்றமும் ஆட்டமும்!

சா வின் மு த்த ம்

பி. வி.தேசன், II Class B.

மணி

உலகம் என்றும் போலியையே மதிக்கின்றது; போலியையே உண்மை என்று எண்ணி ஏமாறுகின்றது. அதனால்தான் “பணமே வாழ்வு” என்று எண்ணும் இரக்கமற்ற முதலாளிகளும், “உலையே வாழ்வு” என்று எண்ணும் ஒழிக்கமுற்ற கலைஞர்களும், “இலக்கிய உலகம் வேறு; நம் உலகம் வேறு” என்று எண்ணும் படித்த ஏமாளிகளும் இன்றைய உலகில் பெருகிவிட்டனர். ஒன்றும் அறியாத உலகம் இவர்களை நோக்குகின்றது; நாமும் இவர்களைப் பின்பற்றினால்தான் வாழமுடியும் என்று அமைதியுடன் எண்ணுகின்றது; இப்போலிகளின் கைகளில் உலகம் சிக்குகின்றது; இறுதியில் உலகமே போலியாக மாறிவிடுகின்றது. பணம் தான் வாழ்வு—கலைதான் வாழ்வு—பிறரை ஏமாற்றுவதுதான் வாழ்வு என்று போலி உலகம் எண்ணுகின்றது. அன்பு, அறம், சால்பு ஆகியவற்றை மறக்கின்றது.

என்னையும் இதே காரணத்தினால் இந்தப் போலி உலகம் “மணி அறிவற்றவன், அவனுக்கு அறிவு இருந்தால் கண் தெரியாத ஒருத்தியை—குருதியை—மணக்க அவன் இசைவானா?” என்று கேட்கின்றது. அது கண் தெரியாத ஒருத்தியை மணந்தால் வாழ்க்கை வளமற்றுவிடும் என்று எண்ணுகின்றது! மலர்விழி மாதரை மணந்த மக்கள் மட்டும் இன்பமாக வாழ்கிறார்களா? இதைப்பற்றி உலகம் சிந்தித்ததுண்டா? போலி இன்பத்திற்கு—வெளிப்பகட்டிற்கு அடிபணிந்த இந்த உலகம் அதைப்பற்றி எவ்வாறு சிந்திக்க முடியும்?

பணமும் கலையும் வாழ்க்கைக்கு வேண்டியவை; ஆனால் அவையே வாழ்வு என்று எண்ணுவது அறியாமை. அன்பு, அருள், அறம், சால்பு ஆகியவை இன்றேல் வாழ்க்கை என்ன பயனைத் தரும்?

ஆம்! என் காதலிக்குக் கண்கள் இல்லை; ஆனால் அவளிடத்தில் அன்பு இருக்கின்றது; அடக்கம் இருக்கின்றது; அறிவு இருக்கின்றது; உணர்வு இருக்கின்றது; உண்மை இருக்கின்றது. என் தென்றல் அழகு மலர்; மதிவிளக்கு; ஒழுக்கக் குன்று; வீரக் கனல்; “அத்தான்” என்ற அவளின் தேமொழி என்னிடத்து எத்துணை இன்ப உணர்ச்சிகளை உண்டாக்குகின்றது.

அவள் ஓர் இசைக்குயில்! நான் ஓர் தமிழ் மகன். அவளொடு இவ்வுலகில் பண்ணிடைத் தமிழாக—பழத்தினிற் சுவையாக—கண்ணிடை மணியாக—கடுவிரூட் சுடராக—வாழ்ந்துகொண்டேன். அது தவறு? போலி உலகத்தைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை—எனக்குக் கண்கள் உள்ளன. என் கண்களின் ஒளிகொண்டு அவள் கண்கட்கும் ஒளிதருவேன்.

தேன்றல்

“சாக்காடு என்னை ஏன் அணையவில்லை? சாவின் முத்தம் என்று எனக்குக் கிட்டும்?” என்றெல்லாம் ஒரு காலத்தில் வருந்தினேன். அத்தாளை மணந்ததும் அந்த எண்ணம் அடியோடு அழிந்துவிட்டது.

“தென்றல்” என்று என்னை அன்பாக அழைக்கும்போது எத்துணை இன்ப உணர்வுகள் என்னிடத்தில் தோன்றுகின்றன!

மூடத்தனத்தின் முடைநாற்றம் வீசமிடத்தில் காடு மணக்கவரும் கற்பூரப் பெட்டகம் என் அத்தான். அத்தான் தமிழறிஞர்; தலை சிறந்த பேச்சாளர். அவரும் அவர் தோழர் குப்புசாமியும் இங்கு சீர்திருத்தக்காரர்களாக இருக்கின்றனர். அத்தான் சாதிமதங்களை வெறுத்தவர்; வெளிப்பகட்டிற்கு அடிபணியாது சால்பு ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டவர். பணம், பதவி, பட்டாடோபம் ஆகியவற்றிற்கு அடிபணியாது எத்துணையோ எதிர்ப்பு கட்கும் அஞ்சாது தான் காதலித்த—தன் அத்தை மகளான என்னையே மணந்துகொண்டார்.

அத்தான் எங்கு சென்றாலும் அங்கு புரட்சி ஒளி வீசும்; புதுமை மணங்கமழும். அவை முதலாளிகளின் அதிகாரத்திற்குச் சாவுமணி; குழ்ச்சிக்காரர்களுக்கு வீரனின் கூர்வாள்; தன்னலக்காரர்களுக்கு மரணகீதம். “வாழ்க தமிழ்” என்பதே அவர் மூச்சு! “உடமை பொது” என்பதே அவர் பேச்சு!

சிறுவர்கட்கு இலவசமாகத் “தமிழ் வகுப்பும்”, முதியோர்க்குத் “திருக்குறள்” வகுப்பும் இரவில் நடத்துகின்றார். கனல் தெறிக்கும் சொற்பொழிவின் வாயிலாக அடிக்கடி ஆலைத் தொழிலாளர்கட்கு வேண்டிய நன்மைகளைச் செய்கிறார். எனவே அத்தனை ஆலை முதலாளிகளும் வெறுக்கின்றனர்.

அவரைக் கண்டு ஊரார் ஒதுங்குகின்றனர்; சுற்றத்தினர் சீறுகின்றனர்; முதலாளிகளும் வஞ்சகரும் பறிவாங்கக் காத்திருக்கின்றனர், சாதியிலிருந்து விலக்கப்பட்டார்;

“ வெட்டுவேன் குத்துவேன்; கொலை ” என்ற பல பயங்கரக் கடிதங்கள் அவருக்குக் கயவரால் எழுதப்பட்டன. ஆனால் எதற்கும் அவர் அஞ்சவில்லை. அவர் அஞ்சாமையில் ஓர் மறைமலை! எதிர்ப்புகட்கு இடையில் எங்கள் வாழ்க்கைத் தேர் இன்பமாகச் செல்கின்றது. ஆனால் எங்கு என்ன ஆகுமோ! எங்கள் வாழ்வில் அரும்பிய (கண்களோடு) மலர்கள் இரண்டு— வள்ளல்; தேன் மலர். ஆம்! ஆசைக்கு ஆண் ஒன்று—பெண் ஒன்று பெற்றுவிட்டேன். அவையும் அத்தானும் என் கண்கள்.

குப்புசாமி

அறத்தை என்றும் தளராத உறுதியுடன் மேற்கொண்ட அறவிளக்குகள் எதிர்ப்புப் புயலில் விரைவில் அனைந்துவிடுகின்றன. அவற்றின் ஒளியை மக்கள் உணர்வதற்கு முன்னர் அவை அணிகின்றன. இன்று மணியின் நிலையும் அவ்வாறே ஆகிவிட்டது. அவர் மெல்லிய உடலை முன்பே டி. பி. வாட்டியது; வாட்டுகின்றது.

இரவு 7-30 மணியளவில் மணியைக் காலிகள் அடித்துவிட்டனர் என்று கேள்விப் பட்டேன். என் தலை சுழன்றது: உணர்வற்று மரம்போல் சாய்ந்து கிழே விழுந்தேன். பின்னர் உணர்வுபெற்று “மணி மணி” என்று எழுந்து அழுதுகொண்டே அவன் வீட்டை நோக்கி ஓடினேன். “மணி” என்று அவன் கட்டுகளுடன் (Bandages) படுத்திருந்த கட்டிலை நோக்கி ஓடினேன். இறுக என்னைத் தழுவினான்; முத்தமிட்டான். “படுகாயப்படுத்தி விட்டார்களே! ஐயோ! மணி மணி” என்று கதறினேன். “அழாதே! குப்புசாமி! அழாதே! அது கோழைத்தனம். மக்கள் மறுமலர்ச்சியடையவேண்டும். அதற்கு மன் பதையிலுள்ள மருட்டும் மதம், விரட்டும் சாதி, மிரட்டும் அடிமை ஆகிய இவைகள் ஒழிய வேண்டும். தாயின்மேல் ஆணை—தந்தைமேல் ஆணை—தமிழகமேல் ஆணை—தாயநம் தமிழ் மேல் ஆணை என்று உறுதியுடன் ஆணையிட்டு இச்சிர்குலைவுகளுக்கு அறுதியிட்டால் மக்கள் மறுமலர்ச்சியைக் காணலாம். நாட்டிற்கு இப்பணிகளைச் செய் அஞ்சாதே! அன்றைத் தமிழகை இரு” என்றான். பின்னர்த் தன்னையடித்தவர்களை யாரும் பழிவாங்கக் கூடாது என்று தமிழ்மேல் ஆணையிட்டு என்னிடம் நெடுமொழி பெற்றான்.

தென்றல், மணியின் அடிகளில் முகமலர் பொருத்திக் கிடந்தாள், அவிழ்ந்த நீண்ட கரிய அவள் கூந்தலுக்கிடையில் அவள் பொன்மேனியின் தோற்றம் மேகத்தோடு மின்னல் நிலத்தில் கிடந்தது போன்றிருந்தது.

“தென்றல்” என்றான் மணி.

“அத்தான்” என்று மணியின் அருகில்வந்து அவன் பெருந்தோளில் படர்முல்லை யானான். மணி அவள் கூந்தலைக் கோதிக்கொண்டே “அழாதே! தென்றல்! ஏன் அழவேண்டும்? அது! பேச்சை முடிப்பதற்குள் அந்தப்பாழும் இருமல் அவனை வாட்டியது. தென்றல் மெல்ல எழுந்தாள். “அத்தான்! நான் அழவில்லை, மகிழ்ச்சிக் கண்ணீர்தான். சிந்து கின்றேன். அன்றைய தமிழ்ப்பெண்கள் தங்கள் ஆருயிர்க் காதலர்களைத் தமிழ் காக்க—தமிழ் கம் காக்க—தமிழ் மானம் காக்க—போர்க்களத்திற்கு அனுப்பவில்லையா? தம் அன்புக் காதலர்கள் தமிழுக்காக வீரமுடன் களத்தில் உயிர் துறந்தால், அதற்காக அப்பெண்கள் மகிழ வில்லையா? அவர்கள் குருதி என் உடலிலும் ஓடுகின்றது, அத்தான்! தமிழரின் நல்வாழ்விற்கு

Sitting : Prof. R. V. Seshadri, Prof. S. Rameswamy, Prof. A. Ramanatha Pillai, Dr. Sir C. P. Rameswami Aiyar, Dr. S. Krishnamurthy, Dr. V. Palah,
Standing : Mr. Elumalai (V. Hors. English), V. Amirthalingam (V. Hons. Physics).

என் அத்தானை—என் உயிரைத் தமிழகத்திற்கு அனுப்பினேன். காலிகள் உங்களைத் தாக்கினர் பின்புறம் வந்து! அதற்காக ஏன் நான் அழவேண்டும்? அத்தான்! தாழ்ந்து வீழ்ந்துகிடக்கும் தமிழின் மறுமலர்ச்சிக்கு—வீழ்ந்து தாழ்ந்துவருந்தும் தமிழனின் நல்வாழ்விற்கு—வீழ்ச்சியுற்ற தமிழகத்தின் விடுதலைக்கு எத்தனை அத்தான்களை வேண்டுமானாலும் நான் காணிக்கையளிக்கக் காத்திருக்கின்றேன். தமிழுக்காக — தமிழனுக்காக — அறத்திற்காக உயிர் நீப்பது பிறப்பதைக்காட்டிலும் சிறந்தது அல்லவா அத்தான்? என்றான். ஆம்! தென்றல் ஓர் வீரக்கனல்!

எல்லாவற்றையும் அமைதியுடன் கேட்டான் மணி. அவன் செவ்விதழில் புன்கிரிப்புத் தோன்றியது; முகம் பொலிவுற்றது.

“தென்றல் என்றான்” ஆழ்ந்த உணர்வோடு.

“அத்தான்” என்று தென்றலைப்போல் தென்றல் அவனைப் பாய்ந்தணைத்தான்; இறக அவனைத்தழுவினான். முகமலரோடு முகமலர் ஒன்றின; இதழ்களோடு இதழ்கள் பொருந்தின. ஆம்! சாக்காடு இருவரையும் அணைத்தது! “சாவிள் முத்தம்” அங்கு ஒளி வீசியது!

“தமிழ்ப் பேருள்ளம்”

[கே. ஆர். எஸ். இராஜாராமன் பி. ஏ. ஹான்ஸ்., ஆராய்ச்சித்துறை]

ஆணும் பெண்ணுமாகிய இரண்டு பறவைகள் ஒன்று கூடியிருந்தன, இதுவமயம் ஒருவேடல், தன் வேட்டுவத் தொழிலுக்கு ஒன்றை இரையாக்கினான். அவைகளின் இன்ப வாழ்வு வெட்டப்பட்டது. உயிரிழந்த தன்னுயிராகிய பறவையைக் கண்டு, வாழும் பறவை துடித்தது. துடிக்கும் பறவையின் அல்லலை அங்குவந்த முனி பார்த்தார். அருளுள்ளம் கொண்ட அவர் வேடனின் கொடிய நெஞ்சைக் கண்டு சீற்றமுற்று, அவனைத் தண்டிக்கும் முறையாக ஒரு வசைப்பாட்டைப் பாடினார். இந்த வசைப்பாட்டே பின்னர் இராமாயணம் தோன்றியதற்குக் காரணமாயிற்று. இதைப் பாடியவர் வால்மீகி முனிவர். பறவைகளின் இன்பத்தையும், மனித இன்பத்தைப்போல மதித்து வாழ்ந்த அந்த முனியின் பண்பை பாராட்டுகிறோம். பேருள்ளத்தைக் கண்டு வியக்கிறோம்.

இப்பேருள்ளம் எல்லா மனிதரிடத்திலும் காணப்பட்டால் அம்மக்களை நாம் பெரிதும் போற்றத்தான் வேண்டும். அன்றாட வாழ்க்கையில், தங்களுக்கேற்படும் அல்லலையோ, இழப்பையோ கருதாது, அருளுள்ளத்தைக் கடைப்பிடித்த தலைவன், தலைவியர்கள் வாழ்ந்த திருநாடே தமிழ் நாடு. உயிர்நிலை, ஒருமைப்பாட்டு உண்மையைத் தம்முளத்தே கொண்ட தோடமையாது அது வழி செயலாற்றிய தலைவன், தலைவியர்கள் வாழ்ந்த வளநாடு தமிழ்நாடு. வாழ்வில் அருளுள்ளத்தோடு, அதாவது பேருள்ளம் கொண்டு வாழ்ந்த தலைவன் தலைவியர்கள் செயலை விளக்குவதே இக்கட்டுரையாகும்.

ஒருங்குடும் தலைவன், தலைவியர்களுக்கு ஒத்ததாக அமையவேண்டியன பத்துக் குணங்கள் என்பது தமிழர்கொண்ட மரபு. அவ்வாறு அமையவேண்டிய குணங்களில் அருளுடைமையும் ஒன்று. அருளுள்ளம் கொண்ட தலைவன், தலைவியர்களின் செயல்களைச் சில பாடல்களின் வழியே கூறித், தமிழ்ப் பேருள்ளம் எத்துணைச் சிறந்ததென்பதைக் காட்ட முயல்கிறேன்.

தமிழனுக்கும், தமிழிலக்கியத்திற்கும் ஏற்பட்ட இடையூறுகள் பல. பல இன்னல் களையும் கடந்து, தமிழனின் பழங்காலச் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டுவனவாக அமைவது சங்ககால இலக்கியத் தொகுதியாகும், இவ்விவக்கியத் தொகுதியில் காணப்படும் இரண்டு பாடல்களை முதலில் பார்த்துவிட்டுப், பின்னர் இடைக்காலத்தும் இப்பேருள்ளம் நிலவியதை வேறு பாடல்களின் துணைகொண்டு காணுவோம்.

வேட்டுவன் ஒருவன், பலர்தூங்க நிறல் தரக்கூடிய அளவில் கொடிகள் நெருங்கி அமைந்திருந்த தன் மனையின் முற்றத்தே துயில் கொண்டிருக்கிறான். அவனது மனைவியோ, உணவுக்கு வேண்டிய திணை அரிசியை மாந்தோலின் மேல் பரப்பி வெயிலில் காயவைத்துக், காவல்காத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அதுவாயும் வேட்டையாடுவதற்குக் கருவியாகக் கொண்ட வேட்டுவனின் பெண்ணானோடு, வேற்று ஓர் ஆண்மான் விளையாடி இன்புற்றுப், புணர்ந்து இன்புற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அதேசிலையில் வேட்டுவச்சி காயவைத்திருந்த திணை அரிசியைக் கோழிகள் உண்டன. இதைக்கண்ட வேட்டுவச்சி அவைகளை விரட்ட எழவில்லை. எழுந்து இறையாலாமோ என்றால், தன் கணவன் துயில்விடுத்து எழுந்துவிடுவான் என்ற அச்சமும்; எழுந்திருப்பின் இன்பமாகக் களித்துக்கொண்டிருக்கும் மாண்களைப் பிரித்து விடுவோம் என்ற அச்சமும்; மற்றும் தன் எழும் அரவம், புணர்ந்தின்பம் கண்டுகொண்டிருக்கும் மாண்களைப் பிரித்துவிடுமோ என்ற அச்சமும் ஒருங்கே எழுந்து, அவனை ஏதும் செய்ய முடியாதவைகளாக ஆக்கியது. பிரிவுத்துன்பம் அனுபவித்த அவன் மாண்களின் வாழ்விலும் அவ்வுணர்ச்சி இருக்குமென்று உணர்ந்து, பிரிக்க விரும்பாதவைகளாகி எழாதிருந்தான். தங்கள் உணவுக்கான திணை அரிசி கோழிகளால் உண்ணப்பட்டாலும், அதற்காக வருந்தி எழுந்து அரவம் செய்யாது, அவளுடைய பேருள்ளம் தடுத்திருக்கிறது. இப்பெண்ணின் பேருள்ளத்தை எடுத்துக்காட்டும் பாட்டடிகளைப் பாருங்கள் :

“முன்றின் முஞ்சையொரு முகண்டை பம்பிப்
பந்தர் வேண்டாப் பலர்தூங்கு நிறற்
கைம்மாள் வேட்டுவன் கனைதுயில் மடிந்தெனப்
பார்வை மடப்பினை தழீஇப் பிரிதேவர்
தீர்தொழிற் றனிக்கலை தினைத்து விளையாட
அன்புறு புணர்நிலை கண்ட மனையோள்
கணவ நெழுதலு மஞ்சிக் கலையே
பிணையிற றீர்தலு மஞ்சி யாவதும்
இவ்வழங் காமையிற் கல்லென வொலித்து
மானதட் பெய்த வுணங்குதினை வல்சி
கானக் கோழியோடிதல்கவர்ந் துண்டென
... ..

— புறம் 820.

ஒரு தலைவன், வினையின் காரணமாகத் தலைவியைப் பிரிந்து வெகுநாட்கள் வேற்றோ ரிடத்தில் தங்கிவிட்டான். வினை முடிந்தவுடன், பிரிவுத் துன்பம் பொருதவனாதலால், விரை வாகத் தேரைச் செலுத்திக்கொண்டு தலைவியிடம் நோக்கி விரைகிறான். கார்காலம் வந்தவுடன் வருவதாகக் கூறிச்சென்றா னாதலால், காட்செய்தல் கண்டு விரைவாக வருகிறான். அவ்வாறு தேரைச் செலுத்தி வருபவன், திடீரென்று ஆர்க்கும் மணிநாவை அசையா வண்ணம் பிடித் துக்கொண்டு, தேரை நயமாகச் செலுத்தி வருகிறான். இவ்வாறு இவன், மணிநா அசைந்து ஓசைகேட்கா வழி செய்த காரணம் என்னவென்றால், வழியில் பூத்த மலரொன்றின்மேல் ஆணும் பெண்ணுமான துணை வண்டுகள் தேனுண்டுகொண்டிருந்தன. மணிநா அசைவதால் ஏற்படும் ஓசையால் அவைகள் வெருவி, துணைவிடுத்து, உண்ணும் தேனும் விடுத்துப் பிரிந்து விடுமோ என்றஞ்சியே இச்செயல் செய்தனன். தன் வாழ்நாளில் தான் அனுபவித்த பிரிவுத் துன்பத்தை அவைகளின் வாழ்க்கையிலும் ஏற்றிப்பார்த்தான். தன் துன்பத்தையே பெரிதாகக் கருதித், தன்னிலும் தாழ்ந்த உயிரினங்களின் இன்பத்தைக்கூடப் பிரிக்கவேண்டாத பேருள் ளம் கொண்டவன். தன் தலைவி அழகின் நினைவே பெரிதாக இருந்தாலும், அவனுடைய பேருள்ளம் உயிரினங்களின் இன்பத்தைப்பற்றி நினைக்கவும்தான் செய்கிறது. தலைவனின் பேருள்ளத்தை விரித்துக்காட்டும் பாட்டடிகளைப் பாருங்கள்

... ..
காட்செய் தன்றே கவின்பெறு கானங்
குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி
நரம்பார்த் தன்ன வாங்குவன் பரியப்
பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த
தாதுண் பறவை பேதுற வஞ்சி
மணிநா வார்த்த மாண்வினைத் தேர
னுவக்கான் போன்றுங் குறும்பொறை நாடன்
... .. — (அகம் 4)

மேலே காட்டிய இரண்டு பாடல்களால், ஒரு தலைவியின் பேருள்ளத்தையும், ஒரு தலைவனின் பேருள்ளத்தையும் கண்டோம். இப்பாடல்கள் இரண்டும் சங்ககால இலக்கியத் திலே காணப்படுவன. இனி இப்பேருள்ளம் இடைக்காலத்து நிலவியதைக் காண்போம்.

பெண்களுக்குப் பூச்குடுதலில் இன்பம் அதிகம், சிலர் அவர்களின் எடையைக்கூட அதிகமாக்கிக்கொள்ள விரும்புபவர்கள்போல பூச்சுமையைக் கூந்தலில் தாங்கிநிற்பர். மடில் போன்ற பெண்ணொருவள் பூச்குட்டிக்கொள்ளும் விருப்புடன் மலர்க்கா நோக்கி விரைகிறாள். அழகான மலர் ஒன்று அவள் நெஞ்சை ஈர்க்கவே அதனைப் பறிக்க ஓடுகிறாள். அம்மலரில் இரண்டு வண்டுகள் இன்பமாய்த் தழுவிநிறுநலைக் கண்டாள். உடனே அவைகளுக்கு எவ்வித இடையூறும் செய்யலாகாதென, தன் காற்சிலம்பும் ஒவிக்கா வண்ணம் நடந்து, அம்மலரைக் கொய்யாது, அருகிலிருந்த இளந்தளிரைக் கொய்து அணிந்துகொண்டு செல்கிறாள். அவள் தானுங் கலவிரலங் கண்டவளாதலால் கலவியிற் களித்திருக்கும் வண்டுகளிருக்கும் மலரைக் கொய்யாமல் இளந்தளிரைப் பெற்று மனமகிழ்ந்தாள். தன்னின் ஆசையையே பெரிதாக

நினைத்து அவைகளின் இன்ப வாழ்க்கையைக் கெடுக்காத அவளது பேருள்ளம் போற்றுதற் குரியது. அவளது பேருள்ளத்தைக் காட்டிிற்கும் பாடலைப் பாருங்கள் :

புல்லும் வரிவண்டைக் கண்டு புனமயில்போற்
செல்லு மடந்தை சிலம்பவித்து - மெல்லப்போ
யம்மலரைக் கொய்யா தருந்தளிரைக் கொய்வானைச்
செம்மலரிற் றேனே தெளி. [நளவெண்பா-கலிதோடர் காண்டம்.]

ஒரு தலைவன், தலைவியைக் காண இரவில் வருகிறான். இவர்கள் குறிசெய்து கூடும் களவுக் காதலர்கள். அன்று அல்லகுறிப்பட்டு தலைவியைக் கூடமுடியாதவனாகித் திரும்பி விடுகிறான். அடுத்தநாள் தலைவியின் தோழியைக் கண்டபொழுது, தான் தலைவியைக் காண முடியாமல் போனதற்கு வருந்திப் பின்னர், “ஒருநாள் இரவில் தன் பெடையோடு கூடி வாழும் எண்ணத்துடன் வந்த புள்ளைக் கூடாது கலைத்த குற்றமே யானும் என் தலையும்கூட முடியாமல் போனதற்குக் காரணம்” என்று கூறுகிறான். தன்னினத்தினும் தாழ்ந்த உயிரினங்களின் வாழ்வையும், தங்களது வாழ்வுபோல் உணர்ந்து, செயலாற்றாத தவறே தன்னைப் பிரிவால் வருத்தியதென்று கூறும் அவனது பேருள்ளம் எத்துனைச் சிறப் புடையது பாருங்கள். அவனது பேருள்ளத்தைக் காட்டிிற்கும் பாடலைப் பார்ப்போம். பாடல் தலைவன் கூறியதைத் தோழி தலைவிக்குக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

கூனுஞ் சிலக்கைக் குமார குலோத்துங்கன் கோழிவெற்பிற்
மானுங் கணையு நிகழ்விழி யாய் நென்னல் வல்லிருட்கே
கானுந்து புள்ளைப் பெடையோடு நீங்கக் கலைத்தகுற்றம்
யானுந் துணைவி யுடனீங்கி னேனென் றியம்பினரே.

[குலோத்துங்க சோழன் கோவை]

இத்தலைவன் பிறர்க்கு இன்னாதவற்றை முற்பகல் செய்யின், தமக்கு இன்னல் பிற பகல்தானே வரும், என்று கூறிய வள்ளுவரின் குறளை வாழ்க்கைத் துணைநூலாகக் கொண்ட வன். ஆதலால்தான் அவனுடைய உள்ளம் இக்காரணத்தைக் கற்பிக்கிறது.

மேலும், காட்டிய தலைவன், தலைவியர்களெல்லாம் வள்ளுவர் வகுத்த வாழ்வுப் பாதையில் வாழமுயன்றவர்கள். அவர்கள்

“அறிவினா னுகுவ நுண்டோ பிறிதினோய்
தந்நோய்போற் போற்றுக்கடை”
“சிறப்பினுஞ் செல்வம் பெற்றினும் பிறர்க்கின்னா
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.” [இன்னு செய்யாமை]

என்ற தமிழ்வேதக் கருத்துகளின் உண்மைப்பொருளை உளத்தேகொண்டு வாழ்ந்தவர்கள்.

இம்மட்டும், எவ்வாறு தமிழ்மக்கள் அன்றாட வாழ்க்கையிலும் பேருள்ளம் துணையாகச் செயலாற்றி நின்றார்களென்பதை ஓரளவில் விரித்தேன்.

சிறந்த எண்ணங்களெல்லாம் பேருள்ளத்திலிருந்து உதிக்கின்றன “ஒரு காலத்தின் சிறந்த சிந்தனை என்பது, அக்காலத்திலுத்த பேரெண்ணங்களே. எண்ணங்களே செயலுக்கு

வழிகோலுகின்றன” என்கிறார் அறிஞர் பாய்ஷ் [The greatest event of an age are its best thoughts. Thoughts find their way into action”] தமிழர்கள் தொன்றுதொட்டே சிறந்த எண்ணங்களை வளர்த்து, அதுவழி செயலாற்றி, தமிழர்கள் பேருள்ளம் படைத்தவர்கள் என்று கூறும் முறையில் வாழ்ந்துள்ளார்கள். “இவ்வுலகத்தில் சிறந்த பொருள்கள் என்பன சிறந்த எண்ணங்களே. வாழ்க்கையில் பெருங்கலை என்னவென்றால் அவைகளில் எவ்வளவு பெற்றிருக்கமுடியுமோ அவ்வளவு பெற்றிருப்பதுதான்” என்கிறார் ஞானி பாஷ்டர். [The pleasantest things in the world are pleasant thoughts, and the greatest art in life is to have as many of them as possible.] வாழ்வில் பெருங்கலையைக் கண்டவர்களாக வாழவேண்டுமானால் ஒவ்வொருவரும் தமிழ்நூல்களைப் படித்து, அவைகள் வெளியிடும் சிறந்த எண்ணங்களில் மூழ்கி, அதுவழி செயலாற்றி, பேருள்ளம் படைத்தவர்களாக மாற வேண்டும். அதாவது தமிழர்களாக ஆகவேண்டும்.

வாழ்க! தமிழ்ப் பேருள்ளம்!

ஓரங்க நாடகம்

தே மொழி

வி. மு. பழனி IV Hons.

காட்சி : 1

இடம் : தேமொழியின் வீடு.

காலம் : மாலை 4 மணி.

மாந்தர் : தேமொழி, பொற்சிலை, தொல்காப்பியன், கந்தசாமி.

தேமொழி :- வா வா, எப்போ வந்தே பொற்சிலை. அவரும் வந்திருக்கிறாரா? எல்லாம் நலந்தானே?

பொற்சிலை :- நலந்தான், காலை ரயிலுக்குத்தான் வந்தோம். உன்னைப் பார்க்கலாமென்று வந்தஉடனே நினைத்தேன்.

தே :- நினைப்பதற்கு என்ன, ஆயிரம் நினைக்கலாம், சொல்லலாம், செயலில் கொண்டுவருவதுதான் கடினம்.

பொ :- அட்டா, அதற்குள் கோபம் பார். சொன்னபடி கடிதம் எழுதவில்லை என்று தானே! மன்னித்துவிடு.

தே :- எப்படி, நல்வாழ்க்கைதானே? அவர் குணத்திற்கும் உன் முரட்டுப் பிடிவாதத்திற்கும் ஒற்றுமைதானே!

பொ :- போடி குறும்புக்காரி. எப்படித் தெரியும், இப்பத்தானே ஒரு ஆண்டாச்சு இல்லறத்தை ஆரம்பித்து.

தே :- அப்போ, மக்கட்பேறு என்ற அதிகாரத்திற்கே வரவில்லை என்று சொல்லு.

பொ:- போதும். என் உயிரை வாங்காதே. இதெல்லாம் என்ன தமிழறிஞர் படங்களாகவே மாட்டிவைத்திருக்கின்றன. இது என்ன திருவள்ளுவரா. இதுவரை தாடியும் மிசையுமாத்தான் பார்த்திருக்கேன்.

தே:- இது என் அண்ணாவின் கற்பனை.

பொ:- இவர் வள்ளலார், இவர் திரு. வி. க., இவர் கவிமணி, இவர் பாரதியார். இவைகளென்ன புதிய உருவங்களாக இருக்கின்றன; சுவாமி விபுலானந்த அடிகள், மறைமலை அடிகள் என்று பேர் எழுதியிருக்கு தேமொழி இவர்களைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை சொல்லு.

தே:- எனக்குக்கூட அரைகுறையாகத்தான் தெரியும். அதுவும் அண்ணா சொன்ன தால்தான். என்னவோ நாமுந்தான் பத்தாம் வகுப்பு வரைக்கும் படித்தோம் ஆங்கிலத்தை அரைகுறையாகத்தான் படித்தோம். போகட்டும் தாய்மொழியையாவது நன்கு கற்றோமா அதுவுமில்லை. என்னமோ பேசிக்கொண்டேபோகிறேனே. விபுலானந்த அடிகள் தொண்டு ஒப்புஉயர்வில்லாதது. இவர் இயற்றிய யாழ்தூல் ஒன்று, இப்பொழுது தமிழன்னை யின் காலில் சிலம்பாக ஒலிக்கிறது. இருமொழிகளிலும் வல்லவர் என்றுதான் என்னிடம் அண்ணா சொன்னார் மற்றவைகளை.....

பொ:- அண்ணனைக் கேட்டுக்கொள்விறேன். தமிழலகம் என்றும் மறவாது என்றுதான் நினைக்கிறேன். இவரைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறாரா? முக்காடிட்டு இருக்கிறாரே. இளமையிலேயே துறவியாயிவிட்டாரா!

தே:- நீ வரும்போது கையில்வைத்துப் படித்துக்கொண்டிருந்தது இவரது அரிய ஓவியந்தான். "தமிழர் மதம்" என்பது. கருத்துக்கள் செறிந்தது. அதோ! அது "நாருண்டு வாழ்வது எப்படி?" என்னும் நூல். அண்ணாவுக்கு இவருடைய நூல்கள் என்றால் உயிர்.

பொ:- அவருடைய வாழ்க்கையைப்பற்றிச் சொல்லு தேமொழி.

தே:- எல்லாவற்றையும் அண்ணா சொன்னார் நினைவிலில்லை. ஒன்றிரண்டு சொல்கிறேன். அவர் வந்தால் எல்லாம் கேட்டுக்கொள். "செயலாற்றுங்கள்" என்ற தலைப்பிலே இலக்கிய மன்றத்திலே பேசத்தான் போயிருக்கிறார். மணிப்பிரவாள நடை என்று கேள்விப்பட்டிருப்பாயல்லவா.

பொ:- ஆமாம். பத்தாம் வகுப்பில் தமிழாசிரியர் இதைப்பற்றிச் சொன்னார். சரியாக நினைவிலில்லை.

தே:- அதாவது, தமிழும், வடசொற்களும் கலந்து கலந்து எழுதும் முறை. வடசொற்கள் கலக்காமல் தமிழ் இனிக்காது. எழுதமுடியாது என்று பேரறிஞர்கள் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள். "முடியும்" தனித் தமிழிலேயே எழுத இயலும் என்று உறுதி கூறினார் செயலாற்றினார். முன்னாறு, நானாறு பக்கங்கள் கொண்ட தனித்தமிழில் பல நூல்கள் எழுதினார். யாரும், என்றும் செய்யாத இத்தொண்டை இவர் செய்து தமிழன்னைக்கு மணிமுடி குட்டினார். பெரிய பட்டதாரிகள்கூட இவரின் ஆங்கில மொழி நடையைக் கண்டு அஞ்சினராம்.

பொ:- இப்பொழுது எவ்வளவில் இருக்கிறார்?

தே:- இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்புதான் தமிழலகம் இவரை இழந்தது. அன்று கண்ணீரும், கம்பலையுமாய் நின்றது. இன்று நினைத்தாலும் எனக்கு — —

[தொல்காப்பியன் "வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வாரி இறையடா தமிழர்" என்று பாடிக்கொண்டே வருகிறார்.]

பொ:- அதோ அண்ணாவும் வந்துவிட்டார். ஆமாம் உனக்கு எப்போ திருமணம். அதைப்பற்றி என்னிடம் சொல்லவேயில்லையே.

தே:- அப்பா "டெலஸ்கோப்" வைத்துக்கொண்டுதான் பார்க்கிறார்.

தொல்காப்பியன்:- எப்போ வந்தே பொற்சிலை. எல்லாம் நலந்தானே. ஆறுமாத மாயிற்று உன்னையெல்லாம் பார்த்து.

பொ:- எல்லோரும் நலம். இப்பத்தான் கூட்டத்திலிருந்து வருகிறீர்களா? என்ன விஷயம் புரியாததாய் இருக்கிறதே.

தொல்:- மொழி வளரணும், வாழணும் என்று சும்மா வாயில் பிதற்றிக்கொண்டிருந்தா போதாது. நூல் வடிவிலே இருக்கவேண்டும். அரசியல் மொழியாக வேண்டும். அடிமை மொழியாகவும், பேச்சு மொழியாகவும் இருக்கக்கூடாது என்பவைதான் நான் பேசியதின் அடிப்படைக் கருத்துக்கள்.

தே:- நல்லா மொழி வெறிபிடித்து அலைகிறீர்கள்!

தொல்:- ஆமாம். நம் தமிழரினம் வாழவேண்டும், முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும் என்றால் மொழிவெறி பிடிக்கத்தான் வேண்டும். மொழிதான் நாட்டிற்கு ஒரு முக்கியமான கருவி. எல்லா மொழிகளையும் படிப்பது மிகவும் நல்லது. ஆனால் தாய் மொழிக்குச் சிறப்புக் கொடுத்தால்தான் நாட்டிற்கும் மக்களுக்கும் உயர்வு ஏற்படும் என்றுதான் சொல்கிறேன்.

இரு, இரு, அப்பா தேமொழியின் திருமணத்தைப்பற்றி பேசுகிறார் கேட்போம்.

[எல்லோரும் கவனிக்கிறார்கள்]

கந்தசாமியின் நண்பர்:- உங்கள் மகள் தேமொழிக்கு யார்மேல் விருப்பம் இருக்கிறது?

கந்தசாமி:- என்னவோ! அவள் அத்தைமகன் முருகனைத்தான் விரும்புகிறாள் ஆனால்.....

நண்பர்:- ஆனால் என்ன மனம்போல் மணம் செய்யுங்கள் அதுதான் நல்லது.

கந்த:- எங்கள் குலமே அந்தக் குடும்பத்தை ஒதுக்குகிறது நான் என்ன செய்வேன்.

நண்:- ஏன் எனக்கு இதுவரை சொல்லவேயில்லையே.

கந்த:- வேறென்றுமில்லை. என் தங்கை அவள் விருப்பம்போல் கலப்புமணம் செய்து கொண்டாள். அதனால்தான் அவள் மகனை என் தேமொழிக்குக் கட்டக்கூடாது. பிறகு விரிவாகப் பேசலாம். மணி 8 ஆகிவிட்டது. சாப்பிடலாம் வாருங்கள். தேமொழி, தொல்காப்பியா.

[நண்பர்-வேண்டாம் என்று விடைபெறுகிறார்]

[தேமொழி கலங்கி நிற்பதைக் கண்டு தொல்காப்பியன் தேற்றுகிறான்.]

இடம்:- வீட்டின் கூடம். காலம்:- மாலை 2 மணி

மாந்தர்:- தேமொழி, தொல்காப்பியன், கந்தசாமி.

தேமொழியின் தனிமைமொழி [Soliloquy]

நல்ல உலகம் இது. எண்ணியதெல்லாம் கனவாய்விடும் போலிருக்கிறதே. மனம் விரும்பியவரை மணக்காமல் பின் எதற்கு இந்தத் திருமணம் அன்பிலா வாழ்க்கை எத்தனை நாளைக்கு நிலக்கும். இதைக்கேட்டால் அவர் மனம் என்னப்படுமாம். என் முயற்சியைச் சமூகம் ஏற்குமா? பைத்தியக்காரி என்றல்லவா கேலிசெய்யும். எல்லாம் விதியின் விளைவாட்டா?

[தொல்காப்பியன் வருகிறான்]

தொல்:- என்ன தேமொழி விதி என்று பேசிக்கொண்டிருந்தாயே.

தே:- எல்லாம் என் தலைவிதிப்படிதானே நடக்கும்.

தொல்:- இல்லையென்று சொல்லவில்லை. மதியால் விதியை வெல்லலாமல்லவா. முயற்சி வெற்றியைக் கொடுக்கும் என்பது உறுதி. முயற்சியின் கடைசிப்படிதானே விதி என்பது.

தே:- விதி என்று ஒன்று இல்லாவிட்டால் எல்லாரும் அரசர்களாய் மாறிவிடுவார்களே. யாருக்குத்தான் ஆசையிருக்காது. என்ன முயற்சி செய்தாலும் கிட்டுவதுதானே கிட்டுகிறது.

தொல்:- முயற்சியிலே வேறுபாடு, குறை என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

தே:- என்னமோ அன்னா எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. நான் அத்தானைத் தவிர வேறு யாரையும் திருமணம் செய்துகொள்ளமாட்டேன்.

தொல்:- கவலைப்படாதே. நான் எப்படியாவது..... அதோ அப்பா வருகிறார் நான் உடன்படச் செய்கிறேன்.

தே:- என்னப்பா ஒருமாதிரி இருக்கிறீர்கள். என்ன கவலை.

கந்தசாமி:- எல்லாம் உன் தங்கை கவியாணத்தைப்பற்றித்தான்.

தொல்:- அப்பா ஒரு தொல்லையுமேயில்லாமே தேமொழியின் மனப்பாடி. அவள் அத்தானையே.....

கந்த:- என்னடா நீ! உலகத்தோட ஒத்துவாழ்ணும்டா

தொல்:- தேமொழி மனப்பூர்வமாய் மணந்துகொள்கிறேன் என்கிறாள். அவள் தானே வாழ்க்கை நடத்துபவள். அவள் மகிழ்ச்சிதானே நம்மகிழ்ச்சி.

TOURNAMENTS

at

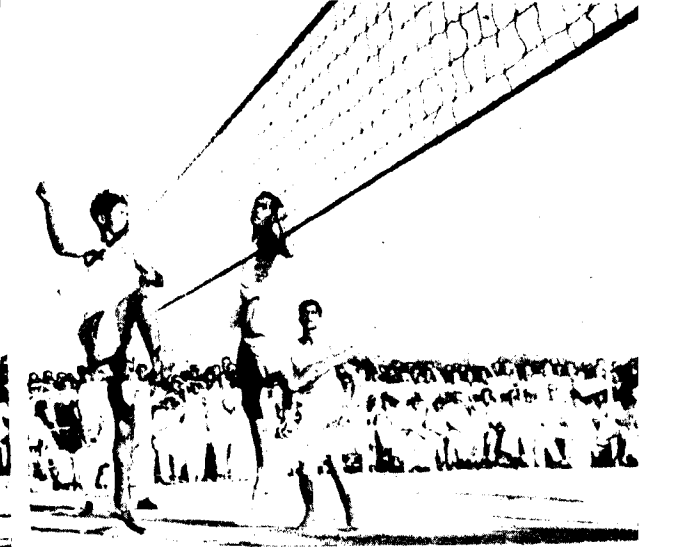
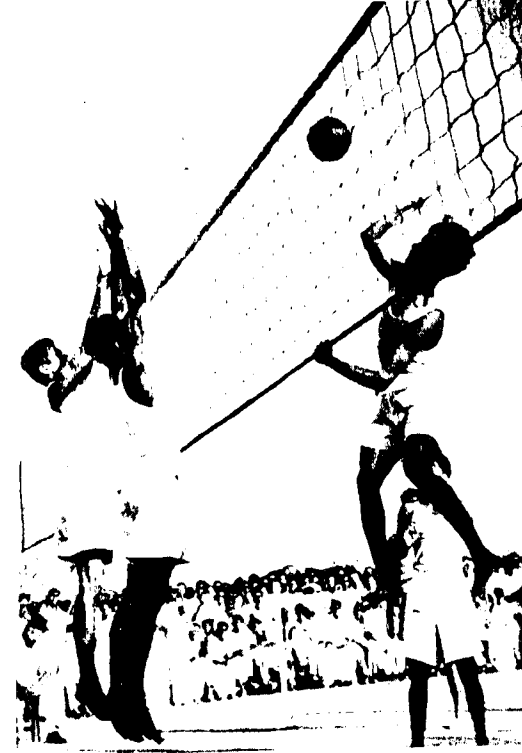
Annamalainagar

Left : Inter University Tennis.

Mr Uday Kumar is receiving trophy from
Sri K. P. K. Menon, I. A. S. Collector of South Arcot.

Inter University Volley-Ball

SOME ACTION SHOTS

ANNAMALAI 'VARSIITY won the South Zone Finals.

கந்த:- அதற்குத்தானே இவ்வளவு யோசனை. பார்! உன் அத்தை கலப்பு மணம் செய்துகொண்டதால்தானே அவனையும், அவள் குடும்பத்தையும் நம் சமூகம் ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறது. பிறகு குழந்தையையும் இந்தச் சமூகம் செய்துவிட்டால்.....

தொல்:- சமூகம் ஒரு வெளவாலப்பா. எதுவேண்டுமானாலும் செய்யும். மனப் பொருத்தமில்லாது எதற்கப்பா திருமணம். நம் பழந் தமிழகத்திலேகூட குறிஞ்சித் திணைத் தலைவன் மருத நாட்டுத் தலைவியை மணந்துகொள்வான். முல்லை நாட்டுத்

கந்த:- அட்டே போதுமடா உன் பழந்தமிழகம். இப்போ நாம் பழந்தமிழர? மானம் என்றால் உயிரையும் கொடுப்பார்கள் என்று எனக்குச் சொல்லியிருக்கே. ஆனால் இப்பத்தான் அடிமைப் பேய் நம்மையெல்லாம் ஆட்டுதே. என்னவோஅப்பா உனக்கும், தேமொழிக்கும் மகிழ்ச்சியாயிருந்தால் எனக்கு மகிழ்ச்சிதான். எனக்கு வேறென்னவேண்டும். சரி ஆவணி மாதத்திலேயே முடித்துவிடுவோம். என்னம்மா தேமொழி மகிழ்ச்சிதானே.

[தேமொழி அண்ணைப்பார்த்துப் புன்முறுவல் பூக்கிறாள்]

காட்சி 3

இடம்: திருமணப்பந்தல். காலம்:- காலை 6 மணி.

மாந்தர்:- தேமொழி, முருகன், தொல்காப்பியன், கந்தசாமி, வெற்றிவேலர் சுற்றத்தினரும் நட்பினரும்.

தொல்:- வாங்க எல்லோரும் கூடத்திலே உட்காருங்க. தம்பி! சந்தனங்கொடு பன்னீர் தெளி, நெருங்கிய நேரத்தில் வருகிறீர்களே. முன்பு வந்திருந்து மகிழ்ச்செய்யக் கூடாதா?

[மங்கல ஒலிகள் முழங்கப்படுகின்றன.]

[முருகன் தேமொழிக்குத் தாலி கட்டுகிறான்]

வாழ்க! வாழ்க நீடுழி!! வாழ்க மணமக்கள்!!!

[திருமணம் முடிகின்றது]

தொல்: காலை 10 மணிக்குச் சாப்பாடு. காலை 4 மணிக்கு எல்லோரும் வந்திடுங்க, சிறு விருந்துடன் தமிழ்ப் பேரறிஞர் வெற்றிவேலர் சொற்பொழிவாற்றுவார். யாவரும் வருக! வருக!!

[வெற்றிவேலர் சொற்பொழிவைத் துவக்குகிறார்.]

அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இவ்வாழ்க்கை பண்பும் பயனும் அது.

பண்புகளாலும், உணர்ச்சிகளாலும் இருவர் மனமும் ஒன்றுபட்டுப் புதுவாழ்வில்

புகும் மணமகன் முருகனுக்கும் மணமகள் தேமொழிக்கும் என் மனமுவந்த வாழ்த்துக்கள் உரியவையாகுக.

வினைத்திட்டமும், மனத்திட்டமும், அறிவும். ஆற்றலும் வாய்ந்த என் நண்பரே! இல்லறமே நல்லறமெனக்கொண்டு கற்பென்னும் திண்மையால் வீரம் விளைத்த கண்ணகி மரபில் வந்த தேமொழியோடு நல்வாழ்க்கை நடத்துவீராக.

ஆண் பெண் இருவரும் மனம் ஒன்றுபட்டு முன்பாகக் காதலித்துப் பிறகு திருமணம் செய்வது இருபதாவது நூற்றாண்டின் புத்துணர்ச்சி மூன்றேற்றம் என்று யாவருங் கருதுகின்றனர். மறுமலர்ச்சியே தவிர புத்துணர்ச்சி அன்று என்பது வெளிப்படை, நம்மில்லக்கியங்களில் நுழைந்து காணின் இவ்வெண்ணம் தவறுடையதாகும். நம் பழந்தமிழர் அழகான முறையில் இன்பியல் வாழ்க்கையை அமைத்தனர் ஏற்ற பருவங்களில் ஆண், பெண் இருபாலரும் உள்ளத்தினின்று எழும் உணர்வுகளையும், பண்புகளையும் அறிவையும், ஆற்றலையும் நுண்ணிதினறிந்து அன்பும் அகமும் ஒன்றுபட்டுக் களவொழுக்கத்தில் நின்று மணமாகிக் கற்பொழுக்கம் நடத்துவர். இஃதே ஐந்தினை என்று நம்மகத் திலக்கணம் கூறுகின்றது.

[சொற்பொழிவின் இடையில்]

[ஒருவர்: இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் நம் முன்னோர்க்கு எவ்வளவு அறிவு ஆற்றல் பார்த்திரா?

மற்றொருவர்: என்னே பண்பாடு! பெருமை!! சான்றாண்மை!!]

வீரமும் சரமும் உள்ள ஆண்மகனைத்தான் ஒருத்தி காதலிப்பாள். தன்விரத்தின் அறிகுறியாகப் புலிப்பல்லைத் தாலியாகக் கட்டுவாள் என்று சிலப்பதிகாரம் சான்று கூறுகிறது. இப்பொழுதும் தாலி புலிப்பல் போல் அமைந்திருப்பதைப் பாருங்கள். தெளிந்து மனம் ஒற்றுமைப்பட்டுக் களவொழுக்கத்தில் காதலித்த ஆண்மகனையேதான் மணப்பாள் இல்லையேல் உயிர் நீப்பாள்.

ஆனால் இப்பொழுது நடைபெறும் திருமணங்கள் பெருந்திணையின்பாற் பட்டவை. அப்போதாவது பெற்றோராலும் சுற்றத்தினராலும் வலிதே நடைபெறும் திருமணங்கள். ஆனால் தேமொழி முருகன் திருமணம் அப்படியன்று என்றும், மனமொத்த அக்காலத் திருமணமே என்றுகேட்டு மகிழ்கின்றேன்.

யாவையும் ஒருங்கு சேர்த்துக்கூறும் திருக்குறளைப் பின்பற்றியே இன்ப வாழ்வை நடத்துவீராக என வாழ்த்தி அமைகிறேன்.

~*~*~*~

முல்லை

1. காரிருள்தான் பூவுலகை நீத்துப் பின்னே
கதிரவனுங் கீழ்த்திசையில் தோன்றும் நேரம்
சீரிளமார் காதலரைப் பிரிந்து வாடி
சென்றவர்தாம் திரும்பிவர மகிழ்ச்சி கொள்ளும்
நேரிழையார் தமைப் போன்று வெள்ளிதழ்கள்
நெகிழ்த்துமனக் களிப்புடனே அலர்ந்துமற்றும்
காரிவரும் வெற்புதமிழ் நாற்றம் போல
கடிமணத்தை உளமகிழ் வீசுகின்றாய்.
2. பொதியத்துப் பிறந்துவயற் காடு குன்று
பொய்கைகளும் தாண்டிவந்து பொன்றா நீர்மை
புதியதமிழ் போல்யார்க்கும் இன்பம் ஈயும்
பொலிதென்றற் காற்றினிலே இங்கும் அங்கும்
மதியின் முகத்தார்போல் ஆடுகின்றாய்
மங்கையரின் மென்மையினுக் கொப்பாய் என்னை
மதியற்றுக் கூறிடுதல் தக்கோ என்றோ
வாடுகின்றாய் ஞாயிற்றின் வெம்மை யாலே.
3. நங்கையரின் கூந்தலிலே கர்வத் தோடு
நாதன்றன் முடியினிலே மார்பு மேலே
தங்கியவர் நீராடுங் காலை நீயே
தரையினிலே வீழ்ந்துவாடப் பொய்கை தன்னில்
இங்குமங்கும் அலையிலசைந் தாடு கின்றாய்
இரவினிலே நீலநிற வான் பரப்பில்
பொங்குமொளிக் கதிர் பரப்பித் தவழுந் திங்கள்
பொன்னொளியில் முத்தேபோல் மோனத் துள்ளாய்.
4. இரவெல்லாம் தூங்குகின்றாய் ஓசையின்றி
இதழ்கள்மேல் தண்பனிரீர் வீழ்ந்து நின்றன்
திரள்பரப்பே மஞ்சமெனக் கண்ணுறங்கும்
சீராகப் பனியுறங்க தொட்டி லென்னத்
தருமின்பத் தென்றலிலே ஆடு கின்றாய்
தன்னில்லம் நோக்கிவரும் விருந்தி னார்க்கு
வரம்பெறவே நல்லமுது வழங்கி வாழ்வேன்
ஒத்துநினைத் தேடிவரும் வண்டு கட்டே.
5. இன்மதுவை யளித்தல்லால் உன்கு லத்தை
இப்பாரில் பரப்புகின்றாய் வண்டு மூலம்
முன்பிரிந்த காதலர்கள் மாற்றந் தேறி
முன்றிலிலே வரவுபார்க்கும் பெண்டிர் தம்மை
வன்காரும் வந்ததென்று வரவுரைத்து
வரையில்லாத் துன்பத்தில் ஆழ்த்தி விட்டு
தண்மஞ்சு பொழிநீரில் குளித்து நீரைத்
தாங்கியுந்தன் இதழ்களிலே தேக்கு கின்றாய்.

அ. கலியபெருமாள்
இடைநிலை இரண்டாம் வகுப்பு.

புறநானூறும் பெண்டிரும்

L. சிதம்பரம் E.

மண்தேய்ந்த புகழுடைய புறநானூற்றிற்குப் பண்டைத்தமிழர் வீரம், கொடை முதலியவற்றைப் பறைசாற்றும் எய்ப்பில் வைப்பிற்கு—எள்ளளவும் அறிமுகம் தேவையில்லை; எனினும் தலைப்பை விளக்கவேண்டியதை ஓர் வாய்ப்பாகக் கொண்டுச் சிறிதேனும் கூறுவது என் கடமையாகும்.

பொதுவாக, ஓர் பொருளையோ அன்றி உயிரையோ ஒரு குறிப்பிட்ட பெயரால் அழைத்துவிட்டுப், பிறிதொன்றைச் சுட்டிச் சொல்லும்போது 'இது முன் குறிப்பிட்ட பொருளோ அன்றி உயிரோ இல்லை; அதனினும் வேறுபட்டது' என வழங்குதல் உலக இயல்பு' புன்னைக்காய்த் தலையிற் செம்மைப் புதுமுடி புனைந்து' தென்னையிலே ஊஞ்சலாடும் பச்சைப் பறவை ஒன்றைக் 'கிளி' என்றழைக்கின்றோம். அப்படி இப்படி துதிக்கையை அசைத்துவரும் ஓர் விலங்கைக் குறிப்பிட நேரும்போது, இது யானை, பச்சைக்குளியன்று என்கின்றோம். கிளிக்கும் யானைக்கும் உள்ள தொடர்புதான், 'கற்றறிந்தோர் ஏத்தும் கலியோடு ஒத்த அகத்திற்கும் புறத்திற்கும். அகநானூறு கிளியென்னில், புறநானூறு யானை. இக்கூற்று எவ்வகையில் பொருந்தும்? 'அகம்' என்பதற்குச் சொற்பொருள் 'உள்' என்பது. பொதுவாக, உளம் ஒன்றிய காதலர் மாட்டு எழுதின்ற இன்ப உணர்ச்சி வெளிப்படையாகச் சொன்னால் காதல் என்ற பொருளைத் தருகின்றது இவ்வுணர்ச்சி அக்காதலரால் மட்டுமே துய்த்துணரப் படுவதொன்று; இத்தன்மைத்து எனப் பிறர்க்குக்கூற இயலாததொன்று. (Abstract). 'புறம்' என்பது 'வெளியிலுள்ளது' என்ற பொருள்தரும் ஒருசொல். காதல் தோய்ந்த செய்யுள் தொகுதிக்கு 'அகம்' என்ற பெயர் சூட்டிய ஆன்றவிந்த தமிழறிஞர்கள், வீரம், கொடை முதலியன பகர்கின்ற செய்யுள் தொகுதியைக் காதலுக்குப் புறம்பாக உள்ளது என்று பொருள்படும் 'புறம்' என்ற சொல்லால் அழைத்தனர். புறநானூறு என்பது தாமும் துய்த்துப் பிறர்க்கும் இப்படிப்பட்டது என்று சொல்ல இயலுகின்ற ஈகை, மானம் இன்னும் இவைபோல்வன செறிந்து கிடக்கும் செய்யுட்கள் நானூற்றைத் தன்னகத்தே கொண்ட ஒரு தொகுதி. இவற்றில் இரண்டு இருந்திடும் தெரியவில்லை. பிற்பகுதிப் பாக்களில் சொற்கள் சிதைந்து கிடக்கின்றன. இச்செய்யுட்கள் இருபாலராலும் பாடப்பட்டவை. புறநானூற்றில் பெண்டிர் குறித்து வருகின்ற செய்திகளை—வீரத்தைச் சற்று விரித்தும், ஏனையவற்றைச் சுருக்கியும்—ஒருவாறு ஏந்தித்தருவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

ஏறக்குறைய இருபது பெண் புலவரே புறத்தில் பிறங்குகின்றார்கள். குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்: "தமிழ்ச்சுவை தெருண்டு" என்னும் கிழியாத பாட்டுத்தந்த ஒளவையார், 'சன்று புறந்தருதல்' என்ற சாவாத புகழ்ப் பாட்டைத் தமிழ்மக்கட் கீந்த பொன்முடியார், ஒக்கூர் மாசாத்தியார், காக்கைப்பாடினியார், நச்சென்னையார், காவற்பெண்டு, பாரிமகளிர், பூங்கணுத் திரையார், பெருங்கோப்பெண்டு, இளவெயினி, நப்பசலையார், நக்கண்ணையார், வெண்ணிக் குயத்தியார். இவருள் பாரி மகளிரும் பெருங்கோப்பெண்டும் புலவர் பாடலுக் குரியவர்.

இக்கட்டுரை தரும் காட்சிகளில் — மணமாகிப் பெறுமவற்றுள் அரிய மக்கட் பேற்றை அடைந்த முதாட்டிகள் மூவர்; கணவனை இழந்தார் இருவர்; மணமாகப்போகும் கன்னி ஒருத்தி (என் கற்பனையால் வளர்ந்தவள் இவள்) — இவர்கள் இடம்பெறப் பேசுகிறார்கள்.

இனித் துடிக்கின்ற மனைப் பிடித்துண்ணும் கொக்கின் சிறகொத்த கூந்தல்; அக் கூந்தல் சிதறிக்கிடக்கும் தலை; களைத்து உட்குழிந்த கண்கள்; துவண்டுவிட்ட கன்னங்கள்; பல்லில்லா வாய்; வயதின் ஏற்றத்தால் நரம்பு நல்கும் காட்சி; வளயில்லா மெல்லிய தோட்கள்; ஒடிந்த முதுகிற் படிந்த கையொன்று; தண்ணீரும் பிறிதொருகை; தள்ளாடும் காவிரண்டு; இன்னும் முதுமையால் அழகிழந்த பிற உறுப்புக்கள் — இவற்றையெல்லாம் ஒன்றாக இணைத்துப்பார்த்தால், நீங்கள் கண்ட ஒரு கிழவியின் உரு உங்கள் நெஞ்சத்தே எழும், எழுந்து இயங்குகின்ற அவ்வுருவை நழுவவிடாதீர்கள்; ஏனெனில் அவ்வுருதான் வீரமே பெரிதெனக்கொண்ட தமிழ் முதாட்டியின் உருவம்.

வீரத்தை விளக்குகின்ற முதற்காட்சி. நமக்கு அறிமுகமாகியுள்ள தமிழ்த் தாய்க்கு ஒரு மைந்தன் எறிகோலஞ்சா அரவின் அன்ன இளங்காளை; வீரத்தின் வடிவம். அவனுக்கு கார் காதலி, அழகின் உறைவிடம், ஓர் நொடியேனும் பிரிந்துவிட்டால் உளம்பொருத தமிழ்க் காதலர். ஒருநாள் காலை. வேற்றுநாட்டுப் படைகள் விழைந்து விரைந்து வருகின்றன நம் வீரனின் நாடு நோக்கி. இமைக்கின்ற கண்கதவு கண்மணியைக் காப்பது போல், தன் மக்கட்குத் தாயாக விளங்கும் அவனரசன் வீரனை நோக்கிச் சொல்வான்: "சாவு என்னிடம் வந்து முறையிடுகின்றது. தனக்குத்தக்க உணவு என்னுட்டில் கிடைக்க வில்லையென்று. எனவே நம் நாடு நோக்கிவரும் நாய்களைப் பேராசைப் பேய்களைத் தடுத்துத் தொலைத்துவிடு; என்மக்கள் வீரத்தை உணராத வேற்றுவர் திராப் பசியுடைய சாவிற்குக் குல வேற்றுமை அறியாத நல்ல சாவிற்கு விருந்தாகட்டும்." வில்லினின்று விரைந்து செல்லும் அம்பாகின்றான் வீரன்; தன் புகழை நடுத்தேகார் சமயம் கிட்டியதே என மகிழ்ந்து தன்னை சுன்ற தாயிடமேனும் அன்றித் தன்னுயிரைச் சிறையிட்ட தமிழ் ஒத்தாளிடமேனும் விடைபெறுது சென்றுவிடுகின்றான்.

அந்நாள் வெய்யோன் மேற்குத்திக்குல் வழக்கிவிழும் நேரம். தான்பயந்த மழகளிறு காலையில் வெளிச்சென்று இன்னும் சோறுண்ண வரவில்லையே என்று ஏங்கித் தானுமுண்ணுது தவிக்கின்ற தாயுள்ளம், அன்புள்ளம் தன் கூரைவேய்ந்த சிறுகுடிலின் வாயிற்படியில் நின்று மகன் வரவு நோக்குகின்றது.

'முதிரா இளைஞர் ஆருயிரைத் திருகிச் செருகும்' தேன் குழலான். ஆம், வீரனின் காதலி தான்— "என்னுயிர், வீரனின்மேல் எழுந்த காதலினால் அவன் அருகிலிருக்கையிலேயே உருகுகின்றது; அவன் சேய்மையிலே இருந்துவிட்டால் அழிந்திடுமே. என் செய்வேன்? அவன் தாயைக் கேட்டேனும் குன்றெத்த நெடுந்தோளான் எங்குள்ளான் என்பதை அறிவேன்! எனத் தனக்குத் தானே கூறிக்கொண்டு துணிவோடு வருகின்றான். வீரனின் மனைக்கு, தன் மாமியோடு பேசப் போகின்றோமே என்ற எண்ணம் அச்சத்தையும் நாணத்தையுமளிக் கத் தூணொன்றில் தான் மறைந்து, "ஏனம்மா, தங்கள் மகன் எங்கே?" என்று வீரனின் தாயை வினவுகின்றான். தாயின் வாயில் வீரச் சொற்கள் பீறிட்டெழுகின்றன: "என்ன

பெண்ணே, என் மகன் எங்கே என்றுதானே கேட்கின்றும். அவன் இப்போது எங்கே இருக்கின்றான் என்பது உன்னைப்போல எனக்கும் தெரியாதே. ஆனால் ஒன்று மட்டும் திண்ணமாகக் காட்டுவேன் பகையெனில் சீறியெழும் புலி இருந்து வளர்ந்த கற்குகையாகிய என்வயிறு இதுதான் அவனை நீ காணத்தான் வேண்டுமெனில் வீரர்கள் விளையாடும் போர்க் களத்திற்குப் போ". இத்தகைய வீரனின் துணைவியாகத் தான்பேறுமிகச் செய்துவிட்ட பெருமிகத் தோடு அப்பெண் செல்கின்றாள். இனியகாவற்பெண்டு காட்டும் அச் செய்யுளோவியத்தைத் தைக் காணுங்கள்.

சிற்தில் நல்தூண்பற்றி நிம்மகன்
யாண்டுளானே என வினவுதி; என்மகன்
யாண்டுளானாயினும் அறியேன்; ஓரும்
புலி சேர்ந்து போகிய கல்லளைபோல
சுன்ற வயிறே இதுவே
தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத்தானே.

பூங்குணத்திரையார் கண்ட வீர மூதாட்டியைக்காண்போம். இத்தமிழ்க் கிழவிக்கு ஓர்மகன், சிறுவன் - அஞ்சாது வேலேந்தி வெங்கொடுமைச் சக்காட்டை நோக்கி ஓடுகிறான் அச் சிறுவன். போர்க்களம் புகுந்தும் விட்டான். தன்னை நோக்கி வெறித்து வருகின்ற யானை மீது தன்னிடமுள்ள ஒரே ஒரு வேலை எறிகின்றான். வலியின்றிச் சிறுவன் எறிகின்ற வேலா 'நடக்கும் குன்றை' நலியச் செய்துவிடும்! அதனைப் பொருட்படுத்தாது மேலும் விரைவோடு வருகின்றது களிறு. சிறுவனே, "வேல்தவிர வேறொரு கருவியிலையே என்ன செய்வது" என ஒன்றும் அறியாது திகைக்கின்றான். அப்பொழுது மாற்றான் ஒருவன் வேல் மார்பில் தைக்கக் கண்டான். களிகொண்டான் இம்மேனும் முன்னே எறிகின்றான் வேலை. சிரிக்கின்றான், சிறுவன். "பகைவன் யானை ஒன்றைக் கொன்றுவிட்டேன்" என்று கூறித்தாயை மகிழ்ச்சிக்கடலில் தள்ளலாமென்றெண்ணி. ஆனால், ஸுயோ, அடுத்த நொடி சிறுவன் உடலைத் துவைத்து உயிர் உறிஞ்சுவதைக் கண்டதே! இம்மகனை நிலையில் வைத்துத்தான் என்னவோ, வான்புகழ் கொண்ட வள்ளுவரும், கையேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன், மெய்வேல் பறியா நகும் என்றார். 'உன் மகன் வழப்புண் பெருது உயிர் மீத்தான்' என்ற செய்தி தாயின் காதிற்கு எட்டுகிறது. எழுகின்ற அவளுவகை என்னென்பேன், என்னென்பேன். அவனைக் கருவுயிர்த்தபோது தானுற்ற துன்பம் மிகப்பெரிது ஆனாலும் மிகுதுன்பம் இன்பத்திற்கு வேர் என்ற எண்ணம் அவள் நெஞ்சில் இன்பத்தை மேலோங்கச் செய்கிறது. இன்னும் மகன் இறந்தபோது இறந்தேனே என எண்ணி ஏங்காது மெழுகின்றாள். ஏன்! "வெள்ளப் புனலும் ஊழித்தீயும் வேகச்சீறும் மறவர் குடிசையிற் பிறந்து குடிப்பெருமை காத்துவிட்டான் என்ற களிப்பு இன்பக் கண்ணீர் துளிர்க்கின்றன அவள் கண்கள். நீர்த்துளிகள் அழகாக அவள் கீழிமையில் தேங்கியிருக்கின்றன. வழிகின்றன நீர்த்துளிகள் காற்றடிக்கத் தானசையும் மூங்கிலிலே மேலே தூங்கும் மறைத்துளிகளைவிட மிகுதியானவை, வையமேபெறும் இவ்வுவ மையைத் தாங்கும் அச்செய்யுளைப் பாருங்கள்.

மீனான் கொக்கின் தூவியன்ன
வானரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்
களிறு எறிந்து பட்டன னென்னு முவகை

சுன்ற ஞான்றினும் பெரிதே; கண்ணீர்
நோன்கழைத் துயல்வரும் வெதிரத்து
வான்பெயத் தூங்கிய சிதரினும் பலவே.

நச்செள்ளையார் காணும் தாயை நாமும் காண்போம், வாருங்கள். நம் வீரத்தாய் தள்ளாடித் தள்ளாடி வருகின்றாள் ஓர் தெருவில். இயல்பாகவே பிறர் நெஞ்சைச் சுடும் பேதைகள் சிரித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். "சிரிப்பிற்குப் பிறப்பிடமெதுவோ?" என்று கேட்கின்றாள் அவர்களை. அவ்வறிவிலிகளோ "உன்போன்ற மறப்புலிக்கு" போரிட்டுப் பின்புறமுது காட்டிவரும் கோழை மகனாகப் பிறந்தானே என்பதை நினைக்கும்போது சிரிப்புத் தான் வருகிறது" என்று கூறி மேலும் சிரிக்கின்றார்கள். ஏறுதே தீயதுதான் அவள் கண்ணில்; கொதிக்குதே அவள் வீர உள்ளம். நிமிர்கின்றதே அவள் கூன் முதுகு. 'மறப்புலி உடலின் மான்கணமுளவோ' பேதையர் ஓடி ஒளிகின்றனர். அவள் வாய் தீச்சொற்களை உமிழ்கின்றது. "என் மகனுக்குத் தாய்ப்பாலோடு வீரத்தையும் ஊட்டி வளர்த்துவிட்டேன் என எண்ணி நான்கொண்ட பெருமிகமும் பொய்தானே? பேடியோ, என் மகன்? என் மகன் பேடி என்பது உண்மையானால், அவன் பாலுண்ட என் உறுப்பதனைப் பறித்திடுவேன்; எறித்திடுவேன்; வேண்டாம், எனக்கந்தப் பறிச்சின்னம்" உண்மை கண்டறியத் துடிக்கின்ற உள்ளம் அவனை விசையொடு உந்த, அவன் கையிலே வாளேந்திச் 'சேனை தழையாக்கிச் செங்குருதி நீர் தேக்கி ஆனை மிதித்த அருஞ்சேற்றில்' குவிந்துகிடக்கும் உடற்குறைகளிடைப் புகுந்துவிட்டான்; அங்கு தன்னைப்போன்ற தாய்க்கூட்டம் கண்டான்; உயரப்பறக்கும் கழுகிள்கூட்டம் கண்டான். தன் மகன் உடல் கண்டாளல்லன். அவன் கைவாளோ எழுகின்றது, அந்நிலையில் பிற்தொரு அன்னை - நெருங்கிய உறவினரும்கூட "இதுபார் உன் மகனின் சிதைந்து வேருகிய உடலம்" என்கின்றாள். வாள் நழுவிக்காலில் விழுந்ததைக்கூட நம் வீரத்தாய் உணர்ந்தாளில்லை. வெடுக் கென மகனை அணைத்தாள். அவள் பெற்ற இன்பம் என்னென்று இயம்பிடுவேன்? மெள்ள முகமேல் முகம் வைத்து முத்தாடி என் மகனை என்று அழைத்த அந்நாள் இன்பத்தைத் துன்பமாக்கிற்றென்பேன்; வட்டிலிலும் தொடட்டிலிலும் மார்மேலும் தோள்மேலும் வைத்த வனைக் காதலித்து முட்டச் சிறகிலிட்டுக் காப்பாற்றிச் சீராட்டிய இன்பத்தையும் மிஞ்சிற் றென்பேன்; கண்ணிற்கு மையூட்டி மூக்குச்சிந்திக் கன்னம் கிள்ளிக் களிப்புற்ற இன்பம் இத்துணைநேரம் எங்கோ மறைந்திருந்து இப்போது ஒங்கி எழுந்தது என்பேன். இனிச் செய்யுள்.

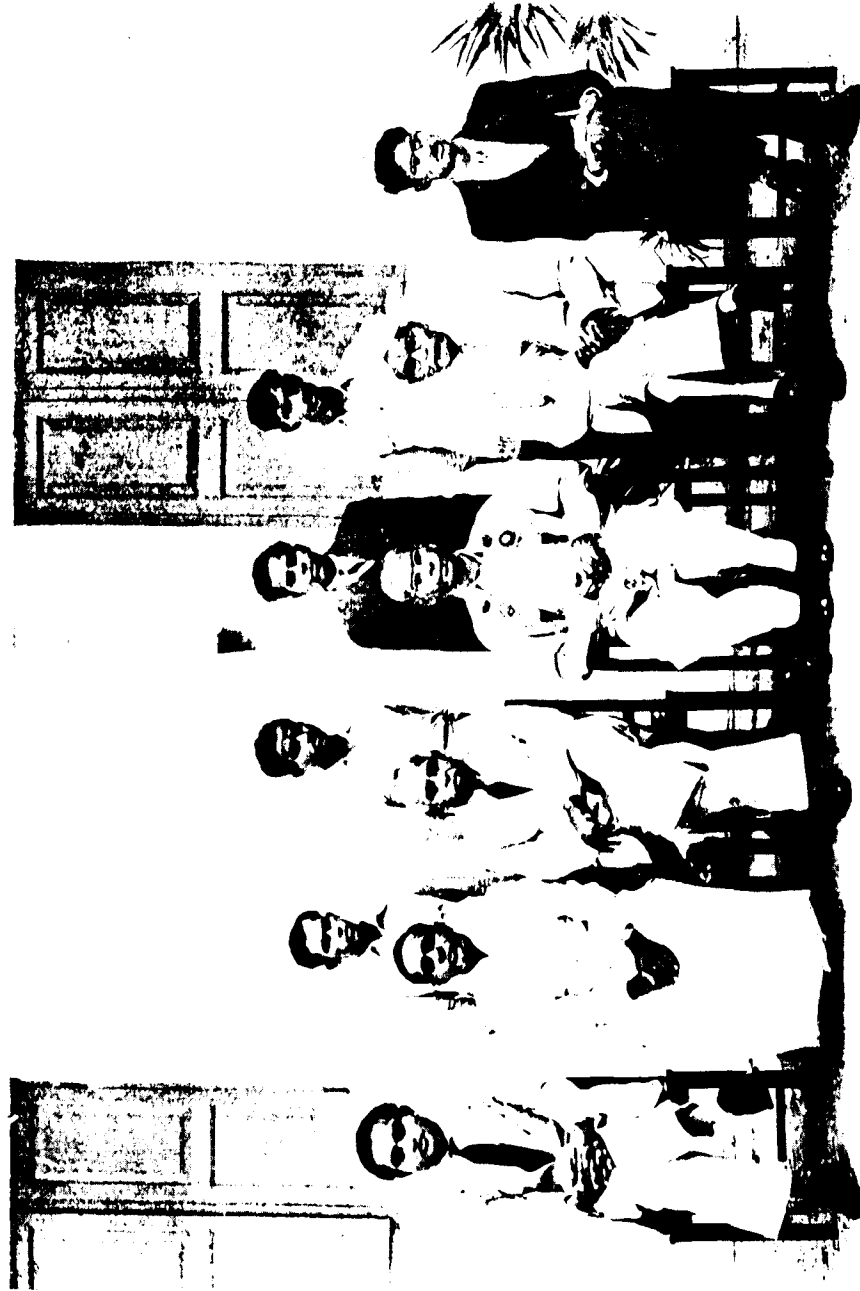
நரம்பெழுந்து உலறிய நிரம்பா மென்தோள்
முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்
படையழிந்து மாறினன் என்று பலர்கூற
மண்டமர்க் குடைந்தன னாயி னுண்டஎன்
முலையறுத் திடுவென் யானெனச் சினை இக்
கொண்ட வாளொடு படுபிணம் பெயராச்
செங்களம் துழவுவோள் சிதைந்து வேருகிய
படுமகன் கிடக்கை காணாஉ
சுன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனளே.

ஓக்கர் மாசாத்தியாரை வியப்புறச் செய்தவள் ஓர் தாய். அவளுக்கோர் தம்முன்; உயிரினு மினிய கணவன். ஊரார் மெச்சிப்புகழும் ஓர் ஆண்மகவு. அவள் தமையன் முன்னுள் நடந்த

போரொன்றில் ஒளிறுவான் அருஞ்சமம் முறுக்கிக் களிற்று எறிந்து அது இறந்தபின்னரே மகிழ்வோடு உயிர்விட்டான். நேற்று நடந்த சமரொன்றில் அவன் கேள்வன் பகைவனின் பெரும் படையைப் புறமுதுகிட்டு வந்தால் என் துணைவி புல்லாளே. என் அன்பு மகன் 'அத்தத்தா!' என்று தேமொழியிலழைக்கும் இப்பத்தை நான் துய்க்க ஒட்டாளே' என்ற நினைவோடு துணிவும் ஒருசேரத் தொலைத்தான். அவ்வளவுதான் 'நெடுவாழ்வின் பெரும் புகழைச்சாவில்' நட்டான்.

'வீட்டிற்கொரு வீரன் தேவை' எனத் திண்பிணி முரசம் இழுமென முழங்கு கின்றது; இம்முரசொலி கணவனை இழந்து கருந்துயரெய்தும் 'கல்தோன்றி மன்தோன்றக் காலத்தே வாளோடு மன்தோன்றி மூத்த குடியின் திருவிளக்காம் அத்தாயின் காதில் விழுகின்றது. அவன் மகனோ தன்னுத்த சிறுமிகள் தெருவில் சிற்றில்கட்டி விளையாடுவ தைக்கண்டு பொருது அதனைச் சிதைத்துக்கொண்டிருக்கின்றான். இவ்வொசை கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப் பயந்து நாயிடம் ஓடிவந்து அவனை அணைத்துக்கொள்கின்றான். தம்முன் இழப்பை ஒருவாறு தணித்துவிட்டது காலம் அவன் நெஞ்சில். துணைவனை இழந்த துயரோ நெஞ்சத்தில் புகழையாக இருந்து அவன் நினைவை அடிக்கடி சேர்த்துவருகின்றது. 'கண் ணுள்ளார் காதலர்' என எண்ணிச் செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சனம் தீட்டுதலில்ல, கண் ணிழைப்போழ்தும் மன்னவனைப் பிரியநெருமே என்றஞ்சி, 'நெஞ்சத்தார் காதலர்' எனஎண்ணி 'வெய்துண்டல் அஞ்சுவான், தற்கொண்டாளை வெப்பம் தாக்குமே எனப் பயந்து. இவ்வாறு துன்பம் மிகக்கொண்டான் எனினும் பொருப்பறை கேட்டு அகடிக் மகிழ்கின்றான். ஏன்? தன் மகனைப் போர்க்கனுப்பி எறத்தமாய்க் விளங்கிட வாய்ப்புக் கிட்டியதே என்ற எண்ணம் தான் அவன் மகிழ்ச்சிக்கு வித்து. மாங்குடிகின்றான். ஏன்? 'ஒரு குலத்திற்கொரு மைந்தனையா. கணவன் உருவாக விளங்கி நெஞ்சப்பண் ஆற்றும் சாவா மருந்தையா இழக்கத்துணியேன்! என எண்ணி பாகோடு குழல் போலப் பதைக்கின்ற அவன் "ஒரு தாய்க்கு ஒரு மகனாக என்மகன் விளங்குவதிலும் நாட்டிற்குமைத்தம் நல்ல வீரனாக மிளிர்வதே மேல்" என எண்ணி ஆடையின்றித் தெருப்புமுழியில் விளையாடிவரும் தன் மகனின் காற்றிலலைந்து கிடக் கின்ற தலைமயிரை எண்ணெய் இட்டுக்கோதி, வெள்ளிய ஆடைமொன்றை இடுப்பிலே சேர்த்து, வேல்கைக் கொடுத்து, "என் ஆசைக் கொரு மகனே! உன் அம்மானும் அத்தனும் போர்புரிந்து விழுப்புண் பெற்று இறந்தார்கள். வீரனுக்குப் பிறந்த நீ வீரனாக விளங்க வேண்டுமல்லவா! ஆகவே, என் கண்ணே! பகைவர் மார்பை இவ்வேல் கொண்டு துளைத்து விட்டுவா" என முத்தமீந்து அனுப்புகிறாள் இவள் இவ்வாறு தன் மகனைப் போர்க்கனுப்பக் கண்ட மாசாத்தியார் தன்னோடு வரும் ஒருத்தியிடம் "பாரடி, இவள் துணியை! தமையனை இழந்தாள்; துணைவனையும் இழந்தாள்; எஞ்சிய ஒரு சேயையும் போர்க்கனுப்பிவிடத் துணிந்துவிட்டாளே! பெற்ற மனம் பித்து, பிள்ளை மனம் பிஞ்சு. ஐயோ, அம்மா! இவள் போற் துணிவு எனக்கு வராதடி!" என்று அத்தாயைப் பழிப்பது போல் வியக்கின்றாள். வியப்பு செய்யுள் வடிவெடுக்கின்றது.

கெடுக சிந்தை கடிதிவள் துணியே
முதின் மகளிர் ஆதல் தருமே;
மேனாள் உற்ற செறுவிற்கு இவள்தன்னை
யாளை எறிந்து கனத்தொழிந்தனனே;

Sitting

Messrs. N. S. Subbiah Rao, L. P. K. Ramasathan Chettiar, A. Kananatha Pillai,

Deputy Warden

Deputy to Vice Chancellor

Standing

Mr. I. K. Shanmugasami Chettiar, Vice Chancellor, K. Kananatha Chettiar, Warden, D. Lakshmanan

Messrs. M. Ramayyan, P. Lakshmanathan, S. Narayanan, R. Thilagathajan,

நெருநல் உற்ற செருவில் இவள்கொழுநன்
பெருநீரை விலங்கி யாண்டுப் பட்டனனே;
இன்றும், செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்து வெளிது விரித்துடஇப்
பாறுமயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி
ஒரு மகன் அல்லது இல்லோள்
செருமுக நோக்கிச் செல்கென விடுமே.

‘கணவன் இறந்தாலென்ன, அவனுடன் இறக்கவேண்டாம்’ என ஆறுதல் கூறும் அவைப்புலவோரை நோக்கி புதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு கூறும் சொற்களே பின்வருவன:

“ பல்கலை தேர்ந்து விட்டீர், பயனென்ன? நன்மை பயவாத அறிவு உங்கள் அறிவு, ‘துன்னிய கணவன் இறந்துவிட்டான்; தோகை நீ இங்கிருந்து ஏன் உழலவேண்டும்? நீயும் அவனோடு இறந்துவிடு’ என்று சொல்கின்றீர்களில்லை! மாறாக, ‘மன்னன் துணைவியே! மடி யாதே’ என்கின்றீர். என்னே உமதறிவு! அணிலினது முதுகு வரிப்போன்று வளைந்த காயின் விதைபோல விளங்குகின்ற நறு நெய் திண்டாதே. வென்னை எடுத்துவைய லொடு புளி சேர்த்துச் சமைத்ததை -- எனக்கு விருப்பமில்லாததை - உண்டு. உயிர் வாழ்ந்திடு. சாகாதே; என்கின்றீர். பாயின்றிக் கல்லிடைத் துயின்று இன்னும் மிகு துன்பத்தை நானடைய ஒப்பேன்; உயிர்விடுவேன்; உயிர் வெல்லக்கட்டியாக உங்கட்கு இருக்கலாம்; ஆனால், எனக்கு அவ்வாறில்லை என்று கொழுநன் இறந்தாரோ, அன்றே என் இன்பமும் இறந்துவிட்டது; புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி அறிவழிந்து விட்டன. என் உயிரோடு கலந்துவிட்ட என் காதலர் அற்ற இடம் தேனொழுகும் தாமரைப் பொய்கையேனும் அது எனக்குத் தியேதான்”

இனிச் செய்யுளைச் சுவையுங்கள்.

பல் சான்றிரே! பல் சான்றிரே!
செல்கெனச் சொல்லாது ஒழிகென விலக்கும்
பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல் சான்றிரே!
அணிவரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந்திட்ட
காழ்போல் நல்விளர் நறுநெய் திண்டாது
அடையிடைக் கிடந்த கைபிழி பண்டம்
வெள்ளைச் சாந்தொடு புளிப்பெய்து அட்ட
வேளை வெந்தை வல்சி யாகப்
பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியும்
உயவற் பெண்டிரேம் அல்லே மாதோ!
பெருங் காட்டுப்பண்ணிய கருங்கோட் டமம்
நுமக்கு அரிதாகுக தில்ல; எமக்கெம்
பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென அரும்பற
வள்ளிதழ் அவிழ்ந்த தாமரை
நள்ளிரும் பொய்கையும் தியுமோர் அற்றே!

காணில் அமிழ்து கவிழ்ந்து நிலம்நோக்கும் வண்ணம் உணவு சமைத்து கொழுநற்கு விருந்தினரோடு படைத்துப்பின் தானுமுண்ணும் வசையில் வாழ்க்கையர் பெண்டிர் என்பதும், தன் கணவரின் வாழ்நாளை நீட்டுதற்குரிய மாட்சிமையுடையார் பெண்டிரென்பதும், தம்மைப் புரக்கும் தலைவரோ அன்றி அவர் தன்னிய கேளிரோ இறந்துவிட்டால்; தலையிற் பூசுக்குடி செய்ந்நன்றிகொல்லும் இயல்பினரல்லர் பெண்டிரென்பதும் புறநானூற்றில் பதிந்துகிடக்கும் உண்மைகள்.

இதனைப் படிக்கின்றார் இவ்வைந்து செய்யுட்களோடு அமையாது மற்றையாவற்றையும்கூடப் படித்து மகிழ்வார்களாக.

வெல்க தமிழ்

ம ல ர் க் க ா டு

[வ. அழகேசன். இடைநிலை வகுப்பு, இரண்டாவதாண்டு.]

இயற்கையான பலவித வண்ணக்குழம்புகளால் வானத்திரையிலே அன்றின்று வரைந்துகாட்டும் பலவித 'வண்ணாலங்களை'க் கொண்ட அற்புதச் சித்திரங்களும், தரணியின் தரையிலே மனித குலத்தின் மனதில் புது மணங்கமழச் செய்து பூத்துக் கிடக்கும் நறு மணச் சோலைகளும் கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் விருந்தாட்டிக் களிக்கச் செய்வின்றன. எண்ணத்தில் எழுச்சியை யூட்டவல்ல மணங்கொழிக்கும் மல்லிகை முல்லைக் கூட்டமும், மலர்களின் தேனை மொண்டு குடிக்கின்ற வண்டுகளிடமின்ற யாரின் இசையும் சோலையில் நுழைந்தவுடன் எல்லையில் இன்பத்தில் மூழ்கடிக்கச் செய்தன. கண்ணுக்கு விருந்தாட்டும் காட்சி மட்டுமின்றி அறிவுக்கு விருந்தாட்டும் அறுசுவை யமுதையும் ஊட்டுகின்றது அந்தச் சோலை மலர்க்காடு.

'நெருநல் உளள் ஒருவன் இன்றில்லை என்னும் பெருமைபடைத்த உலகில், அழியும் வாழ்வை அணந்து கிடைக்கின்ற மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியை யூட்டும் வண்ண மலர்ச்சோலை ஓர் புறம் வளம் பெற்றுக் கிடக்க - காலக்கண்ணாடியாரம் பழந்தமிழ் மக்களின் வாழ்வின் படப் பிடிப்பு எனக் கற்றோர் போற்றும் காவியமும், வரலாறும் கவினுறு சோலைமலர்களாக மலர்ந்து கிடக்கின்றன இலக்கியப் பூங்காவிலே. இன்பத்தென்றல் வீசி, அறிவு மணங்கமழச் செய்யும் புதுமை இலக்கியப் பூங்காவில் நுழைகின்றபோது அங்கு கவிமலர் பிழிற்றும் கொஞ்ச தமிழ்த்தேனைக் குடித்துக் கள் வெறி கொள்ளாமலிருக்க முடியாது.

மர்லை வேளை - மஞ்சள் வெய்யிலெரித்துப் பகலவன் மறைகின்ற நேரம். உலகைச் சுற்றிய களைப்பால் அயர்ந்து ஓடி மறைகிற நேரத்தில் ஆதவனுக்கு ஆலாத்தியேடுத்தது அந்திவானம்! அடிவானத்தில் பொன்னிற வண்ணத்தைப் பூசி, வான வீதியின் ஓரங்களை அழகுபடுத்திவைத்தாள் இயற்கையன்னை. அழகுபடுத்திய வீதியில் அமைதியாகத் தண்ணில வாள் தன் தண்ணொளியைப் பாய்ச்சி நடந்த வண்ணம் - அந்தப் பூஞ்சோலையில் மஞ்சத்தை யமைத்துக்கொள்ள வந்துவிட்டாள், பலவகை மணங்கமழ் மலர்க்காட்டினிடையே - மாங்குயில் கூவிடும் பூஞ்சோலையினுள்ளே தான் குளிர்மதியாளின் தண்ணொளியின் மென்மை படர்ந்து கிடக்கின்றது. இயற்கையன்னியின் பாளைச் சிரிப்புதான் அந்த பைந்தமிழ்ச் சோலை.

அந்தச் சோலையினுள்ளே நுழைந்ததும் - மண்ணுலகின் நிகழ்ச்சிகளை மறந்துவிட்டு விண்ணிலே மிதக்கின்றவெண்ணிலவோடு இன்ப ஓடத்தில் ஏறிச்செல்வது போன்ற உணர்ச்சி பெற்றேன். செந்தமிழ்த் தேன்பாயும் திங்குரலால் நெஞ்சிலே யுவகை வழிய செவியிலே இனிமை பாய்ச்சும் இளங்குயில்கள் கூவியவண்ணமேயிருந்தன. யாழங்குழலும் பாழ் படச் செய்துவிட்டன அந்தப் பசங்குயில் கூட்டத்தின் பண்ணொளிகள். உள்ளத்தில் உலகை வழியச் சோலையினுள்ளே யுலவிக்கொண்டிருந்த யான் பலவித புதுவண்ண மலர்களின் புதுமைக்கோலத்தையும் அவைபிழிற்றும் இனிமைத் தேனையும் சுவைத்து மகிழ்ந்தேன். சோலையின் நடுவே ஓர் செழுங்கனி பழுத்துக் குலுங்கும் நெடுங்காலக் கற்பகத்தருவொன்று நிற்கக் கண்டு அதனருகே சென்றேன். மாட மணிப்புருக்களும், ஆடுமயில்களும், பாடுங் குயில்களும், பல்வகைப் புட்களும் அம்மரத்தின் பழங்களைச் சுவைத்துச் சுவைத்து சிறகடித்துப் பறந்து திரிந்துகொண்டிருந்தன. கனிகுலுங்கி நிற்கும் அந்தக் கற்பகத்தருவாகிய காலப் புயலால் தாக்கப்படாமல் பல்லாயிர ஆண்டுகளாக அந்தச் சோலையின் நடுவே வளமை குன்றாது செழித்துப்படர்ந்து நிற்கின்ற அந்தமரத்தின் கனிகட்சிலவற்றைச் சுவைத்துக் களித்தேன். பன்னெடுங் காலமாக அறத்தை மறந்து, மறத்தையே ஏற்றுத் திரிகின்ற இன்றைய மனிதச் சமுதாயத்தின் மனத்திலே வற்றிவிட்ட 'அன்புச்சாற்றைப்' பிழிந்து கொடுத்தது அந்தக்கனி. "இனிமையான சொற்களைக் கூறுதலால் இனிமையே பயக்கின்றதைக் காண்கின்றபோது, வன்சொற்களை வலிந்துரைப்பது ஏனோ? என்ற கருத்தையளித்தது அந்தக்கனி.

"இன்சொல் இனிதீன்றல் காண்பான் எவன்கொலோ
வன்சொல் வழங்குவது"

இனிமையான சொற்கள் இன்பம் விளையச் செய்வதைக் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். ஒருவன் இனிமையாகப் பேசுவதால் அடைகின்ற இன்பத்தை இழக்க விரும்பமாட்டான். ஆனால் அந்தப் பெரும்பயனையும் இழக்கத்துணிந்து வன்சொல்லை வீசுவது எதன்பொருட்டோ? அத்தகைய இழிவான முறையில் கூறச்செய்த அந்தக் கயவன் எப்படிப்பட்ட கீழ்மகனோ? என்று வினவிற்று அந்தக் கனி.

காலத்தின் கோலத்திலே இல்லாமையை ஏற்று இன்றைய பணவுலகின் கண்களில் மனிதனாக மதிக்கப்படாது நடமாடித்திரிந்து வந்த என் நெஞ்சிலே மேலும் ஓர் கருத்துச் சாற்றினை வடித்துத் தேக்கிற்று மற்றொரு கனி. "இல்லாரை எல்லாரும் என்னுவர் செல்வரை, எல்லாரும் செய்வர் சிறப்பு" என்ற குறட்பாவை யிந்த அந்தக் கனியை யருந்தியும் என் கடும்பசி நீங்காத காரணத்தால் மேலும் ஓர் கனியைப்பறித்துச் சுவைத்தேன்.

காதல் என்ற சொல்லின் பொருளை களங்கமடைந்துவிட்ட இற்றை நாளிலே 'காதற் சிறப்பை' யுணர்த்திற்று அந்தக்கனி. கண்டகண்ட நேரத்திலே கண்முன்பும் காரிகைகளை மயக்கி அல்லது அவர்களின் மையலிலே மயங்கிக் காமாந்தகாரத்தில் மூழ்கும் காமவெறிச்செயலைப் பொழுதுபோக்காகக் கொண்டுவிட்ட இன்றைய உலகின் போக்கிற்குச் சவுக்கடிதருவதுபோல் காதற் பெருமையைக் கூறிற்று அந்தக் கனி. உலக இலக்கியத்தின் வரலாற்றிலேயே உள்ளத இடம்பெற்ற அரபிநாட்டு ஆரணங்கு - லீலா - தன் காதலுக் காகச் சாதலைத் தழுவிக்கொண்டான். உலகப் பெருங்கவியாம் ஷேக்ஸ்பியரின் படைப்பிலே உருவான ரோமியோவும், ஜூலியத்தும் காதலுக்காகக் காலனுக்கிரையாகி உண்மைக் காதலை உலகுக்கு உணர்த்தினார்கள். களங்கமற்ற தன் காதலனைக் கள்வன் என்ற காரணத் துக்காகக் கையிற் சிலம்புடன் காவலனிடம் சென்று நீதிக்குப் போராடித் தன் கணவன் கள்வனல்லன் என்று நிலைநாட்டி அந்நி அரேசோச்சிய மன்னனையும், அந்தமானகரையும் சுட்டுப்பொசுக்கி விண்ணுலகடைந்தான் கண்ணகி. இந்த வரலாற்று வண்ணச் சித்திரங்களை என் நெஞ்சத் திரையிலே யொழிது — உண்மைக் காதல் உணர்வோடுமட்டுமல்ல உடலோடும் உயிரோடும் ஒன்றுபட்ட தென்பதை யுணர்த்திற்று அந்தக் கனி.

“ கருமணியிற் பாவாய் நோபாதாய் யாம்விரும்
திருநுதற்கு இல்லை யிடம் ”

என்ற கருத்தினிக்கும் குறட்கனியைச் சுவைத்தும் பாறுறுதார் பாறே! மனித உறுப்புக்களி லேயே கண்ணே சிறப்புப் பொருந்தியதாகக் கருதப்படுகிறது. அந்தக் கண்ணும், கருவியின் நடுவேயுள்ள பாவை கெட்டுவிட்டால் கண்ணியற்றத் தருடனாகத் திரியவேண்டியதுதான். அத்துனைச் சிறப்பினையுடையது அந்தக் கருமணியிலுட்பாவை. ஆனால் அவன் — அந்தக்கரு மணியின் பாவையைவிட அவன் உயிரை வளர்க்க உள்ளத்தில் குடியோறிவிட்டவனாம் எனவே அவனை அந்தக் கண்ணின் பாவையைவிட மேலாகக் கருதிவிடுகிறான். ஓர் நொடியிலே பலகோடி நூறுபிரம் எண்ணங்களை எண்ணித்திரிவிடும் உள்ளத்திலவனை வைப்பதைவிட உயிரினுஞ்சிறந்த கண்ணின்கருமணியிற் பாவையிருக்குமிடத்தில் விற்கச்சொல் விரும்பி விட்டான். எனவே கண்ணின் பாவையைக் கருமணியைவிட்டு நகரச்சொல்லுகிறான் — அந்த விடத்தில் உள்ளத்தைக்கவர்ந்த பாவையை அமர்த்தவேண்டி. காதற்சிறப்பினைக் கருத்தைக் கவரும் முறையிலே எத்துனைச் சிறப்பாக விளக்கிவிட்டது அந்தக் குறட்கனி. இதுவன்றோ பழந்தமிழ்ப் பண்புடை உண்மைக்காதல்!

இந்தக் கனிகளைச் சுவைத்துக் கருத்துக்குளிரந்து அறிவுப்பசியைப் போக்குக்கொண் டிருக்கையில் சோலையின்மறுபுறத்திலே தாழ்ந்த மரத்தின்கொம்பிலே தொங்கிக்கொண்டிருந்த தேன்கூட்டைக்கண்டு அதனருகேயோடினேன். நீர்வேட்கை மிகுந்த அந்த நேரத்தில்— தேனடையைக் கண்டதும் நீரைக்குடிக்கவும் மறந்து நிற்குவதைத் தேனைக்குடிக்கத் துடித்தி அந்தத் தேனடையைத் திண்டினேன். நாவினக்குந் தேனடையிலிருந்த கொட்டும் குளவிகளை யோட்டிவிட்டுக் கையிலெடுத்துப் பிழிந்து கையொழுக வாயொழுகத் தித்திக்குந் தேனைப் பருகினேன். ஆம்! தமிழ் இலக்கிய மலர்க்காட்டின் கவிதைக் கொம்பிலே கனிந்து தொங்கும் தேன்கூடுதான். 'கம்பநாட்டாழ்வானின்' கலைச் செல்வம். கம்பனின் கற்பனைப்பூங்காவில் பூத்து நறுமணம் பரப்பிய வண்ணமலர் — 'கம்பன் காவியம்'. இயற்கையின் எழிலில் திளைத்து.

இலக்கியச்சுவையையுணர்ந்து உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கச் செய்தது கம்பனின் கலைப் படைப்பு. தமிழிலக்கிய மலர்க்காட்டு மரக்கிளையில் தொங்கியிருந்த தேன்கூட்டின் நறுந் தேனில் ஒரு சொட்டு சுவைத்துப் பார்ப்போம் ஈண்டு. நாட்டுப்படலத்தில் நான்காவது பாடலில், மருத நிலத்தின் மாண்பைக் கூறுகிறார் கவி.

“ தண்டலை மயில்களாடத் தாமரை விளக்கந்தாங்கக்
கொண்டல் கண் முழவினெங்கக் குவளைகண் விழித்து நோக்கத்
தெண்டிரை யெழினிகாட்டத் தேம்பிழை மகரயாழின்
வண்டுகளினிது பாட மருதம் வீற்றிருக்கு மாதோ ! ”

மருத நிலத்தை ஓர் மன்னனாக உருவகப் படுத்துகிறார். அந்த மருதம் என்ற மன்னன், சோலை யாகிய நர்த்தனசாலைகளில் (மயில்களாகிய) நாட்டியப் பெண்கள் நடனஞ்செய்யவும், யாகிய நர்த்தனசாலைகளில் (மயில்களாகிய) விளக்குகளைத் தமது கையில் ஏந்தி நிற்கவும், தாமரைக் கொடிகளாகிய மகளிர் மலர்களாகிய விளக்குகளைத் தமது கையில் ஏந்தி நிற்கவும், மேகங்கள் மத்தளம் போலொலிக்கவும் தெளிந்த நீர் நிலையில் தோன்றுகின்ற அலைகள் திரைச்சீலையின் தன்மையைக்காட்டவும், இனியதேனை யொத்த மகரயாழினிசைகளை யொத்து திரைச்சீலையின் தன்மையைக்காட்டவும், கருங்குவளை மலர்களாகிய தனது கண்களால் மலர வண்டுகள் இனிமையாகப் பாடவும். கருங்குவளை மலர்களாகிய தனது கண்களால் மலர விழ்த்துப் பார்க்கும்போது பெருஞ்சிறப்போடு தங்கி நிற்பான்—என்று நயம்பட நவீனரூபம்.

கம்பனின் கவிதைத் தேன்கூட்டிலிருந்து சொட்டிய துளித் தேனிலே இலக்கியச் சுவையேயன்றி, பண்டை நாட்டின் வளமையையும் நாம் எளிதில் அறிகிறோம். கம்பனின் கவிதையுள்ளத்தில் மலர்ந்த கவி மலர்களில் பொதுவுடைமைத்தேனும் ஊறிக்கிடக்கின்றது. கோசல நாட்டை நமக்கு மனக்கண்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்திக்காட்டுகிறார். அங்கே கொடைச் சிறப்புத் தெரிவதில்லையாம் — வறுமையில்லாத காரணத்தால் எதிர்த்துப் போர் புரியவல்ல திறமைரிக்கோர் இல்லாமையால் — பராக்கிரமச் சிறப்புத் தெரிவதில்லையாம். பொய்யுரைக்கும் வழக்கமே யின்மையால் உண்மையின் சிறப்புத் தெரிவதில்லையாம். பெரியோரை அடுத்துக்கேட்டலை அந்நாட்டவர் பெற்றிருந்தலால் அங்கு அறிவின்மை யில்லையாம். இந்தச் செய்தியைக் கம்பன் பன்மொழியிலே காண்போம்.

“ வண்மையிலை யோர் வறுமையின்மையால்
திண்மையிலைநீர் செறுந ரின்மையால்
உண்மையிலை பொய் யுரையிலாமையால்
ஒண்மையிலை பல் கேள்விமேவலால் ”

இன்றைய அரசியல் நாகரிகமெனக் கருதப்படுகின்ற பொதுவுடைமைக் காட்சியை கோசலத் தில் காட்டுகிறார். கம்பன் காட்டுகின்ற கோசலம் பண்டைத் தமிழகத்தின் உருவையே காட்டுகிறது. வேரோரிடத்தே, அயோத்தியைக்காண நம்மை அழைக்கிறார். அங்கே “ எல்லாருமெல்லாப் பெருஞ்செல்வமு மெய்தலாலே, இல்லாருமில்லை யுடையார்களு மில்லை ” என்றதால் பொதுவுடைமைப் பூங்காவாகவே அதைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார். கம்பன் ஓர் இலக்கியக் கர்த்தா மட்டுமின்றி அரசியல் வாதிடாகவும் இருந்து அதன் கவிதை மணத்தைப் பரப்பியிருக்கிறார்.

கம்பனின் கொம்புத்தேனைக் கொஞ்சம் பருகிவிட்டுப் பூங்காவின் வேறுபக்கத் திரும்பினேன் - மேலும் இனிக்கும் விருந்தை அருந்தலாம் என்ற எண்ணத்தோடே. அங்கே பூத்துக் குலுங்கிய பூஞ்செடிகட்கருகே முக்கனி பயக்கும் பழமரங்களில் கனிந்து தொங்கிய முத்தொள்ளாயிரத்தின் சுவை என் நெஞ்சிலேயிருந்த இன்பத்தைப் பெருக்கிவிட்டது மறுபுறம் ஐம்பெருங் காப்பியக் கனிகளை ஈனும் செந்தமிழ்ச் செடிகளிலிருந்த கனிகளிற் சிலவற்றைச் சுவைத்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே, நீர்வேட்கையால் விக்கினேன். சுற்று முற்றும் பார்த்தேன், சோலையினருகே சிலுசிலுவெனத் தவழ்ந்தோடிக்கொண்டிருந்த சிற் றோடையைக்கண்டு ஆண்டுசென்றேன். தமிழிலக்கியக் காட்டினிடையே ஓடிக்கொண்டிருந்த 'அகம்புறமெனும் ஆற்றுநீரை' என் ஆவல்நீர அள்ளிக் குடித்தேன். உயிர்வாழ உறுதுணை யாயிருப்பது நீரல்லவா! அதுபோலத்தான் தமிழிலக்கியப் பூங்கா அழியாமலிருக்க அகம்புற மெனும் ஆற்றுநீர் பாய்ந்துதான் நீரவேண்டும். மறத்தமிழன் மாண்பை உலக வரலாற்றிலே பாய்ச்சிவருகின்ற ஆறுதான் தமிழிலக்கியச் சோலையை வளப்படுத்தும் 'அகமும் புறமும்'.

அறிவுப் பசியால் துடித்துச் சோலையில் புதுந்த யான் குறட் கனிகளைப் புசித்து கம்பனின் கொம்புத் தேனைப் பருகி, ஐம்பெருங்காப்பிய முக்கனி சுவைத்து, அகம்புறமெனும் ஆற்று நீரைப் பருகிப் பச்சைப் பட்டாடையணிந்த பசும்புற்றாரையிலே சற்று அமர்ந்தேன். வெண்ணிலா பலமுறை மேகக் கூட்டங்களின்பின் சென்று காதலனைக் கண்டு பேசியவண்ண மிருந்தது. அப்போது செந்தமிழ்த் தேன்குடித்த நீங்குரலால் பாடிய இன்பப் பண்ணொலி என் செவிகளிற் பாய்ந்தது. புதுமைக் குரலுக்கேட்டு என்னுள்ளம் புத்துணர்ச்சிபெற்றது. அந்தப் பூங்காட்டு மாங்குயிலின் குரல் என்னைக் களிப்புக்கடலில் மிதக்கச்செய்தது அந்தப் புதுக் குயிலின் குரலைக் கேளுங்கள்.

“பாரடியோ! வானத்திற் புதுமையெல்லாம்
பன்மொழி! கணந்தோறு மாறிமாறி
ஒரடி மற்றோரடியோ டொத்தலின்றி
உவகையுற நவநவ மாத்தோன்றுங்காட்சி
யாரடியிங் கிவைபோலப் புவியின்மீதே
யெண்ணரிய பொருள்கொடுத்து மியற்றுவல்லார்?”

என்று கூவிய அந்தப் பண்ணிலே கலந்திருந்த இயற்கையன்னையின் எழிலுருவ வண்ணத்தை எண்ணிக் களித்திருந்த நேரத்தே, மேலுங் கூவிய அந்த குயிலின் கூவலுக்கேட்கத் தொடங்கி னேன்.

“மதிதமக் கென்றிலாதவர் கோடி
வண்மைச்சாத்திரங் கேள்விகள்கேட்டும்
பதியஞ்சாத்திரத் துள்ளுறை காணார்
பாணத் தேனிலகப் பையைப்போல்வார்!”

என்ற அந்தக் குயிலின் குரல் என் மனதைக் குடைந்தது. குயிலின் குரலிலே மனதைப் பறிகொடுத்த யான் அது பாடிய இடம் நோக்கிச் சென்று அருகே யமர்ந்தேன். அந்தக் குயில் மனித வாழ்க்கையின் மாண்புக்குத் தேவையானவற்றை யனைத்தையும் பாடிக்கொண்

டிருந்தது. மானிட சக்தியின் மாண்பையும், சுதந்தர உணர்வின் சுடரையும் வளர்த்தது அந்தப் புதுமைக் குரல். அதன்அருகே ஓர் 'கூவத்தெரியாக் குயிலின் குஞ்சு' அமர்ந்திருந்தது தாயின் குரலுக்கேட்டுத் தன்னுள்ளத்தே எழுச்சிபெற்றுக் குழறுமொழியில் கூவிய அந்தக் குயிற்குஞ்சின் குரல் தாயை மிஞ்சுவதாயிருந்தது. அந்தக் கூவுங் குஞ்சுவின் இனிமையைக் கேட்டுத் தனிப்பெரு மகிழ்வெய்திற்று தாய்க் குயில்.

ஆனால்! என்னே கொடுமை! அந்தப் பூங்காட்டு மாங்குயிலைத் தமிழிலக்கியப் பூங்காவிலே புதுமைப் பண்ணைப் பாடித்திரிந்த கருங்குயிலை, சாக்குருவி தன் வலிய மூக்கினால் கொத்திப் பறந்தோடிவிட்டது. ஆம்! பூங்காட்டுப் புதுக்குயில் - தமிழ் இலக்கியச் சோலையில் இனிமைக் கவித் குயிலை யெழுப்பி இன்பத்தைப் பெருகச்செய்த அந்தக் கன்னித் தமிழின் கவிதைக் குயில் 'பாரதி' இயற்கையன்னையின் மடியிலே விளையாட மறைந்தோடி விட்டான். மறைந்துவிட்டான் பாரதி! தாய்க் குயில் பறந்துவிட்டது.

ஆனால் அதோ! அந்தக் குயிலின் குஞ்சு, இன்றைய இலக்கியச் சோலையில் கவிதைப் பண்ணைப் பாடிவரும் புத்தம்புதிய புதுமைக் குயில் தமிழர்தம் இதயவீணையின் இன்ப நரம்புகளைத் தடவிவிடுகிறது - தன் தனித் தமிழ்க் கவியால். தமிழிலக்கியக் காட்டி னுள் நுழைந்து கண்ணுக்கும், கருத்துக்கும் இன்பம் பயக்கும் இன்சுவைப் பண்ணையும், அறிவமுதையும் சுவைத்துத் திளைத்த யான், இந்த புத்தம்புதிய புதுமைக் குயிலின் பண்ணைக் கேட்டுத் திளைக்கவேண்டிக் காத்துக்கிடந்தேன். கற்கண்டைக் காய்ச்சி, கொம்புத்தேனில் ஊறிக்கிடக்கும் முப்பழத்தில் ஊற்றி, நறுமண விதைதூவி இளஞ்சூட்டிலிறக்கிவைத்தது போன்று இனிக்குந் தமிழிலே 'அழகின் சிரிப்பை' வடித்துக்கொடுத்த கவிதைக் குரல் என்னை மெய்மறக்கச் செய்தது. அழகுப் பெண்ணான அந்தக் குயில் கண்டதாம். எங்கே கம்பனின் கவிதையிலா? அது கூறுவதைக் கேளுங்கள்.

“காலையினம் பரிதியிலே அவனைக்கண்டேன்
கடற்பரப்பில் ஒளிப்புனலில் கண்டேனந்தச்
சோலையிலே மலர்களிலே தளீர்கள் தம்மில்
தொட்ட இடமெலாங் கண்ணில் தட்டுப்பட்டாள்
மாலையிலே மேற்றிசையிலிளகுகின்ற
மாணிக்கச் சுடரிலவளிருந்தாளாலஞ்
சாலையிலே கிளைதோறும் டிளிகள் கூட்டந்
தனிலந்த 'அழகென்பாள்' கவிதைதந்தாள்”.

அழகுக்கே அடிகூட்டுமிந்தக் களிப்பண்ணைக் கூவிக்கொண்டிருந்த குயிலின் குரலின் இனிமையிலே நேரம் போவதேயறியாது அமர்ந்துவிட்டேன்.

அந்தக்குயில் காதலைப்பற்றிப் பாடத் தொடங்கிற்று. என் எண்ணமெலாம் அந்தப் பண்ணின்மேல் படிந்துவிட்டது. அந்தப் பண்ணின்மீது காதல் கொண்டுவிட்டேன்.

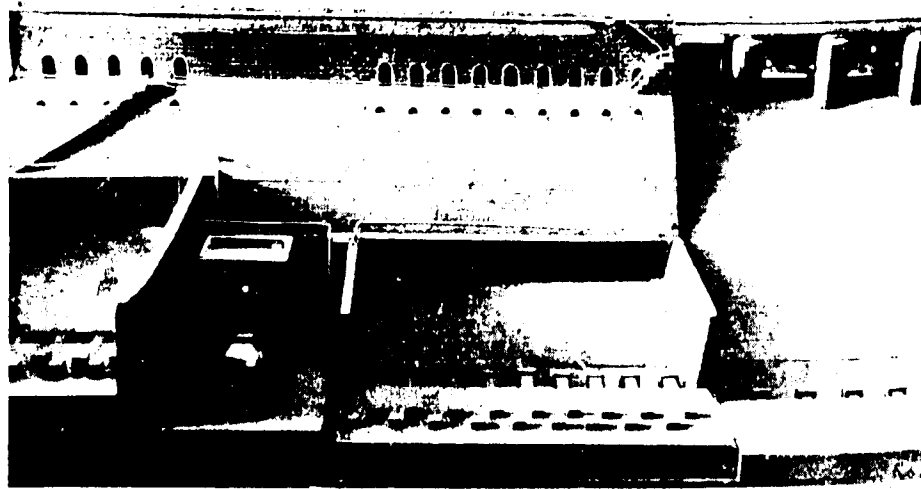
என் இதய கீதத்திலே ஒலித்துக்கொண்டிருந்த இதய ராணியின் எண்ணம் என் நினைவில் வந்ததும் எழுந்து நடக்கத் தொடங்கினேன்.

“ தவழ்முகில் போலும் தாழ்குமலுடன் அதோ
இடதுகை முடக்கி இடைமேல் ஊன்றித்
தடமலர்க் கையசைத்துத் தனி ஒருவஞ்சிக்
கொடி இடை துவளச் சிலம்பு கொஞ்ச
நடையழகு காட்டும் நாடக மயிலா? ”

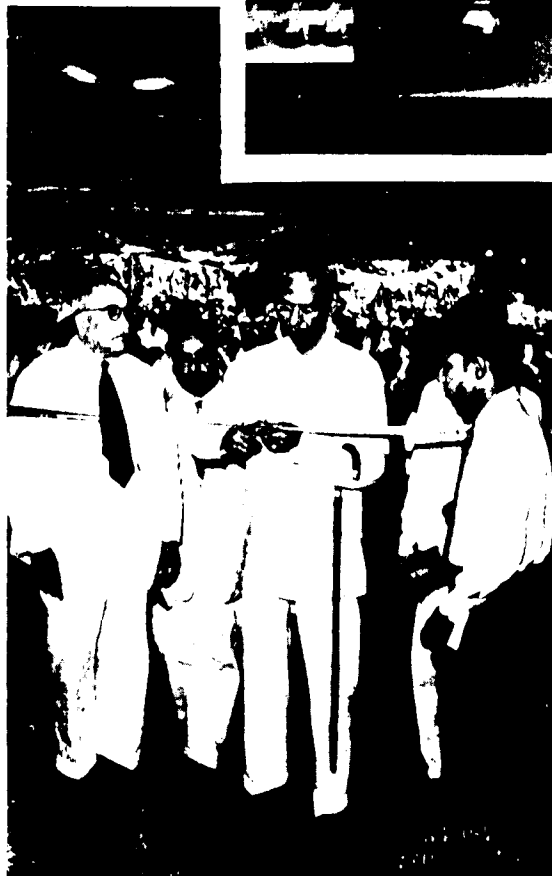
என்று பாடியருயிலின் குரல் என்னைக் கேலிசொல்வது போலிருந்தது. வள்ளுவன் குறளின் சுவைபழுத்த கற்பகத்தருவின் கனிகளைத் தின்று திரிந்த இலக்கியச்சோலையின் இளங்குயிலில் லவா அது? குறட்கனியின் சுவையிலே கண்ட புதுமையைக் கலந்து அறிவுக்கதிர்களை அள்ளித் தெளித்தது அந்தப் புத்தம் புதிய புதுமைக்குயில். ஆம்! அந்தப்புதுமைக் குயில்தான் புதுமைக்கவி பாரதிதாசன்!

எண்ணமுடியாத வண்ணமலர்க் காட்டில் புதுமை மணங்கமழும் புதுமலர்களில் ஊறும் இன்பத் தேனையெல்லாம் குடித்துக் களித்து உள்ளமுவகை பெற வேண்டுமென்றே யெண்ணினேன். ஆனால் அந்த இலக்கிய மலர்க்காட்டில் ஊறும் கடல்போன்ற தேன் வெள்ளத்தில் ஓர் துளியைத்தான் சுவைத்தேன். கன்னல் தமிழ்மொழியே! நீ ஓர் மலர்க்காடு! நான் ஓர் தும்பி !

Engineering Exhibition

Top: Model of Bhavanisagar Dam, one of the interesting items in the Exhibition.

Centre: Vice-Chancellor declares open the Engineering Exhibition.

Bottom: Model of a Suspension Bridge displayed at the Exhibition

ACTIVITIES IN ENGINEERING AND TECHNOLOGY.

The Departments of Engineering and Technology organised for the first time since their inception an Engineering and Technology Exhibition during the academic year 1952-53. The alumni from these departments also for the first time came together to form an Old Boys' Association. An account of these activities appears below.

—Editor

THE ENGINEERING EXHIBITION.

THE first Exhibition organized by the Departments of Engineering and Technology was declared open by the Vice-Chancellor of the University Dr. R. K. Shanmukham Chetty on 15-11-'52. The Exhibition which was open to the public for three days attracted streams of visitors from the surrounding villages. The number of visitors was estimated to be over 12,000. The phenomenal success of this first attempt was beyond all expectations. The following were the principal exhibits on show in the various sections.

Civil Engineering: Working models of the Tungabhadra Dam and Bhavanisagar Project were the among the most popular exhibits with the visitors. Models of suspension and lift type of bridges and models of residential bungalows were some of the other exhibits of interest. With the co-operation of the Divisional Engineer (Highways) Coleroon Bridge Division, it was possible to display compressed-air equipment used in well-foundation work. Besides these, the testing equipments available in the Laboratories were also on show.

Electrical Engineering: The exhibits in the Electrical Engineering section fascinated the visitors by their novelty and ingenuity. The innocent-looking 'Pluck a flower' device gave a mild shock when touched. The 'Complexion-Meter' was a universal favourite. The 'Burglar Proof Safe' was another ingenious exhibit.

Mechanical Engineering: The Diesel Engine, Locomotive and Jet-Boat exhibited by the Mechanical Engineering section bore ample testimony to the creative imagination and mechanical skill of the students of the College.

Workshop: Visitors showed considerable interest in the working of the various machines on display in the workshop. The use of lathes, the 'Milling Machine' and the 'Do All-Machine' was demonstrated.

Technology : All the machines in the Technology Department were on shows. The face powder manufacturing plant evoked much appreciation, especially as visitors were given small samples of the product to take home.

The Vice-Chancellor spoke appreciatingly of the Exhibition in the following words :-

"I must congratulate the students and members of staff of the college for starting an Exhibition of this kind. Within a short period of its inception, the Anna-malai University Engineering College has acquired a good reputation. I am surprised to hear that there is now a glut of engineering graduates in the State and that the government are already giving notices of termination of service to some of the members of the engineering profession employed by them recently. I do not know how far these statements correspond to the actual facts of the situation. But with the enthusiasm which has inspired the union and state governments for increasing the economic activities of the country, I would expect that for generations to come there would be a big demand for engineers by the State governments. More than even the demands of the State governments, one should expect a growing demand from the people of the country itself. Whether that demand will increase or remain steady depends on the engineers themselves and the products of the engineering colleges.

If there is one profession in which there is no room for second-rate efficiency, it is engineering. Every student in the Engineering College is expected to put forth his very best and the final product of the college should be the bringing into existence of sets of engineers with absolute efficiency and, more than efficiency, absolute integrity. No effort should be made to relax the vigilance with which the engineers should attend to the task entrusted to them."

We can do no better than italicise these words of wisdom and hope that every engineering graduate of the Annamalai University will constantly keep before himself the twin ideals of integrity and efficiency.

ENGINEERING AND TECHNOLOGY OLD BOY'S ASSOCIATION

Old Boy's Association of the Engineering and Technology section of the Annamalai University was formed this year to promote and strengthen the bond between the alumni and their Alma Mater. In the short time since its formation, about 90 Old Boys have enrolled themselves as members.

The first annual meeting and the Old Boys' Rally was held on 15-11-'52 at Annamalai-nagar with Prof. A. Ramanatha Pillai, Deputy to the Vice-Chancellor in the Chair. Twenty Five Old Boys participated in the rally which commenced with games

between the old boys and the present students in the evening. After dinner, arranged to celebrate the occasion, Professor P. V. Raju, Head of the Department of Engineering welcomed the gathering. In his welcome speech he briefly reviewed the development of the Engineering College. Prof. A. Ramanatha Pillai, Deputy to the Vice-Chancellor inaugurating the association, exhorted the old boys to remember with gratitude their Alma Mater and to build up and maintain the high traditions of the University. To mark the solemnity of the occasion, the old boys filed past the 'University Crest' with lighted candles in their hands. Prof. P. V. Raju proposed the toast to the University and the Vice-Chancellor. Professor A. Ramanatha Pillai replied. Toast to the Faculty of Engineering and Technology was proposed by Sri A. H. Sargunar and responded to by Sri S. M. Lakshmanan. To the toast to the Old Boys and Guests proposed by Prof. G. S. Ramaswamy, Sri Felix Arokya Raj on behalf of the old boys and Prof. R. Ramajachari, Sri C. R. Myleru and Sri P. K. S. Raja on behalf of guests replied.

The Bye-laws of the association were passed on the occasion and the following office bearers were elected for the year 1952-1953 :-

<i>Patron :-</i>	Vice-Chancellor
<i>President :-</i>	Rao Bahadur P. Venkataramana Raju
<i>Vice-Presidents :-</i>	Prof. N. P. Palaniappan
	„ G. S. Ramaswamy
	„ C. Rajaram
	„ P. K. Charlu
<i>Secretary :-</i>	Sri R. M. Sethunarayanan
<i>Treasurer :-</i>	„ V. Saravanaperumal
<i>Committee Members :-</i>	Sri A. H. Sargunar
	„ R. Ramachandra Rao
	„ P. Narasimhamoorthy
	„ A. V. Venkataraman
	„ V. Ramalingam

After the vote of thanks proposed by the Secretary, the function came to a close.

ANNAMALAI INDEP COY NCC

Diary for 52-53

The NCC is the pride of this University since its inception in 1949. Its year's activities are briefly noted below :—

January '52: A small contingent of eleven Cadets under the command of 2/Lt. Thiruvengkatachari in the Republic day Celebrations in New Delhi and brought honour to the University and unit.

February: Six Cadets who became eligible to sit for 'B' certificate examination were sent to Trichy for examination and all came out in flying colours.

March: As usual the NCC Day was celebrated with full enthusiasm and gusto when Mr. H. S. Paul, Collector, South Arcot presided and distributed prizes for the winners in Sports and drill competitions conducted for the occasion.

May: Lt. A. Subbiah, Lt. G. Alexander and 2/Lt. V. Thiruvengkatachari went to Kashmir, Madras and Bangalore respectively for refresher training for 6 weeks each.

June: The NCC office was busy preparing programme for the year, working out details for recruitment etc.

There was also a change in command. Capt. M. L. Kuntho who was Officer Commanding the unit since its inception here handed over charge to Capt. C.P.A. Menon who came with ripe experience from Assam NCC. A party was got up to welcome Capt. C. P. A. Menon and to give a send off to Capt. M. L. Kuntho on 1-7-52 when Sri A. Ramanatha Pillai, Deputy to the Vice Chancellor presided.

July: Fifty Cadets were recruited to replace the Senior Cadets who had passed out of the University.

August: Parades started as usual thrice a week i. e. Monday, Wednesday and Saturday.

A Cadre Camp was conducted for 15 days for 39 cadets to give training for them to become eligible for promotions. Lt. G. Gopalakrishnan (NCC) and 3 NCOs from Hyderabad Inf helped to run the camp.

September: Major A. P. Kanthy of the NCC directorate New Delhi, Col. K. V. Sankunni Nair, Circle Commander, Madras and Major R. T. Patel, Comd, Madras Area Signal Regt. visited the cadets at training.

October: Realising the need for cadets to study for terminal examination, no parades were held.

November: The NCC was 'at home' to the Vice-Chancellor Dr. R. K. Shanmukham Chetty, honorary Lt. Col. who returned to the University after his long illness. Such occasions as this and the NCC Day brought the NCC Staff and University Staff together. On 14th November, a Guard of Honour was presented to H. E. Sri Prakasa, Governor of Madras and Chancellor of the University.

A new feature of this year's training was the 'Field Day.' Two parties moved out from the University campus on a Sunday as per plan after Coffee, carrying haversack lunch with them. When they were six miles distant from each other, one party went across the country and staged an attack on the other party which dug itself into defensive positions. Field Days provided such as this plenty of opportunity for cadets to make use of the lessons they learnt in field craft, section and platoon leading.

December: Owing to unavoidable circumstances, the Annual Camp of the unit was held in Annamalainagar instead of at Cuddalore. But this last minute change provided an opportunity to know how to take quick decisions and act accordingly. The cadets were accommodated in the Oriental Buildings. An Officers' mess was run in the Guest House in the Staff Club premises. Sri A. R. Pillai, the Deputy to Vice Chancellor, being an ex. U.O.T.C. Officer was willing co-operator in all our activities. Intensive training was given in the camp for putting up cadets for 'B' and 'C' certificate examinations. 136 cadets and 5 NCC Officers, 1 Army officer and 5 Army NCOs of the Inf. took classes for the cadets. One Medical Officer (Civil Asst. Surgeon), came over from Cuddalore and stayed in the camp. Anti-Cholera inoculations were given to all personnel in the camp.

'Social Service' was included in this year's programme. Cadets and Officers partially repaired and partially built the road leading to Natarajapuram from Railway level crossing. This was much appreciated by both the PWD and the public. Besides, 20 trees were planted on either side of the road.

On 26-12-52, the camp fire was organised when distinguished guests from the University and Chidambaram town graced the occasion.

The Circle Commander visited the cadets at training in camp.

63 Cadets were sent for 'B' certificate and 5 for 'C' certificate. Their results are awaited.

January 53: On 26th January, a Guard of Honour was presented to the new Vice Chancellor, Dr. Sir C. P. Ramaswami Aiyar. The third NCC Day was celebrated on 27th Jan. 1953 on a grand scale when Dr. C. P. Ramaswamy Aiyar, the new Vice-Chancellor presided.

February: On 21st February, the NCC had the privilege of presenting a Guard of Honour to the President of the Republic, Babu Rajendra Prasad.

SPORTS AND GAMES ACTIVITIES

During the academic year 1952—53, the Annamalai University had the pleasure of conducting two Inter-University Tournaments for the South Zone, Viz., the Volleyball and Tennis Tournaments. The Volleyball Tournament was inaugurated by the Deputy to the Vice Chancellor, Sri A. Ramanatha Pillai. Six Universities entered for this and our University playing superbly, won the Zone Finals against the Nagpur University after eliminating Travancore and Osmania in the earlier rounds. The Finals were staged on the 7th November, 1952, in the immediate presence of the Vice Chancellor, Dr. R. K. Shanmukham Chetty, who was very pleased with the fact that for the first time, this University won in any Zone Finals of the Inter-University Tournaments. However, our team lost subsequently to the Punjab University Team, a good Team, in the All India Finals at Amritsar on the 15th November 1952, on account of the extreme cold weather and a new environment to which they had not been used.

The Inter-University Tennis Tournament of the South Zone was conducted between the 26th and 31st December 1952. Our University could not use its better men through the operation of the qualification rule and with the resulting weak team, lost in the very first round against Bombay. The Madras University ultimately won the Zone Finals beating Ceylon University in a 3 to nil encounter.

The University Cricket Team played the Madras University at Bangalore in the Inter-University Cricket Tournament. The Team fared well in the second innings but lost the match. Our bowlers created a good impression in the first innings.

In the Inter-University Hockey Tournament, Our University Team won its first round held at Madras, against Gujerat.

At the beginning of this academic year, our University Badminton Volleyball and Basketball Teams took part in the Loyola College Annual Tournaments. Playing with great distinction, our Volleyball Team retained the Bertram Memorial Shield for the second year in succession, beating off powerful opposition.

The University Football Team toured Madras during the Deepavali Holidays but the team was not very strong, having lost large part of its good men. The Volleyball Team also toured Madras and played three matches in which they won two and lost one, this latter to the I. A. F., the State Champions. During the year, the Burmah Shell Club, the College of Indigenons Medicine, and the Madras Cricket Association Junior Team from Madras, and the Law College Team from Ceylon played matches at Annamalai Nagar.

The Chottinad Cup Cricket Tournament was in progress at the time of going to press.

In addition to these, many friendly matches were played.

The women students' Teams in Tennikoit, Netball and Throwball went to Madras during the last week of January, 1953, and played matches with the Queen Mary's College, and Lady Willingdon Training College, Madras.

The Intramural Tournaments of the year were also in progress at the time of going to press. Altogether 130 teams have entered for 22 events out of which 7 are from the women students. Except Chedugudu for men and Tennikoit Singles for women, all the tournaments are being played on the "Knockout" basis.

For the first time in the annals of the Department, after many efforts, the Health and Physical Education Society was started. The activities of this Association during the year are reported on elsewhere.

ANNAMALAI UNIVERSITY ROVER CREW

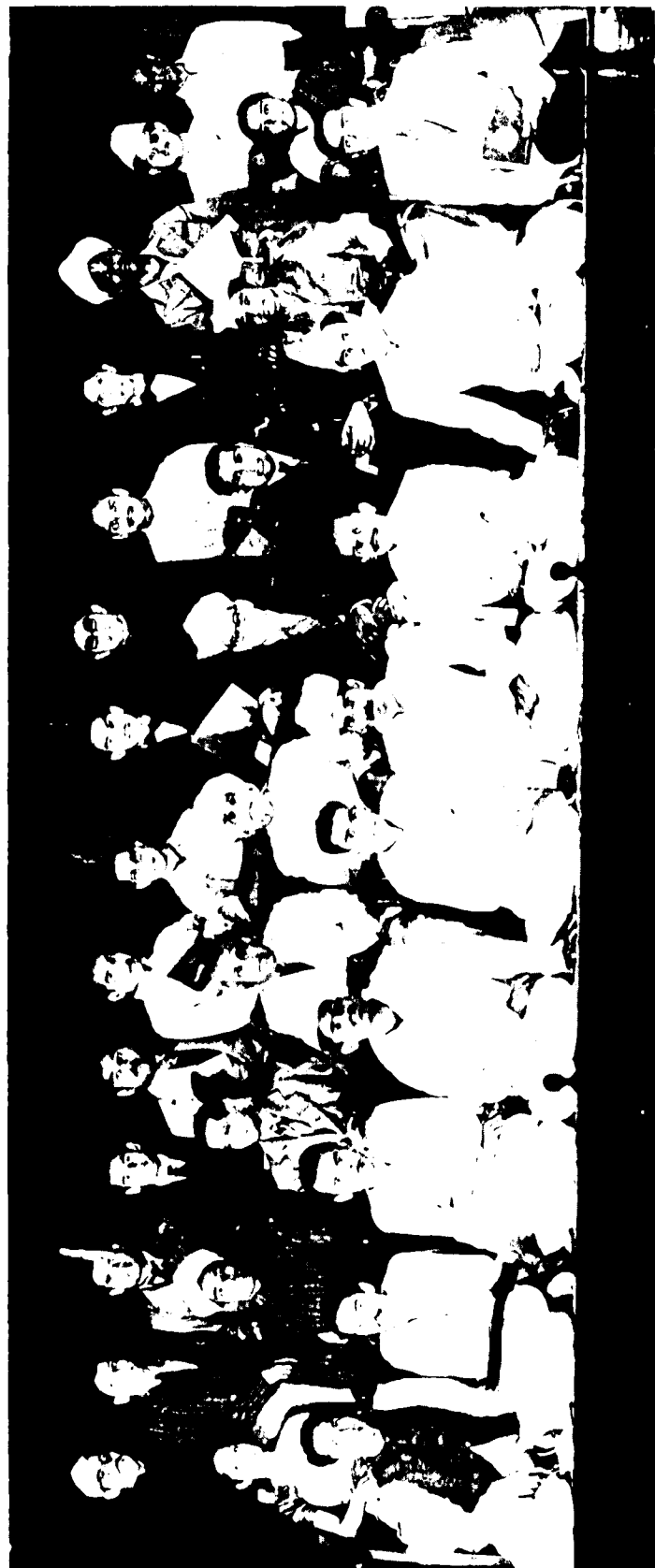
Rover Scout Leader : Sri N. P. Kalyanam B. Sc. Hons.
 Senior Rover Mate : „ V. S. Vaidyanathan, V Hons.
 Joint S. R. M : „ K. Balakrishnan III Hons.

Date	Activities
15—8—52	Rover Crew activities formally begun.
17—8—52	Patrols formed. Leaders selected.
19—8—52	History of Scouting movement, aim, organization etc. told to the new recruits.
20—8—52	Scouts Promise taken. Laws & Knots practiced.
22—8—52	Tenderfoot Syllabus begun.
24—8—52	Ex. S. R. Ms addressed the Rovers. J. A. Lucas, on "Wood Badge." R. Muthukumaraswami, on "Discipline." V. S. Vaidyanathan, on "Rovering to success."
26—8—52	Helped the English Assn. in staging "Julius Caesar."
30—8—52	Service to the Malayalam Assn. on their "Onam Day" Celebration,
31—8—52	Social Service in Harijan Colonies.

- 12—9—52 “Court of Honour” held.
 President : V. S. Vaidhyanathan.
 Subject discussed : “The Camp.”
- 20—9—52 Rovers proceed on Rambler’s tour.
- 15—10—52 Second class Syllabus begun. Tent construction.
 Lashings, Whopping etc.
- 17—10—52 Semaphore Signalling.
- 30—10—52 } Training Camp at Thirumalavadi Jungles. Tracking Science,
 to } cooking, sentry work etc.
 2—11—52 }
- 6—11—52 Morse Signalling. Indian method of Code Signalling.
 9—11—52 Leaders meet.
- 16—11—52 Ist Class Syllabus begun.
- 18—11—52 Map reading, Compass, Trigonometric measurements.
- 6—12—52 } Cyclone Relief Work
 7—12—52 }
- 6—1—53 Rovers proceed to attend Divisional Camp at Lower Anaikut.
- 10—1—53 First aid classes begun.
-

MOCK PARLIAMENT HELD AT SASTRI HALL ON 16-2-53

with Dr. Sir C. P. Ramaswami Aiyar as observer

The Prime Minister moved a resolution demanding the "immediate reform of Hindu laws of marriage and divorce" and an interesting debate followed.

GENERAL COUNCIL OF ASSOCIATIONS AND SOCIETIES

President : VICE CHANCELLOR
Vice President : PROFESSOR R. RAMANUJACHARIAR, M.A.
Treasurer : DR. A. C. CHIDAMBARANATHA CHETTIAR, M.A., PH.D.
Secretary : SRI K. RAMASWAMI, IV HONS.
Joint Secretary : MADHAVAN, III HONS.
Other Members : PROF. M. S. DORAISWAMI AIYAR, PROF. G. S. RAMASWAMI,
 DR. S. KRISHNAMURTHI, PROF. L. P. KR. RAMANATHAN CHETTIAR,
 and all Secretaries of Associations and Societies.

Meetings

	Speakers	Subject	Date
Mover	M. Sundaram	Debate	
Seconder	K. John Mammen	Proposition :—	9-9-52
Opposer	V. Krishnamurthi	India's foreign policy is short sighted.	
Seconder	G. Sundara Rajan	The house voted against the proposition.	
Observer	Prof. A. Ramanatha Pillai		
(President	Prof. R. Ramanujachariar)	Gandhi Jayanti Celebrations	6-10-52
	R. Vinayagam Pillai M.A., B.L. K. Nagappan E. 3		
(President	Prof. A. Ramanatha Pillai)	University life in America.	7-10-52
	Miss. Helen R. Sexton Cultural Affair Officer of the office of American Vice-Consul, Madras		
Observer	Prof. L. P. Kr. Ramanathan Chettiar	Debate (Tamil)	
Mover	M. K. Muthian	Proposition :—	13-10-52
Seconder	M. K. Subramanyan	States must be divided according to linguistic basis immediately.	
Opposer	K. Veeraswamy	The house voted against the proposition	
Seconder	D. Lakshmanan		
(President	Dr. A. C. Chettiar)		
Speakers	C. R. Myleru, M.A. C. Ramalingam, M.A. K. John Mammen V Hons.) M. Sundaram, (IV B.O.L.) Kumari S. Rajam III B. Sc.	Celebration of the 61st Birthday of the Vice-Chancellor Dr. Sir R. K. Shanmukham Chettiar	18-10-52

Mover : Dr. S. Krishnamurthi
Second : K. Venkatesan
Opposer : Sri A. Ramaswami,
M. Litt.
Second : K. John Mammen,
V Hons.

(*President* : Prof. R. Ramanujachariar),
Prof. G. S. Ramaswamy)
Prof. K. Muniswamy
K. Muthian

Mover : M. Annamalai
Second : Ezhumalai
Opposer : M. Sundaram
Second : K. Kanakasabapathy

(*President* : Prof. R. Ramanuja-
chariar, M. A.)
S. Sathyanarayana,
M.L.C.

Observer : Dr. R. K. Shanmukham
Chettiar

(*President* : Prof. R. Ramanuja-
chariar, M. A.)

Speakers : P. K. S. Raja,
M.A. M Litt.
K. Kunhi Krishnan Nair.
S. V. Ranganathan,
Kumari K.N.Rangamma

(*President* : Professor P. V. Raju,
B.E.C.E. (HONS.) M I.E.,
I.S.E. (Retd.)
K. Minakrishnasandaram,
M.A.
K. M. Srinivasan, B. Sc.
(Agri.)

(*President* : Prof. A Ramanatha
Pillai, M.A.)

Speaker : Dr. Thomas. D. Clark

Debate

Proposition :
The Tanjore ordinance is timely
and beneficial 21-10-52

The house voted for proposition.

United Nations Day

24-10-52

Debate

Proposition :
" Religious Education must be
imparted in Colleges "
The house voted against motion 31-10-52

Our Constitution.

3-11-52

Symposium on

Second Chambers of the World 11-11-52

Jawaharlal Nehru's Birthday
celebrations

19-11-52

Life in 20th Century America

2-12-52

<i>Speakers</i>	<i>Subject</i>	<i>Date</i>
(<i>President</i> : Prof. R. Ramanuja- chariar) Vidwan A. Buvarahan Pillai P. Krishnamoorthi E, Kumari K. N. Rangamma(III Hons) V. Krishnamoorthi (V Hons.)	Sarvodaya Day Celebrations	30-1-53
P. Gopalakrishna Pillai read the welcome address. Dr. Sir C. P. Ramaswami Aiyar, Vice-Chancellor replied.	Welcome address to the Vice- Chancellor	9-2-53
<i>Observer</i> : Dr. Sir C. P. Ramaswami Aiyar	Mock Parliament of India Debated on Hindu Law Reforms	16-2-53
Welcome address to the President of Indian Republic, Dr. Sir C. P. Ramaswami Aiyar welcomed the President on behalf of the University. <i>Student Secretary</i> K. Ramaswami presented an address on behalf of the Students <i>President</i> Dr. Rajendra Prasad addressed the Students and Staff. Raja Sir M. A. Muthaiah Chettiar, Pro-Chancellor proposed a vote of thanks.		21-2-53

ASSOCIATIONS AND SOCIETIES — REPORTS

The Vice-Chancellor is the ex-officio Patron of all Societies.

ENGLISH LANGUAGE AND LITERATURE SOCIETY

President : Prof. M. S. DURAISWAMY, M.A.
Vice-President : Sri C. R. MYLERU, M.A.
Chairman : R. T. ALWAR, V TH HONS.
Secretary : N. P. V. SUBRAMANIAM, III HONS.

<i>Speakers</i>	<i>Subject</i>	<i>Date</i>
Dr. S. Krishnamurthi	" English in United States "	6-8-52
Messrs. G. Venkatanna, B.A. (Hons.) C. R. Myleru, M. A. M. Udayachandar, II B Ramanujam, V Hons. R. Ganapathy, III Hons.	" My first day at College " Symposium	19-8-52

Speaker	Subject	Date
Monoacting Performance of "Julius Caesar by Sri N. Sudaram, B. A. Director Free India Theatricals. Entertainment		26-8-52
Prof. A. Ramanatha Pillai, M.A., L.T. Inaugural address		27-8-52
M. Sundaram IV B.O.L., K. John Mammen		
V Hons., C.R. Mohan Raj E ₁	Smiles in Life	8-9-52
Quiz Master : Sri C. R. Myleru, M.A.	University Quiz conducted	10-10-52
Prof : M. K. Muniswamy, M.A., B.L., G. Venkataraman, B. A. Hons.	"My Country and My People" Symposium	14-10-52
N. S. Subba Rao, M. Sc., John. C. Plot and others		
Quiz Master : Prof. K. Munuswamy	University Quiz conducted	22-10-52
The English Festival ,		{ 30-10-22 to 21-11-52
R. Ganapathy. III Hons.	103rd Death Anniversary of Frederic Francois Chopin the Polish Composer	30-10-52
Capt. Ganapathy	The lighter side of Our Culture	4-11-52
Prof. G. S. Ramaswamy	The American Contribution to Modern Drama	6-11-52
Observer : Dr. R.K. Shanmukham Chettiar	Debate "Educated Girls should take part in stage and screen shows"	7-11-52
Mover : Kumari V. Ahalya Raju, B. Sc.		
Seconder : Kumari E. S. Nalini, IV B. Sc.		
Opposer : Kumari M. K. Than-gamma, B. A.		
Seconder : Annie Thomas III Hons.		
Observer : Dr. R.K. Shanmukham Chettiar	Variety Entertainment held	9-11-52
Participants Eapen Jacob, Kumari R. S. S. Raju, Michael Raj, Udaya chandar and others		
Prof. M. K. Munuswamy	British film Industry	10-11-52
Sri. P. K. S. Raja M.A., M. Litt.	Somerset Maugham	
Sri. C. R. Myleru, Capt. Ganapathy	The most touching scene in my life Symposium	12-11-52
Sri. G. Alexander and others		

Speakers	Subject	Date
Observer : Dr. R. K. Shanmukham Chettiar	The present Standard of English Discussion	16-11-52
Prof. M. S. Duraiswamy		
Sri. C. R. Myleru & Head-masters of Local High Schools		
Boardcast play : Scenes from : " Merchant of Venice "		21-11-52
Participants C. R. Myleru M.A., Rani, and others.	Capt. Ganapathy, Kumari Annie Thomas, Kumari Soundar	

At the time of going to press, Silver Jubilee Meeting was held at which Dr. (Mrs.) Hortc from U. S. A. was the guest Speaker and the Vice Chancellor. Dr. Sir C. P. Ramaswami Aiyar presided.

THE ENGLISH HONOURS CLUB

President	: PROF. M. S. DURAISWAMY M.A.
Vice-President	: SRI G. VENKATANNA B.A. (HONS.)
Secretary	: E. KRISHNA DAS, III (HONS.)

Speakers	Subject	Date
Prof. A. Ramanatha Pillai M.A. L.T.	Inaugural Address	21-8-52
Dr. Indra Sen	"Aurobindo's Savitri"	2-9-52
John C. Plott, M.A.	Chopin's 103rd Death Anniversary	29-10-52

PHILOSOPHY ASSOCIATION

President	: PROF. R. RAMANUJACHARI, M.A.
Secretary	: K. RAMASWAMI, IV HONS.
Assistant Secretary	: M. GOVINDAN, II U. C.
Chairman	: K. SADASIVAM, V. HONS. (I TERM) D. LAKSHMANAN W. B. A. (II TERM)

Speakers	Subject	Date
Dr. T. M. P. Mahadevan, M.A. Ph.D.	"Some reflections on the Philosophy of Tantras"—Inaugural Address	10-8-52
Kolappa Pillai, K. Mohammed Kasim, K. Balasubramanyam	Philosophy in the Modern World.	19-8-52
Dr. Indra Sen M.A. Ph. D.	Pursuit of Philosophy	21-8-52
Ramalingam M.A., and R. Kolappa Pillai, IV Hons.	Psychology of Education	29-8-52

Speakers	Subject	Date
A. Balasubramanian, V Hons., D. I. Jesudas, M.A., M.Litt., R. Krishnamoorthi, IV Hons. }	Dreams - Symposium	13-11-52
P. K. S. Raja, M.A., M.Litt. D. I. Jesudas, M.A., M.Litt. R. Krishnamoorthi, IV Hons. }	Bernard Shaw Thiruvalluvar Plato }	21-11-52
K. Meenakshisundaram, M.A.	Philosophy in Thirukural	24-11-52
John C. Plott, M.A.	Sri Ramanuja as Pantheist	8-1-53
P. V. Ramachandra Pillai	Hypnotism, and Mesmerism.	22-1-53
B. Balakrishnan, III Hons., W. Md. Kasim }	Philosophy in Education	7-2-53

On 14-2-53 Dr. Sir C. P. Ramaswamy Aiyar unveiled the portrait of Dr. S. Radhakrishnan, Vice President of the Indian Republic.

THE PHILOSOPHY HONOURS CLUB

President : PROF. R. RAMANUJACHARI, M.A.
Chairman : R. MUTHUKRISHNAN, V Hons.
Secretary : KUMARI M. K. KALYANI, V Hons.

Speaker	Subject	Date
A. Balasubramanian, V Hons.	Heredity versus Environment	27-8-52
Dr. Indra Sen	Sri Aurobindho's Savitri	30-8-52
Sri Susirkumar Mitra	Significance of India —Inaugural Address	4-9-52
John C. Plott, M.A.	The place of Sadhana in Philosophy	23-10-52
G. Pichai, V Hons.	Philosophy of Ramanu	20-11-52
K. Ramaswamy	Bhagavat Gita	12-1-53

HISTORY AND POLITICS SOCIETY

President : PROF. R. SATHIANATHAIAH, M.A.
Vice President : PROF. A. KRISHNASWAMY PILLAI, M.A.
Chairman : N. V. RAMASUBRAMANIAN
Secretary : P. THANGAVELU

Speakers	Subject	Date
B. Nataraja Pillai Mr. P. R. S. Raja, M.A., M. Litt. }	The Glories of Gupta Age	14-8-52
A. Ramaswamy C. R. Myleru, M.A. }	The Elizabethian Age —Symposium	22-8-52

Speakers	Subject	Date
B. K. Seshachar, B.Sc. W. Md. Kasim	Legend and History of Indian Music	27-8-52
R. Chinnaveeriah, John Mammen etc.	Political aspects of Islam	23-10-52
N. V. Ramasubramanyan	Debate "Communism is the only remedy for the present ills of India"	27-10-52
	The Buddhist Style of Architecture	13-11-52

ECONOMICS ASSOCIATION

President : Prof. V. G. RAMAKRISHNA IYER, M.A.
Chairman : G. SOUNDERAJAN, V HONS.
Secretary : K. JOHN MAMMEN, V HONS.

Speakers	Subject	Date
Chinnaveeriah, B.A.	Today and Tomorrow	17-7-52
John Mammen, V Hons.	Dream land	21-7-52
V. R. Krishnamoorthi V Hons.	Nationalisation	29-7-52

Debate
Mover : G. Radhakrishnan, V Hons.
The Prohibition policy of Madras State should be scrapped 7-8-52

Seconder : M. Subramanyam, IV. Hons.
Opposer : B. Nataraja Pillai, V Hons.
Seconder : N. Rajappan, IV Hons.

Speakers	Subject	Date
Prof. B. Narayana Das, M. Sc. Balachandran, B.A. (Hons.) R. Subramanyam, B.A. (Hons.) K. P. Chellaswamy, M.A. T. K. Venugopal, B.A. S. V. Ranganathan & Others.	Inaugural address "On Something Sweet" The Concept of surplus value Hicks and the Cycle Labour Justice in India Employment Problems "Far East"	20-8-52 25-8-52 2-9-52 5-10-52 26-10-52 30-10-52

Kumari M. K. Thangamma, B.A. }
G. Sundararajan }
Dr. V. Krishnamoorthi
G. Radhakrishnan V Hons.
"Private enterprise in India" 13-11-52
Health and Welfare State 20-11-52
Inflation and Welfare State

<i>Speakers</i>	<i>Subject</i>	<i>Date</i>
M. K. Subramanyan IV Hons.	Community projects	25-11-52
Dr. B. Natarajan	Recent land reforms in Madras State	17-1-53
John Mammen	Welfare State	23-1-53

MATHEMATICS ASSOCIATION

<i>President</i>	: Dr. V. GANAPATHI IYER, M.A., D.Sc.
<i>Vice President</i>	: Dr. K. RANGASWAMY IYER, M.A., Ph.D.
<i>Secretray</i>	: R. NATARAJAN, B.Sc.
<i>Asst. Secretaries</i>	: V. SHANMUGASUNDARAM, IV B. Sc. A. NATARAJAN, II Class

<i>Speakers</i>	<i>Subject</i>	<i>Date</i>
Mr. S. Swetharanyam	Pascal's Mystic Hexagram	25-7-52
M. S. Ramanujam, B.Sc. Hons. }		12-8-52
M. S. Ramanujam, B.Sc. Hons.		25-8-52
Dr. K. Rangaswamy Iyer, M.A. Ph. D.	The Pedal Locus	8-9-52
K. N. Rajagopalan, II Class	Some Mathematical Puzzles and Amuse-ments	30-10-52
M. R. Parameswaran, B.Sc. (Hons.) }		
and others		
P. A. Jayaraman,	Prime Numbers	12-11-52
M. S. Ramanujam, B.Sc. (Hons.)	Paradoxes and Puzzles	20-11-52
K. N. Krishnamurthi, I Class	The Theory of elementary functions	
Dr. V. Ganapathy Iyer, M.A., D.Sc.		

A Mathematical Exhibition was held on 24th and 25th January which attracted large crowds.

PHYSICS SOCIETY

<i>President</i>	: PRO. T. P. NAVANEETHAKRISHNAN, M.A.
<i>Vice President</i>	: PROF. R. K. VISWANATHAN, M.A.
<i>Secretaries</i>	: K. P. KANDASWAMY, IV. Hon. AND M. S. DAMODARAN, IV. B. Sc.
<i>Asst. Secretaries</i>	: K. R. SANKARAN, II CLASS AND V. HARIHARAN, V. Hon.

<i>Speakers</i>	<i>Subject</i>	<i>Date</i>
Dr. R. S. Krishnan, Indian Institute of Physics, Bangalore	Inaugural address on Tracer elements	
N. Sakthivelan, IV B. Sc.	Burglar alarm	8-8-52
S. Seetharaman, IV B. Sc.	X-rays	29-8-52
V. M. Natarajan, IV B. Sc.	Sound recording	14-10-52

<i>Speakers</i>	<i>Subject</i>	<i>Date</i>
A. Lawrence, IV Hons., M. S. Krishnamoorthi, IV Hons., Kumari Annie Thomas and others	Tropical Wonders	11—10—52
J. Jayagopal, III B.Sc., Kumari S. Rajam, III B.Sc., Gnanasundari, III Hons, and others	Vegetable Denizens of the Sea	20—11—52

GRICULTURE ASSOCIATION

<i>President</i>	: Dr. S. KRISHNAMURTHI, B.Sc. (Agri.), M. Sc. (Calif), Ph. D. (MICH.)
<i>Vice-President</i>	: G. N. SAMBANDAM, B. Sc. (Agri.)
<i>Secretary</i>	: K. P. KUTTIKRISHNA NAIR, IV B. Sc.
<i>Asst. Secretary</i>	: G. PAKKIRISWAMI, I CLASS

<i>Speakers</i>	<i>Subject</i>	<i>Date</i>
L. Kanakasundaram,	Indian Agriculture	14—8—52
L. Seshadri	Weeds and their control	22—8—52
J. M. Natarajan	Agriculture in Pakistan	5—9—52
Sri B. M. Lakshminpathy, Joint Direc- tor of Agriculture, Madras	Mechanisation in Agriculture	11—10—52
	Inaugural Address	
Sankara Kumar	Vegetables	24—10—52
S. Swaminathan	The role of chemistry in Agriculture	11—11—52
Dr. B. Natarajan	Recent land reform legislation in Madras	17—1—53
Rao Sahib N. Murugesu Mudaliar, Deputy Secretary, Food and Agri- culture, Government of Madras	Future of Agricultural sciences in India	24—1—53

ENGINEERING AND TECHNOLOGY ASSOCIATION

<i>President</i>	: Prof. P. VENKATARAMANA RAJU, B.E. C.E. (Hons.), M.I.E. (Ind.), I.S.E. (Retd.)
<i>Secretaries</i>	: B. VASANTHA RAO, E ₄
	R. GOPALAKRISHNA PILLAI, C.E. ₄

<i>Speakers</i>	<i>Subject</i>	<i>Date</i>
Sri A. R. K. Murthy, Chief Engineer, S. A. Electricity Distribution Co., Cuddalore.	Electricity in India and Abroad	25—8—52
	Inaugural	

Debate :—Indian Industries should be Nationalised, 31—10—52

C. B. Varrier	Fundamental concepts of heat trans- mission	1—4—52
---------------	--	--------

On 15—11—52, the Engineering exhibition was opened By Dr. R. K. Shanmukham Chettiar.

தமிழ் இலக்கிய மன்றம் (52—53)

தலைவர் :

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாத் செட்டியார், M. A. PH. D.

செயலாளர் :

K. A. திருஞானசம்பந்தம், 3-வது சிறப்பு வகுப்பு

துணைச் செயலாளர் :

ந. சொ. கோவிந்தசாமி, 4-வது புலவர் வகுப்பு

செயற்குழு உறுப்பினர் :

பண்டித வித்துவான் திரு. வெ. ப. கரு. இராமநாத் செட்டியார்

திரு. மு. சண்முகம் எம். ஏ.

வித்துவான் திரு. என். இராமலிங்கம்

வி. மு. பழனி, 4-வது சிறப்பு வகுப்பு

என். சரோஜினி, 4-வது சிறப்பு வகுப்பு

மே. சுந்தரம், பி. ஓ. எல். வகுப்பு

பாலகப்பிரமணியம், 3-வது புலவர் வகுப்பு

எம். அன்னாமலை, இண்டர் இரண்டாம் வகுப்பு

ஜி. சரோஜினி, 2-வது புலவர் வகுப்பு

புபதி, இசை இரண்டாம் வகுப்பு

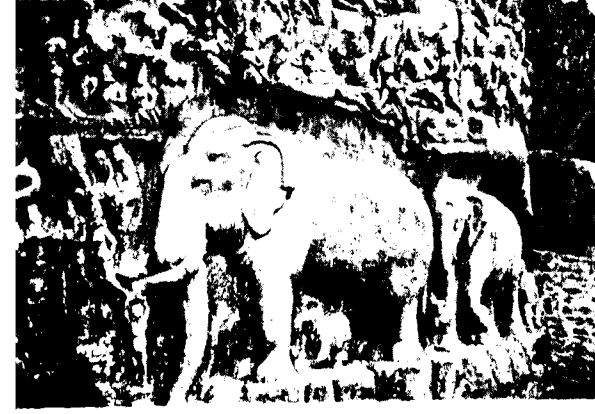
இரகுபதி, இண்டர் முதல் வகுப்பு

எம். ஆறுமுகம், 1-வது புலவர் வகுப்பு

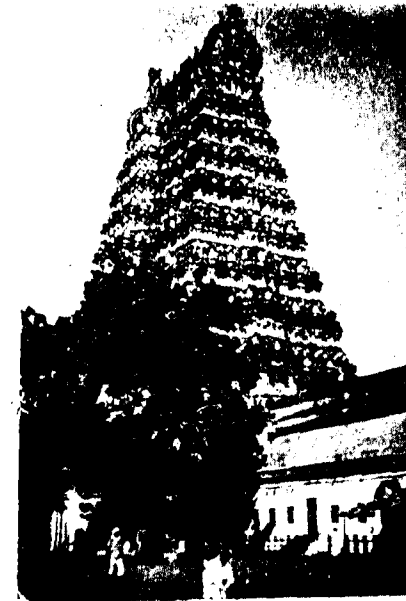
இம் மன்றத்தின் தொடக்க விழா, பேராசிரியர் டாக்டர் * அ. சிதம்பரநாத் செட்டியார், M. A. PH. D. அவர்கள் தலைமையில் 9—8—52 சனிக்கிழமை மாலை 4—30 மணிக்கு பட்டமளிப்பு விழா, மன்றத்தில் நடைபெற்றது. அவ்வமயம் பேராசிரியர் டாக்டர் மு. வரதராசன் M. A., M. O. L., PH. D. அவர்கள் தொடக்கவிழாச் சொற்பொருக்காற்றினார்கள்.

இம்மன்றத்தில் 9-8-52-லிருந்து, 20-11-52 முடிய, ஒன்பது கூட்டங்கள் நடைபெற்று இருக்கின்றன, விபரம் பின்வருமாறு.

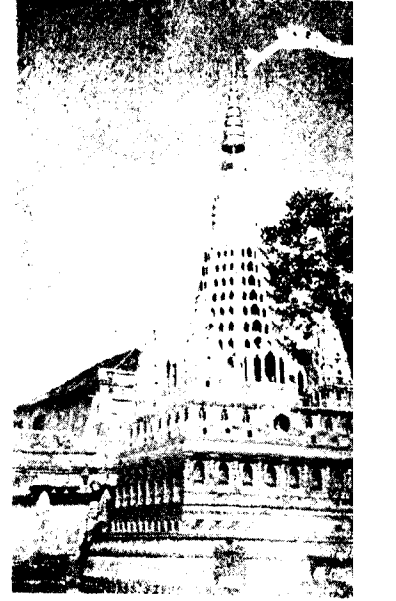
எண்	தலைவர்	பேச்சாளர்	பொருள்	காலம்
1	டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார் M.A. Ph. D.	டாக்டர் மு. வரதராசன் M.A., M.O.L. Ph. D.	...	9-8-52
2	பண்டித வித்துவான் லெ. ப. கரு. இராமனாத செட்டியார்	மெ. சுந்தரம் 2ம் பி.ஓ.எல்.	"புகழ்"	19-8-52
3	வித்துவான் மு. அருணாசலம் பிள்ளை	லெ. சிதம்பரம், பொறியியல் 2-ம் ஆண்டு	"புறநானூறுமும் பெண்டிரும்"	26-8-52
4	பண்டித வித்துவான் லெ. ப. கரு. இராமனாத செட்டியார்	டி. ஐ. ஜேகதாஸ் M.A., M.L., சி. ஆர். மயிலேறு M.A., ஜி. கோபாலகிருஷ்ணன் M.A., மு. குப்புசாமி B. E., கே. மீனாட்சிசுந்தரம் M.A.	"என்னைக்கவர்ந்த புத்த கங்கள்"	4-9-52
5	வித்துவான் G. சுப்பிரமணியபிள்ளை M. A., B.L.	D. இலக்குமணன் IV B.A. மு. அண்ணாமலை V Hon., வித்துவான் வெ. செயராசன், கி. வீரமணி, இன்டர் இரண்டாம் ஆண்டு	"புதுமைக் கவிஞர்கள்" நாமக்கல் கவிஞர் பாரதியார் தேசிக விநாயகம் பிள்ளை பாரதிதாசன்	10-10-52
6	டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார் M.A. Ph. D.	மறைத்திரு சி. வி. சுவாமிமுத்து, B.A., B.D., L.T.	"திருவாசகமும் கிறித்துவமும்"	11-10-52
7	டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார் M.A., Ph. D.	A. கிருட்டிணசாமி M.A., L.T., A. சுப்பையா M.A., வித்துவான் ஆ. புவராகம் பிள்ளை	"வள்ளுவர்"	31-10-52
8	திரு. கே. மீனாட்சிசுந்தரம் M.A.	A. முத்தையன் IV Hons.	"மலரும் மணமும்"	3-11-52
9	வித்துவான் N. இராமலிங்கம்	ஆ. அப்துல் ரசாக் I Class சி. வெள்ளையன் II Hons., கு. சிவமணி III Hons., மு. ஏழுமலை V Hons., G. செளந்திரராசன் V Hons.	"நாடும் எடும்"	20-11-52

SNAPS OF

SOUTH INDIAN TEMPLES

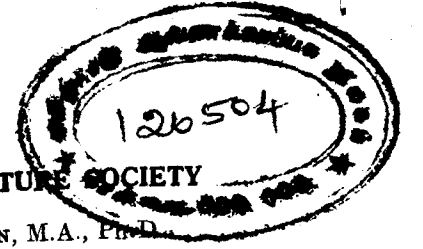

Top: Left & Right:
Shots from Mahabalipuram
—D. K. Swami

Centre:
Ramaswami Temple
Kumbakonam —S. F.

Bottom Left:
Meenakshi Temple —N. V.

Bottom Right:
Buddha-vihara, Colombo
—K. R. S.

SANSKRIT LANGUAGE AND LITERATURE SOCIETY

President :—Dr. C. S. VENKATESWARAN, M.A., Ph.D.

Chairman :—T. P. GANGATHARA NAIR, V Hons.

Secretary :—C. P. MADHAVAN, III Hons.

Joint Secretary :—K. S. NARAYAN, I. D.

<i>Speakers</i>	<i>Subject</i>	<i>Date</i>
T. P. Gangathara Nair, V Hons.	Kings of Raghu Vamsa	18-1-52
Sri Lakshminarayanan of Trivandrum	Oriental Concept of Nationalism	29-1-52
Swami Avinasananda	Why Sanskrit and The Philosophy of Vivekananda.	2-2-52
V. Ramakrishnan, III Hons.	Science and Religion	12-2-52
K. Balasubramanya Iyer, B.A., B.L.	Valmiki-Ramayana	13-2-52
Kumari N. Sitalakshmi, IV B.A.	The Study of Sanskrit, how and why	27-2-52
„ K. N. Rengammal, II U.C.	Valmiki the exemplar	3-3-52
V. P. Sastri, B.A.	Bhagavad Gita-Valedictory address	12-3-52
Rev. W. Helinger	The Saga of Siegfried-Inaugural address	28-8-52
C. V. Parameswaran, IV B.Sc.	Didactic fables	22-10-52
Ravindranathan, III B.Sc.	Nalanda University	30-10-52
V. N. Sreenivasa Desikan, IV Hons.	Kalidasa—the dramatist	4-11-52
Kumari T. V. Lakshmi, I Class	The Importance of Sanskrit Studies	26-11-52

TELUGU LITERARY ASSOCIATION

President : DR. V. BALIAH, M. Sc. Ph. D. (Stanf), F.C.S.
Chairman : T. TIRUPATAIAH CHODARY, B.Sc., B.E. (Final)
Secretary : T. RANGA RAO, E₂ Chem.

<i>Speakers</i>	<i>Subject</i>	<i>Date</i>
K. Parthasarathi B.A., and others	Regional language as medium of instructions and administration	9-11-52
T. Ranga Rao, J. Purushottam, and others	“ Na Jeevitha Marapurani Ghattamulu ”	20-11-52
V. Venkateswara Rao and others	Condolence meeting on the death of P. Sreeramulu	11-1-53

MALAYALAM ASSOCIATION

President : SRI A. C. SUBRAMANIA IYER, M.A.
Vice-President: SRI P. K. S. RAJA, M.A., M. Litt
Chairman : R. KRISHNA PILLAI, III B.A.
Secretary : M. KELUNNI, E₂

<i>Speakers</i>	<i>Subject</i>	<i>Date</i>
T. Gopalan Nair, B. Sc. (Agri.)	Inaugural: Universal Brotherhood and Religion	17-8-52
Prof. G. S. Ramaswamy, K. P. Kuttikrishna Nair, K. John Mammen, and others	Onam day Celebration	2-9-52 19-10-52
P. Gangadharan Nair, P. L. Antony, N. Padmanabhan	Changampuzha Kavithakal	2-11-52
K. P. Kuttikrishna Nair, C. P. Madhavan, and others	Mahakavi Vellathol's Birthday	9-11-52
K. Narayana Namboodri, P. Gangadharan Nair, and others	Progressive literature in Kerala	23-11-52

URDU ASSOCIATION

President : SRI GHULAM RASOOL
Chairman : NAZIR AHMAD, E₂
Secretary : A. K. MOHAMED GHOUSE, II Class

<i>Speakers</i>	<i>Subject</i>	<i>Date</i>
Dr. A. W. Bokhari, M.A., L.T.	The place of Urdu in Indian Union	8-11-52
Prof. M. K. Munuswamy, M.A., B.L.	Inaugural address	1-12-52
U. Mohammad Kasim	Meeladi-Na Bi-Day	

THE HEALTH AND PHYSICAL EDUCATION SOCIETY

President : PROF. L. K. GOVINDARAJULU, B.A., B.L.
Secretary : JOHN MAMMEN, V HONS.

<i>Speakers</i>	<i>Subject</i>	<i>Date</i>
Dr. R. S. Agarwal	Inaugural address	24-8-52
Venkatraman, B.Sc.	The technique of Shot put	23-10-55
Dr. S. Krishnamurthi	Life and Sport in the U. S. A.	31-10-52
V. V. Gokhale, M.Sc. (Ag.) of Nagpur University	Life and Sports in Madya Pradesh	6-11-52
T. P. Joseph, B.A. of Madras University	Life and Sports in Chicago	

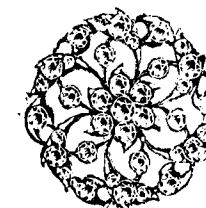
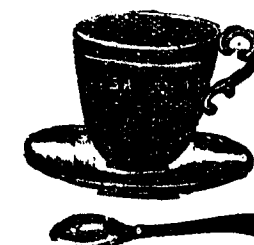
TELE { Gram: JEWELLERY
 Phone: No. 22

POST BOX { No. 14

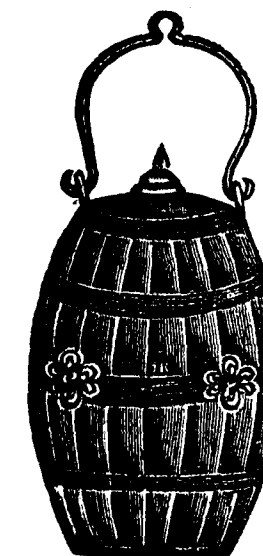

SRI NATARAJA VILAS JEWELLERY HALL

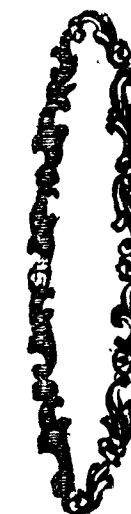
BAZAAR STREET, CHIDAMBARAM.

S.
R.
S
E
A
L

G
U
A
R
A
N
T
E
E
D

Prop: S. RATHNASWAMY CHETTIAR

READYMADE GUARANTEED GOLD ORNAMENTS OF UP-TO-DATE FASHION FANCY GEMSET JEWELS
 BEAUTIFUL SILVERWARE ARE ALWAYS AVAILABLE IN LARGE VARIETIES.

— Orders also Undertaken and Executed Neatly and Promptly —

A LEADER IN THE FIELD OF SCIENTIFIC INDUSTRY

Proud of its tradition of service to Science, **The Andhra Scientific Company Ltd.**, has been for over 25 years playing a notable part in the Scientific and Industrial progress of India.

ITS LINES OF MANUFACTURERS INCLUDE:

Precision Instruments for Research & Industry, Gas Plants and other Semiscale Industrial Plants, Balances and Mechanical Apparatus, Chemicals, Analytical Reagents, Pure Acids and Solutions and Applied Mechanics & Hydraulics Apparatus.

Supply of Scientific equipment of modern design for Universities, Colleges and Schools is a speciality. 'ASCO' has been of invaluable assistance in the planning and equipping of numerous laboratories all over India.

For all your requirements please write to:

THE ANDHRA SCIENTIFIC COMPANY LTD.,

Head Office & Works: MASULIPATAM (S. I.)

Branches at:

4, Blacker's Road,
Mount Road,
MADRAS.

Asian Building, Nicol Road,
Ballard Estate,
BOMBAY.

Representatives at:

NEW DELHI — CALCUTTA — ALLAHABAD — CUTTACK — NAGPUR — HYDERABAD-DN.
VIZAGAPATAM.

J. V. NAVLAKHI & COMPANY

533, KALBADEVI ROAD,

BOMBAY.

Distributors of

W. F. STANLEY & CO., LTD. (London)

For Surveying Engineering & Drawing Office Requisites :-

Theodolites, Levels, Abney Levels, Prismatic Compasses,

Levelling Staves, Liquid Compasses, Nautical Sextants,

Drawing Instruments, Scales Etc.

ALLOTT JONES

WINSOR & NEWTON

Ferro & Prussiate Paper
and Linen, Gallic and
Ozalid Papers

Scholastic and Artists' Requisites :-
Artists' Water and Oil Colour
Tubes, Brushes, Etc.

A. W. FABER-CASTELL SLIDE RULES

For Electrical, Mechanical and Structural Engineers

Office Requisites

Tracing Paper and Linen, Cartridge, Kent, Coloured, Sectional
& Tracing Paper in Sheets and Rolls

COPY OF CATALOGUE-FREE ON REQUEST

SURVEYING & MATHEMATICAL INSTRUMENTS

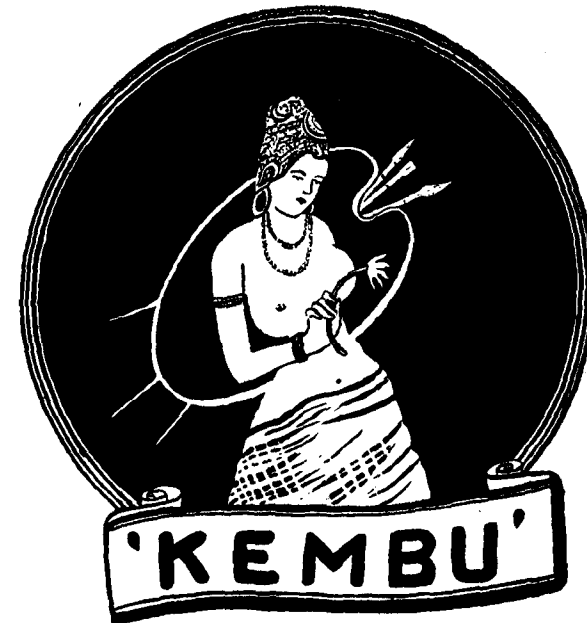
- * GOVT. OF INDIA PATTERN LEVELS
- * 14' DUMPY LEVELS
- * 14' REVERSIBLE LEVELS
- * BUILDERS LEVELS
- * PRISMATIC COMPASSES
- * LEVELLING STAVES
- * PLANE TABLE EQUIPMENT
- * TACHEOMETRIC ALIDADES
- * ABNEY LEVELS
- * DELISLE CLINOMETERS
- * GHAT TRACERS
- * OPTICAL SQUARES
- * RANGING RODS

Drawing Office Equipment of all Descriptions

India's Largest Instrument Makers

P. ORR & SONS LTD.,
MADRAS

PROMPT & NEAT EXECUTION

KEMBU STUDIO

**PHOTOGRAPHERS & AUTHORISED
DEALERS**

HEAD OFFICE :

154. West Car Street
(P. O. BOX NO. 9)
CHIDAMBARAM

BRANCHES :

Annamalai University
ANNAMALAINAGAR
&
III. KALLUKKATTY
KARAIKUDI.

1. Madras Christian College Magazine.
2. Madras Law College Magazine.
3. Teacher's College Magazine, Saidapet.
4. Kumbakonam College Magazine.
5. St. Xavier's College Magazine, Palamcottah.
6. Magazine of the Government Victoria College, Palghat.
7. Magazine of the Government Arts College, Rajahmundry.
8. Magazine of the Government College, Mangalore.
9. National College Magazine, Trichinopoly.
10. Hindu College Magazine, Masulipatam.
11. Zamorin's College Magazine, Calicut.
12. Malabar Christian College Magazine, Calicut.
13. The Theosophical College Magazine, Madanapalle.
14. The South Indian Teacher, Triplicane High Road, Madras.
15. Maharaja's College Magazine, Pudukottah.
16. Loyola College Magazine, Madras.
17. Ceded District's College Magazine, Anantapur.
18. Jaffna College Miscellany, Vadukoddai, Ceylon.
19. Mrs. A. V. N. College Magazine, Vizagapatam.
20. St. Joseph's College, Trichinopoly.
21. The Presidencian.
22. Alagappa College Hostel Magazine, Karaikudi.
23. Senthikumar Nadar College, Virudunagar.
24. The Guruvayurappan College Miscellany.

Printed at The Trichinopoly United Printers Limited, Tiruchirappalli.